Statul Major al Forțelor Navale

ALMANAHUL FORȚELOR NAVALE 2007

EDITURA CTEA
București – 2006

ALMANAHUL FORȚELOR NAVALE

Editor:
STATUL MAJOR
AL FORȚELOR NAVALE
www.fortele-navale.ro

Coordonator:
Viceamiral prof. univ.
dr. Gheorghe Marin

Consiliul editorial:
Contraamiral de flotilă dr.
Cornel Mihai (preşedinte)
Comandor dr. Vergil Moraru
Comandor dr.
Alexandru Dragalina
Comandor Gheorghe Petria
Comandor Dan Popescu
Comandor Alexandru Mîrşu
Comandor Valentin Pufulescu
Comandor Aurel Popa
Căpitan-comandor Dorel Ioniță
Căpitan-comandor
Adrian Dobrescu
Locotenent-comandor
ing. Nicolae Sava

Foto:
Bogdan Dinu
Mihai Egorov
Codruț Burdujan
Robert Stoian
Cătălin Ovreiu
Valentina Leahu
Ion Burghişan
Muzeul Marinei Române

Tehnoredactor: Bogdan Dinu
DTP: Sorin Dobre

Tiparul a fost executat la
Centrul Tehnic-Editorial
al Armatei
CTEA
C-da 4609/2006

B-dul Ion Mihalache
nr. 124-126, Bucureşti
Tel.: 021-2242634

CUVÂNT ÎNAINTE

Viceamiral dr.
Gheorghe Marin
Şeful Statului Major General

Anul 2006 va rămâne în istoria Forţelor Navale un reper cronologic în transformarea acestei categorii de forţe într-o armă de elită, de care Armata României poate fi mândră. Dacă în februarie 2005 am devenit prima categorie de forţe complet profesionalizată a Armatei Române, la doi ani după integrarea României în Alianţa Nord-Atlantică Forţele Navale Române au obţinut confirmarea potenţialului uman şi a capabilităţilor tehnice care le permit să acţioneze eficient alături de navele flotelor membre NATO în Marea Neagră, Marea Mediterană şi oriunde în lume, acolo unde interesele naţionale şi angajamentele asumate o vor cere.

Supleţea structurilor nou proiectate, gradul avansat de interoperabilitate atins, calitatea personalului, pregătit atât în instituţiile militare de învăţământ din ţară cât şi occidentale, precum şi programul de dezvoltare şi modernizare a Forţelor Navale pe termen mediu şi lung ne fac să fim încrezători în realismul şi consecvenţa politicii navale promovate de statul român şi să anticipăm, cu optimism, integrarea României în Uniunea Europeană.

Dincolo de satisfacţia unui bilanţ pozitiv şi de certitudinile oferite de echipajele şi efectivele angajate în diferite exerciţii, aplicaţii şi operaţii naţionale şi multinaţionale, Forţele Navale se prezintă astăzi ca o structură flexibilă, dotată cu nave şi echipamente moderne, capabile să răspundă noilor cerinţe strategice şi operaţionale. Eforturile pentru utilizarea raţională a resurselor alocate pentru eficientizarea procesului de instrucţie şi proiectarea în viitor a unei imagini cât mai veridice a Forţelor Navale Române, competitive şi interoperabile, se înscriu în preocupările cotidiene ale conducerii Statului Major al Forţelor Navale.

Iată de ce, în concordanţă cu principiile deplinei transparenţe pe care organismul militar le promovează cu precădere în relaţia cu instituţiile fundamentale ale statului şi societatea civilă, am considerat necesar să edităm o lucrare care să realizeze o radiografie a comandamentelor, marilor unităţi, unităţilor, structurilor logistice, instituţiilor de învăţământ şi de cultură din subordinea Statului Major al Forţelor Navale.

Astfel, primul almanah al marinarilor militari este un demers publicistic util şi necesar, o adevărată carte de vizită a Forţelor Navale Române, pentru care autorii săi merită cu prisosinţă felicitările şi consideraţia noastră.

SUMAR

Istoricul Marinei Militare Române 4

Rolul şi misiunile Forţelor Navale ale României 24

Structura actuală a Forţelor Navale 25

- Flotila de Fregate 29
- Divizionul Rachete Navale 38
- Divizionul Corvete 41
- Divizionul Nave Minare-Deminare 44
- Divizionul Nave Purtătoare de Artilerie 47
- Divizionul Vedete Fluviale 50
- Centrul de Scafandri 51
- Baza Navală 58
- Batalionul Infanterie Marină 62
- Centrul de Informatică, Simulare şi Evaluare 64
- Direcţia Hidrografică Maritimă 65
- Centrul Radioelectronic-Observare 68

Restructurarea şi profesionalizarea în domeniul resurselor umane 69

Învățământul în Forțele Navale **72**

Academia Navală "Mircea cel Bătrân" 72

Şcoala de Aplicație a Forțelor Navale 77

Şcoala Militară de Maiştri a Forțelor Navale 79

Divizionul Nave-Scoală Instrucție 82

Instrucția în cadrul Forțelor Navale **94**

Forțele Navale în acțiuni internaționale **102**

Activități NATO şi PfP 104

Inițiativa de cooperare navală în Marea Neagră

BLACKSEAFOR 112

Programele majore de înzestrare **116**

Uniformele Forțelor Navale **119**

Însemne heraldice ale unităților de marină **124**

Muzeul Marinei Române **130**

Grupul Mass-Media al Forțelor Navale **134**

ISTORICUL MARINEI MILITARE ROMÂNE

Ca şi în alte părţi ale lumii, şi în spaţiul geografic românesc, cuprins între Carpaţi, Dunăre şi Marea Neagră, navigaţia s-a practicat din timpuri străvechi, ,,toată viaţa noastră trecută fiind orânduită după ape”, aşa cum afirma marele istoric Nicolae Iorga.

Încă din antichitate, Dunărea şi mai ales Marea Neagră au reprezentat o atracţie pentru navigatorii îndrăzneţi, care au utilizat iniţial ambarcaţiuni rudimentare, şi mai târziu, nave propulsate cu aburi.

Pentru a putea naviga atât pe Dunăre cât şi pe râurile interioare, dacii au utilizat alături de plută, trunchiul de copac cioplit, aşa-numita *monoxilă*, care a reprezentat deseori o ,,armă de luptă”.

Acest prim pas al artei nautice este atestat documentar de istoricul Arrianus, ca mijloc de navigaţie folosit de locuitorii din zona Dunării, în secolul IV î.H. Acelaşi istoric menţiona utilizarea monoxilelor şi în scopuri militare, atunci când relata faptul că marele comandant de oşti, Alexandru Macedon, rechiziţionând monoxile de la localnicii din zona Dunării, şi-a putut trece toată armata peste fluviu, într-o singură noapte.

Monoxilă (colecţia Muzeului Marinei Române)

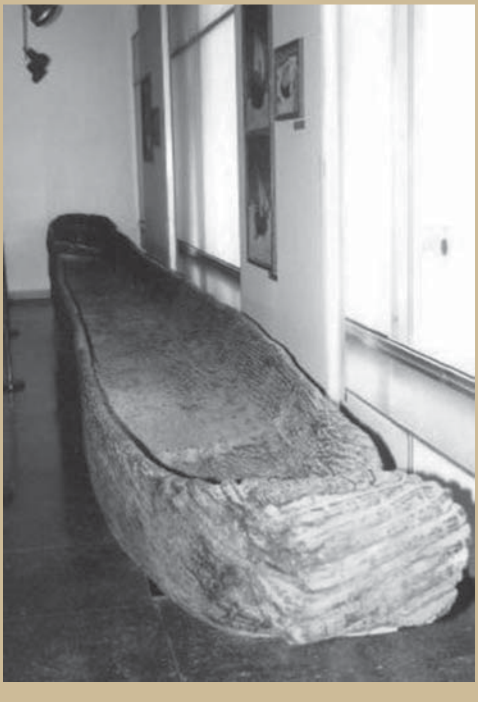

Din antichitate şi până în epoca modernă, pe Dunăre au navigat rând pe rând, nave feniciene, triere elene, galere romane, dromoane bizantine, caravele veneţiene şi genoveze, pânzare moldoveneşti şi caice munteneşti. Pe ţărmul Mării Negre, cele trei colonii înfiinţate de greci în secolele VII-VI î.H. - Histria, Tomis şi Callatis, au devenit porturi şi centre comerciale prospere, ultimele două aflându-se la originea actualelor porturi Constanţa şi Mangalia.

În urma campaniilor militare ale lui Burebista, din anii 50-48 î.H., aceste colonii au intrat sub stăpânirea marelui rege dac, „*cel dintâi şi cel mai puternic rege din Tracia*”, cum era denumit în Decretul lui Acornion din Dionisopolis. În acest mod, litoralul maritim al regatului dac, care în vremea lui Burebista a atins limitele sale maxime sub aspect teritorial, era cuprins între Olbia, localitate de la gura Bugului şi Apolonia (localitatea Sozopol de pe actualul teritoriu al Bulgariei).

În secolul I d.H., intenţiile expansioniste ale Imperiului Roman spre stânga Dunării, s-au materializat sub domnia împăratului Traian, prin cele două războaie daco-romane. În timpul acestora, confruntările între dacii aflaţi sub comanda marelui rege Decebal şi trupele romane s-au desfăşurat nu numai pe uscat, ci şi pe Dunăre şi Marea Neagră. Mărturie stau în acest sens numeroasele basoreliefuri de pe Columna lui Traian, reprezentând tipuri

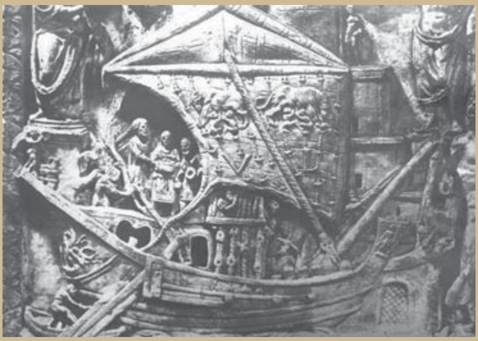

Basorelief - Columna lui Traian

Scene de luptă navală - Columna lui Traian

de nave romane de război şi scene de luptă navală.

După cucerirea Daciei şi transformarea acesteia în provincie romană, apărarea limesului danubian şi maritim a revenit flotelor romane staționate pe teritoriul provinciei Dacia: *Classis Flavia Moesica*, flota militară romană de pe Dunăre şi *Classis Pontica*, flota militară romană de la țărmul mării.

În urma războaielor daco-romane s-a dezvoltat în special Tomisul, care a ajuns „oraş de căpetenie al întregului Pont Stâng" şi sediul unei importante Asociații a corăbierilor romani.

Câteva secole mai târziu, în apele Dunării şi ale Mării Negre s-au impus navele flotei bizantine, care dispunea şi de puncte fortificate, destinate limesului danubian, adevărate baze navale, precum cea din Insula „Păcuiul lui Soare", ridicată în secolul al X-lea.

După formarea, în secolul al XIV-lea, a statelor feudale româneşti, domnitorii acestora au acordat o atenție deosebită Dunării de Jos, gurilor Dunării şi țărmului Mării Negre (de la nord de brațul Chilia până dincolo de Varna), unde au fost create structuri militare adecvate.

Astfel, Mircea cel Bătrân, domnitorul Țării Româneşti, a unit pentru prima dată Dobrogea, inclusiv Silistra, cu Valahia, în 1388-1389, ajungând *„domn pe amândouă părțile, pe toată Podunavia până la marea cea mare*", după cum se autointitula în documentele emise, devenind ctitorul flotei noastre maritime.

În anul 1445, unul dintre urmaşii lui Mircea cel Bătrân la tronul Țării Româneşti, Vlad Dracul împreună cu fiul său, viitorul domn Vlad Țepeş, a folosit pe Dunăre, în scopuri militare, 40-50 de monoxile – menționate în cronica cavalerului burgund Walerand de Wavrin – în timpul expediției organizate pe fluviu de cavalerii cruciați.

În anul 1456, voievodul Transilvaniei, Iancu de Hunedoara a participat la rândul său, la marea bătălie navală de la Belgrad, aducându-şi astfel contribuția, alături de celelalte forțe creştine, la înfrângerea flotei otomane.

În Moldova, organizarea unei flote maritime a început încă din timpul voievozilor Roman I şi Alexandru cel Bun care, în actele emise se autointitulau ,,domni ai Moldovei de la munte până la mare".

Continuatorul politicii lor navale a fost Ştefan cel Mare, care a desăvârşit opera de organizare a Marinei, dotând-o cu corăbii (celebrele *pânzare*) construite în şantierele navale de la Chilia şi Cetatea Albă. Acestea au navigat în Marea Neagră, Marea Egee şi Marea Mediterana, având arborat pavilionul de culoare roşie cu faimosul cap de bour. Preocupat de siguranța navigației, domnitorul Moldovei a zidit un turn – un semnal de veghe, probabil un far pentru orientarea pe mare, după cum ne informează inscripția de la Mănăstirea Zografu de pe Muntele Athos. De asemenea, dorind să preîntâmpine o

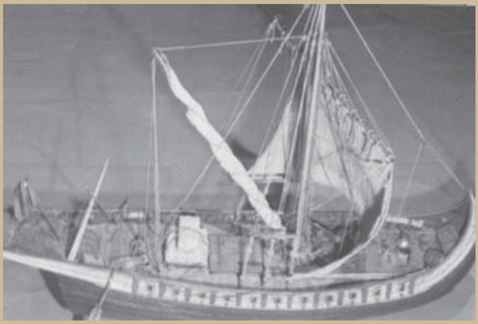

Pânzar moldovenesc - machetă aflată în colecția Muzeului Marinei Române

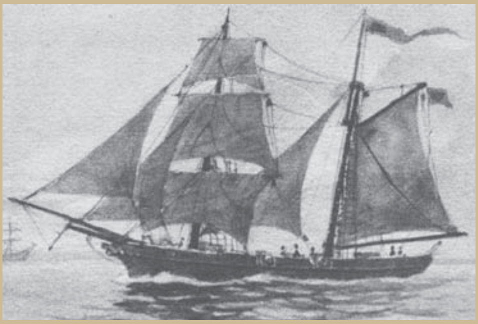

Corabia *Marița*

iminentă invazie otomană, Ştefan cel Mare a avut în vedere atât crearea unui sistem de baze navale destinate apărării, cât şi constituirea unei flote militare, pe care a înzestrat-o cu nave armate cu tunuri. Indiscutabil rămâne faptul că în Evul mediu puterea navală maritimă a țărilor române a atins apogeul în timpul domniei lui Ştefan cel Mare.

În secolul următor, domnitorul primei uniri a tuturor românilor într-un singur stat, Mihai Viteazul, a manifestat aceeaşi preocupare pentru construirea de nave şi dezvoltarea navigației, bătăliile navale ale flotilei valahe din timpul domniei sale fiind consemnate în documentele vremii. Un raport englez din 22 martie 1595, menționa în acest sens, ambarcațiunile cu soldați de-ai lui Mihai, care au atacat, pe tot cursul Dunării traficul cu muniții şi provizii din Ungaria dirijat spre armata otomană. De asemenea, o sursă italiană din 29 martie 1599, provenind de la Girolamo Capello, trimisul venețian la Înalta Poartă, consemna faptul că Mihai capturase de la turci trei galere, pe care le folosea împreună cu 80 de bărci, numite *şăici*.

În scopuri militare şi în special pentru serviciul de pază pe Dunăre, erau întrebuințate şi caicele armate cu tunuri, construite la sfârşitul secolului al XVII-lea - începutul secolului al XVIII-lea, în timpul domniei lui Constantin Brâncoveanu.

În epoca fanariotă, în timpul domniei lui Alexandru Moruzi a fost organizată pentru prima dată în Muntenia, o flotă în care navele erau utilizate nu doar ca nave comerciale, ci şi în scopuri militare.

Odată cu renaşterea armatei naționale permanente (1830), în Principatele române s-au conturat nucleele unor flotile militare. Astfel, în anul 1845, pentru flotila Munteniei au fost achiziționate din Imperiul Austriac trei şalupe canoniere, menite să asigure fluența şi siguranța traficului pe Dunăre.

În aceeaşi perioadă, în Moldova a luat ființă un corp de flotilă militară, format din nave precum *Emma*, *Galați*, *Ştefan cel Mare*, *Moldova*, *Ana*, *Natalia*, dotate cu tunuri de bronz, procurate de la Arsenalul din Torino.

Unirea Principatelor Române în 1859, a atras după sine, unificarea flotilelor celor două țări surori la 22 octombrie 1860, noua marină purtând denumirea de „Corpul Flotilei”. Prin Decretul semnat de domnitorul Alexandru Ioan Cuza, care consfințea unirea definitivă a flotilelor de pe întregul curs al Dunării, colonelul Nicolae Steriade a fost numit comandant superior al Corpului Flotilei.

Reşedința Flotilei a fost stabilită inițial la Ismail, unde urma să funcționeze primul comandament al Flotilei române de război, în fază incipientă de organizare. Acesta a luat naştere în baza Legii privitoare la instrucțiunea armatei Principatelor Unite ale României, promulgată la 13 mai 1860.

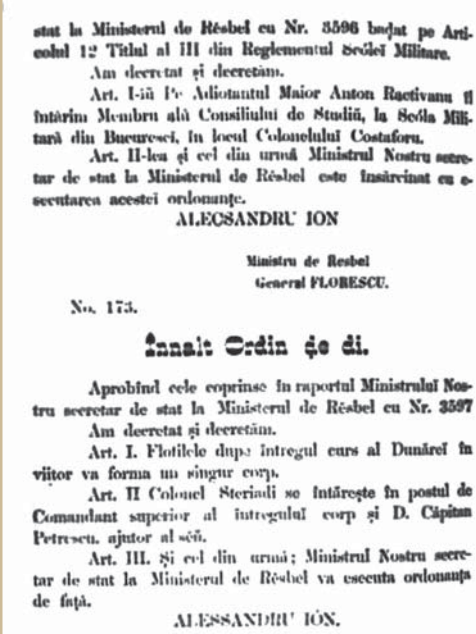

stat la Ministerul de Rèsbel cu Nr. 3596 bazat pe Articolul 12 Titlul al III din Reglementul Scólei Militare.

Am decretat și decretăm.

Art. I-iũ Pe Adiotantul Maior Anton Ractivanu îl întărim Membru alù Consiliului de Studiũ, la Scóla Militarà din Bucuresci, în locul Colonelului Costaforu.

Art. II-lea și cel din urmă Ministrul Nostru secretar de stat la Ministerul de Rèsbel este însàrcinat cu esecutarea acestei ordonanțe.

ALECSANDRU ION

Ministru de Resbel
General FLORESCU.

No. 173.

Înnalt Ordin de di.

Aprobînd cele coprinse în raportul Ministrului Nostru secretar de stat la Ministerul de Rèsbel cu Nr. 3597

Am decretat și decretăm.

Art. I. Flotilele după întregul curs al Dunărei în viitor va forma un singur corp.

Art. II Colonel Steriadi se întăreşte în postul de Comandant superior al întregului corp și D. Căpitan Petrescu, ajutor al seŭ.

Art. III. Și cel din urmă; Ministrul Nostru secretar de stat la Ministerul de Rèsbel va esecuta ordonanța de față.

ALESSANDRU IÓN.

Decretul de înființare a Corpului Flotilei

Odată cu unificarea flotilelor a fost adoptat şi un pavilion unic, format din îmbinarea culorilor şi însemnelor pavilioanelor moldovean şi muntean, iar în 1861 a început procesul de modernizare a uniformei Flotilei, prin introducerea culorii bleumarin.

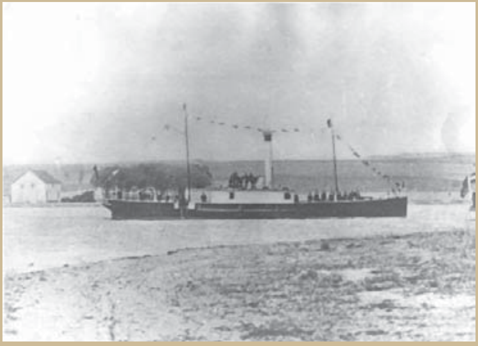

Nava *România* (1864)

La 2 august 1864 a fost lansată la apă, în portul Giurgiu, nava *România*, primul bastiment cu aburi al Flotilei române de război.

Tot în anul 1864, la cererea noului comandant al Flotilei, locotenent-colonelul Constantin Petrescu, comandamentul Flotilei a fost mutat de la Ismail la Brăila.

A doua navă cu aburi, comandată de domnitorul Alexandru Ioan Cuza şantierului naval austriac din Linz, a sosit în ţară în 1867, fiind botezată *Ştefan cel Mare*. În acelaşi an, la comanda Flotilei a fost numit căpitanul Anton Barbieri, care a rămas la conducerea acesteia până în

Cazarma Flotilei - Brăila (1867)

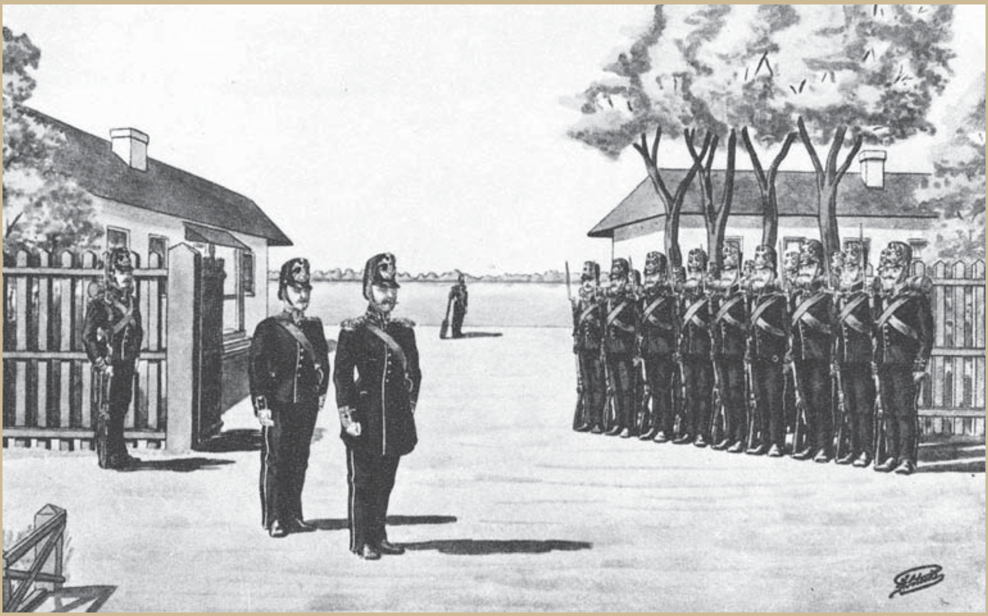

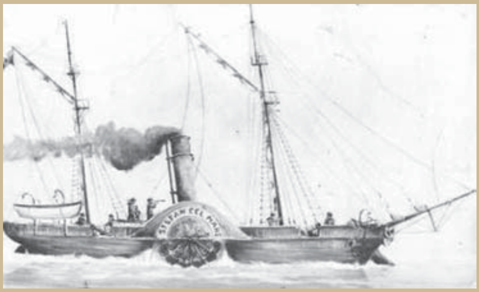

Nava *Ştefan cel Mare*

Canoniera *Fulgerul*

Scufundarea monitorului *Seyfi*

Bateria „Mircea“ la Calafat

anul 1874. Prin Decretul nr. 376 din 16 martie 1867, Comandamentul Flotilei a fost mutat de la Brăila la Galați.

Organizarea şi dotarea Flotilei cu nave, a făcut necesară existența unor cadre de marină bine pregătite şi instruite. Astfel, prin Decizia Ministerială din 17 noiembrie 1872, a luat ființă la Galați, o Şcoală pentru subofițerii şi ofițerii Flotilei, prima de acest gen din România.

În anul 1873, în serviciul Flotilei a intrat canoniera *Fulgerul* pentru Dunăre şi Mare, construită la Toulon, **prima navă militară a României moderne** care a purtat pavilionul național la catarg, în Marea Mediterană şi în Marea Neagră.

Flotila a fost dotată în anul 1875 cu şalupa torpiloare *Rândunica*, construită în Şantierul Naval „Yarrow” din Londra.

Cu aceste nave, modesta Flotilă română s-a afirmat în timpul Războiului de Independență. Pusă sub comanda maiorului Nicolae Dumitrescu Maican, Flotila română a înfruntat puternica flotila otomană de pe fluviu, raportul de forțe fiind net favorabil inamicului.

În timpul acțiunilor navale s-a remarcat gruparea de şalupe torpiloare, în frunte cu şalupa *Rândunica* (la bordul căreia s-a aflat şi maiorul Ioan Murgescu) care, în noaptea de 12/13 mai 1877, a atacat prin surprindere cu torpile de şcondru, monitorul otoman *Seyfi*, pe care a reuşit să-l scufunde. Acest succes a înlesnit acțiunea navelor româneşti, care în cadrul operațiunilor de acoperire strategică a Dunării au instalat baraje de mine în diferite puncte ale fluviului, efectuând transporturi de trupe, tehnică de luptă şi muniție, precum şi materiale pentru construirea podurilor de vase peste fluviu.

Acțiunilor navale li s-au alăturat tragerile de artilerie executate de bateriile de coastă de la Calafat, încadrate în cea mai mare parte cu marinari ai Flotilei. În urma solicitării guvernului rus, Flotila de Război a sprijinit construirea şi apărarea primului pod peste Dunăre de la Siliştioara-Măgura. După trecerea armatelor române în Bulgaria, la 20 august 1877 acest pod a fost demontat

şi remontat la Turnu Măgurele-Nicopole. Pentru protecţia sa, Marina română a executat un baraj de mine pe fluviu, în zona Nedeea, operaţiune de pionierat pentru tânăra flotila română.

Prin scufundarea, la 7 noiembrie 1877, de către bateria de mortiere „Perseverenţa" a celui de-al doilea monitor otoman *Podgoriţa*, una dintre navele cu cea mai mare putere de foc de pe Dunăre, Marina română a limitat posibilităţile de manevră şi acţiune pe fluviu ale turcilor.

După capitularea trupelor otomane ale lui Osman Paşa la Plevna şi în urma victoriilor obţinute la Smârdan şi Vidin, trupele române din Bulgaria au fost transportate în ţară, pe Dunăre, cu navele Flotilei.

Războiul de Independenţă a demonstrat necesitatea existenţei unei flote puternice la Dunăre, iar revenirea Dobrogei în cadrul frontierelor naţionale a deschis Marinei Militare perspective însemnate de dezvoltare, care au condus la organizarea unei flote maritime.

În urma câştigării independenţei şi implicit a ieşirii la mare, Marina română, dotată în 1880 cu o primă navă maritimă - canoniera *Griviţa*, a beneficiat până la primul război mondial, de trei programe de dotare cu mijloace de navigaţie: în 1883-1885, în 1886-1888 şi în 1906-1908. Cel de-al patrulea program, prevăzut între anii 1912-1913 nu s-a mai realizat la momentul respectiv, navele comandate în străinătate fiind rechiziţionate din cauza izbucnirii primului război mondial, în anul 1914.

În urma acestor programe, Marina română a fost dotată în anul 1881 cu bricul *Mircea*, navă cu vele şi vapori, construit la Londra, trei şalupe canoniere, un torpilor de baraj, două torpiloare, şalupe de poliţie (în cadrul primului program), un crucişător, trei canoniere

Canoniera *Griviţa*

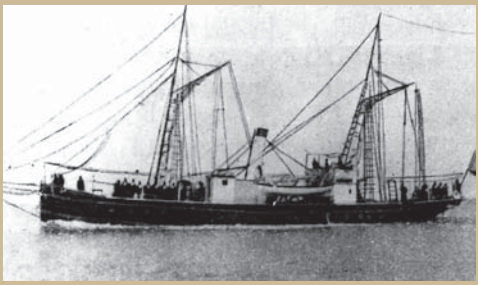

Bricul *Mircea* (1881)

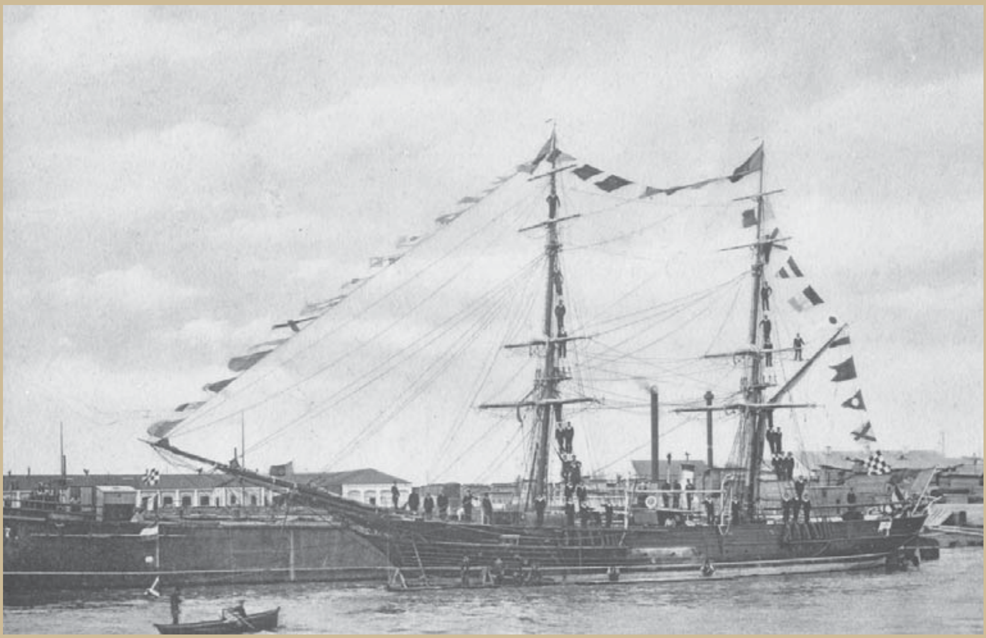

Crucişătorul *Elisabeta*

fluviale şi trei torpiloare pentru fluviu (în cadrul celui de-al doilea program), patru monitoare şi opt vedete fluviale (în cel de-al treilea program de dotare).

Dintre aceste nave, un rol primordial în formarea cadrelor Marinei a revenit navei-şcoală *Mircea*, care prin cele 31 de voiaje de instrucție efectuate (17 în Marea Neagră, 12 în Marea Mediterană şi 2 în Oceanul Atlantic) a pregătit aproape 40 de promoții de ofițeri şi maiştri de marină.

Un rol însemnat în cadrul flotei maritime l-a avut crucişătorul *Elisabeta*, construit la Newcastle, lansat la apă la 13 decembrie 1887. De la intrarea în serviciu

Comandamentul marinei Țiglina

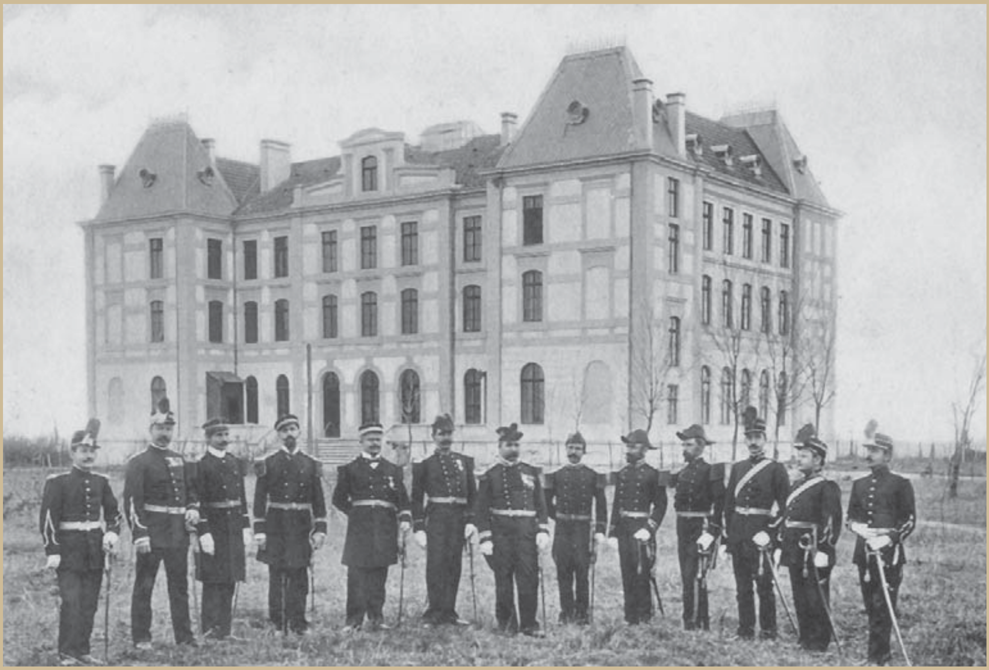

şi până la constituirea Diviziei de Mare, din care a făcut parte, acesta a efectuat o serie de campanii de instrucție în Marea Neagră şi Mediterana, participând totodată la manevre şi aplicații care au avut drept scop, pe de o parte pregătirea pentru luptă a echipajelor, iar pe de altă parte reprezentarea României peste hotare, la serbări nautice şi aniversări cu caracter marinăresc.

Marina Română a suferit o serie de modificări prin efectul Legii pentru organizarea Flotilei de Război, promulgată la 22 mai 1898. Ca urmare, Marina a fost împărțită în două divizii comandamente: Divizia de Mare, cu reşedința la Constanța şi Divizia de Dunăre, cu reşedința la Galați.

Prin aceeaşi lege, Comandamentul Marinei a fost mutat de la Galați la Bucureşti, denumirea de „Flotilă de Război" fiind înlocuită cu cea de „Marină Militară". Totodată, în premieră națională, gradele ofițerilor de marină au primit denumirile specifice acestei arme.

Odată cu consacrarea portului Constanța drept principala bază navală a navelor de război maritime, prin decizia Comandamentului Marinei, în anul 1899 Şcoala de Marină şi Şcoala de Aplicație a Sublocotenenților de Marină au fost mutate de la Galați la Constanța. Prin Înaltul Decret nr. 1584 din 31 martie, Comandamentul Marinei Militare a fost transferat de la Bucureşti la Galați.

În cadrul celor două Divizii, navele au participat la manevrele executate pe Dunăre şi Marea Neagră, precum şi la alte forme de pregătire pentru luptă a echipajelor. În campaniile de vară ale anilor 1898 şi 1899 au fost executate lucrări hidrografice pe coasta Mării Negre. În urma acestora, un colectiv de ofițeri coordonat de locotenent-comandorul Alexandru Cătuneanu a întocmit prima hartă românească de navigație pe mare, intitulată ,,Harta Mării Negre, coasta României".

În primul deceniu al secolului al XX-lea, în care în cea mai mare parte, la comanda Marinei Militare s-a aflat contraamiralul Emanoil Koslinski, s-a înfăptuit cel de-al treilea program de dotare cu nave. Astfel, au intrat în serviciu cele patru monitoare construite la „Stabilimento Technico Triestino" în Imperiul Austro-Ungar, botezate *Lahovari*, *Brătianu*, *Catargiu* şi *Kogălniceanu* şi cele opt vedete torpiloare, construite în Anglia şi botezate cu numele unor eroi ai Războiului de Independență. Acestea au fost bazate

Monitorul *Lascăr Catargiu*

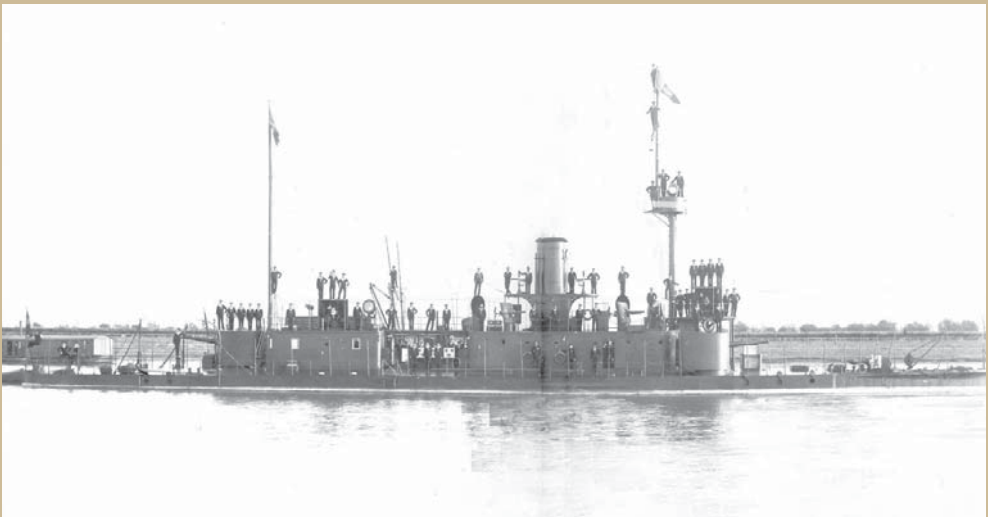

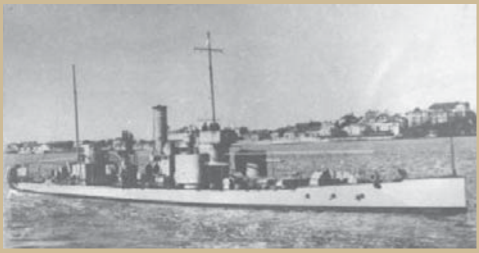

Monitorul *Mihail Kogălniceanu* (1907)

Distrugătorul *Mărăşeşti*

la Galaţi, unde, la 19 septembrie 1907 a avut loc ceremonia botezului acestor moderne unităţi navale fluviale.

În anul 1908, monitoarele şi vedetele fluviale au constituit prima „Escadră de Dunăre”, parte componentă a Diviziei de Dunăre. În această formulă, navele Escadrei au participat anual la manevre şi marşuri de instrucţie, precum şi la alte forme de perfecţionare a pregătirii echipajelor.

Prin Înaltul Decret nr. 1620 din 6 mai 1909, Şcoala de Marină a fost transformată în Şcoala de Marină a Maiştrilor şefi de specialităţi iar prin Decretul nr. 2928 din 29 octombrie, Şcoala de Aplicaţie a Sublocotenenţilor de Marină a devenit Şcoala Navală Superioară. În acelaşi an, cele două şcoli au început să funcţioneze în noul local de pe strada Traian nr. 53 din Constanţa (actualul sediu al Muzeului Marinei Române) sub denumirea de „Şcolile Marinei”. Prin noua Lege de organizare a Marinei Militare, publicată în „Monitorul Oficial” din 31 octombrie 1912, care stipula transformarea Diviziei de Mare în Apărarea Maritimă, Şcolile Marinei au fost subordonate direct Comandamentului Marinei Militare.

În anul 1913, evenimentele care au survenit în zona Balcanilor au implicat şi Marina Militară română în cel de-al doilea război balcanic, navele Diviziei de Dunăre, demonstrându-şi cu această ocazie capacitatea operativă. De altfel, această campanie militară de scurtă durată a constituit o avanpremieră pentru Marina Română, care avea să se confrunte cu situaţii de mare dificultate în timpul primei conflagraţii mondiale, între anii 1916-1918.

La izbucnirea Primului Război Mondial, Marina Militară era alcătuită din Divizia de Mare, Divizia de Dunăre, Depozitele Generale şi Arsenalul Marinei. Divizia de Dunăre, Depozitele Generale, Arsenalul Marinei şi Comandamentul, se aflau la Galaţi, comandant al Marinei fiind contraamiralul Sebastian Eustaţiu.

Divizia de Mare era compusă din crucişătorul *Elisabeta*, bricul *Mircea* şi torpiloarele *Zmeul*, *Zborul* şi *Năluca*, doar ultimele trei fiind apte pentru luptă.

Divizia de Dunăre era alcătuită din patru monitoare şi opt vedete fluviale, câteva nave mai mici şi un serviciu de mine şi torpile.

După doi ani de neutralitate, la 14/27 august 1916, România a intrat în război alături de Antanta (Anglia, Franţa, Rusia şi Italia), care îi garanta îndeplinirea obiectivului politic de revenire la Regatul României a Transilvaniei, mobilizându-şi atât forţele navale, cât şi pe cele ale Apărărilor Fixe. Forţele de luptă cantonate pe Dunăre au fost împărţite în două mari unităţi operative: Flota de Operaţiuni, comandată de contraamiralul Nicolae Negrescu şi Apărările sub Apă, conduse de comandorul Constantin Niculescu-Rizea. În compunerea Flotei de Operaţiuni au intrat Escadra de Dunăre (formată din cele patru monitoare şi opt vedete de siguranţă), o Divizie uşoară (alcătuită din canoniere şi şalupe), un convoi de aprovizionare, Spitalul naval, Şantierul Naval Mobil şi Grupul bateriilor de coastă. În cadrul Apărărilor sub Apă s-au aflat Grupul Port-mine Dragă-mine,

Grupul de artilerie de debarcare şi Grupul de Torpiloare şi Stațiuni de lansare.

În timpul Primului Război Mondial, Marina Militară Română a îndeplinit misiuni diverse, precum atacul de la 14 august 1916 al flotei austro-ungare în portul Rusciuk, acțiunea navelor Escadrei de Dunăre în apărarea capului de pod de la Turtucaia şi protejarea retragerii trupelor române din această zonă, precum şi susținerea flancului drept al armatei de uscat din Dobrogea de către navele Flotei de Operațiuni, sub focul artileriei germane.

Referindu-se la modul în care flota a susținut trupele noastre de uscat, reuşind să înainteze sub tirul a şapte baterii grele germane, în amintirile sale, contraamiralul Negrescu arăta că „*Zilele de urmărire a flancului stâng al armatei germane din Dobrogea şi zilele de la Rasova, vor forma pururea pagini de glorie, pentru mica dar brava şi neobosita flotilă română*".

Cu toate că în toamna anului 1916 flota a înregistrat o serie de succese, reuşind să înainteze sub tirul bateriilor germane şi chiar să elibereze o serie de localități din Dobrogea, ocupate anterior de inamic, odată cu retragerea armatei române în Moldova, pentru refacere, în decembrie 1916, şi-a încetat acțiunile ofensive şi s-a limitat la operațiuni cu caracter defensiv, în special protejarea evacuării întregului parc de nave al Marinei pe brațul Chilia.

În anul 1917, Marina Militară, în cooperare cu armata de uscat, a contribuit la apărarea frontului danubian, bombardând cu artileria navelor, bateriile inamice de la Tulcea şi la asigurarea transporturilor pe apă, între Galați şi gurile Dunării.

În ultimul an de război – 1918 – Marina Militară a preluat una dintre cele mai dificile misiuni, respectiv deminarea Dunării şi a apelor litorale vest-pontice în vederea reluării navigației în timp de pace.

Marina a ieşit din război cu nave pierdute, numeroase avarii la mijloacele de navigație, efective reduse, înregistrând atât pierderi umane cât şi materiale.

Unirea în 1918 a tuturor teritoriilor româneşti într-un singur stat a permis în perioada postbelică, dezvoltarea flotei militare, care a fost dotată cu noi tipuri de nave.

În primii ani după război, în serviciul Marinei Militare au intrat distrugătoarele tip „M", *Mărăşti* şi *Mărăşeşti*, construite în Şantierele Navale din Napoli, canonierele *Ghiculescu*, *Dumitrescu, Stihi* şi *Lepri* construite în Şantierele Navale din L'Orient - Franța (primele nave româneşti care au purtat numele unor eroi ai războiului din 1916-1918), torpiloarele *Vifor*, *Vârtej*, *Vijelia*, *Zmeul*, *Zborul* şi *Năluca*, cedate României de Marina austro-ungară în contul despăgubirilor de război, precum şi patru vedete antisubmarine tip M.A.S., cumpărate din Italia. Încă de la intrarea în dotare, atât distrugătoarele cât şi torpiloarele au fost folosite în procesul de instrucție a echipajelor, în timp ce canonierele şi vedetele tip M.A.S. au avut ca principală misiune dragajul maritim. Navelor maritime li s-au adăugat în aceşti ani monitoarele *Ardealul*, *Basarabia* şi *Bucovina*, primite ca despăgubiri de război de la fostul Imperiu Austro-Ungar. În acest mod, România a devenit **țara cu cel mai puternic potențial combativ fluvial din Europa**.

Prin Înaltul Decret Regal nr. 835 din 11 martie 1920, Comandamentul Marinei Militare şi-a schimbat denumirea în Inspectoratul Tehnic al Marinei, reşedința acestuia fiind stabilită la Bucureşti. Câțiva ani mai tîrziu, prin Înaltul Decret nr. 302 din 29 ianuarie 1926, Inspectoratul Tehnic al Marinei devine Inspectoratul General al Marinei.

Tot în deceniul trei al secolului al XX-lea au fost create o serie de noi

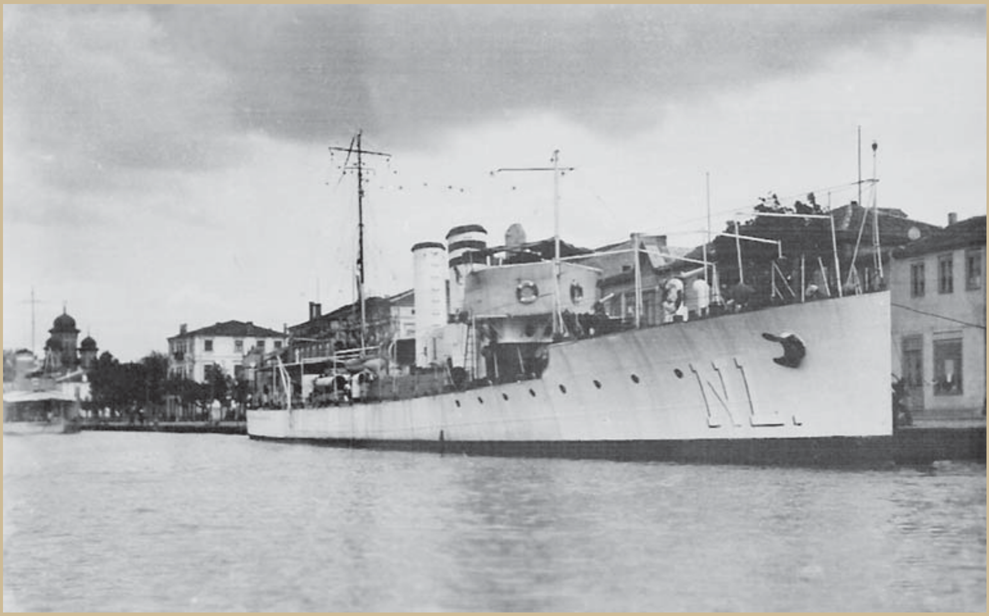

Torpilorul *Năluca*

instituții pentru Marină. Astfel, prin Înaltul Decret nr. 2213 din 13 mai 1920 a fost înființat Institutul Maritim, iar prin Decizia Ministerului de Război nr. 372 din 9 iunie s-a organizat Şcoala Navală, ambele instituții funcționând în Constanța. Prin Decizia Ministerială nr. 898 din 1921 a fost creată Şcoala de Mecanici şi Electricieni în garnizoana Sulina.

Mutată din 1922 la Galați, în anul 1928 Şcoala de Mecanici şi Electricieni s-a contopit cu Institutul Maritim, formând Şcolile de Specialități ale Marinei, care au funcționat la Constanța.

În anul 1926 a fost înființat Serviciul Hidrografic Român, pe lângă Divizia de Mare. Din inițiativa unui grup de ofițeri de marină, în anul 1927 a luat naştere la Bucureşti, Liga Navală Română, *asociație culturală şi patriotică pentru apărarea intereselor pe apă ale României şi pregătirea celor mai favorabile condiții pentru propăşirea flotei noastre maritime şi fluviale.*

La 30 aprilie 1930, organul de conducere al Marinei Militare, ca instituție de sine stătătoare, a primit denumirea de Comandamentul Marinei. În anul următor, acesta a fost mutat la Constanța, funcționând în localul Şcolii Navale din str. Traian nr. 53.

Prin Decretul Regal nr. 4063 din 15 decembrie 1931, denumirea de „Marina de Război" a fost înlocuită cu „Marina Regală", Comandamentul Marinei devenind Comandamentul Marinei Regale.

În anul 1936 acesta a fost subordonat Ministerului Aerului şi Marinei, creat prin Decretul nr. 2620, care a funcționat până la 16 octombrie 1940, când a fost înlocuit de Subsecretariatul de Stat al Marinei.

Perioada anilor '30 a fost benefică pentru Marina Militară. Astfel, încă din anul 1930, în dotarea Marinei Regale au mai intrat distrugătoarele tip „R" *Regele Ferdinand* şi *Regina Maria*, construite la Napoli, ca şi precedesoarele lor tip „M", iar în 1931 a sosit în țară de la Şantierul Naval italian din Fiume nava-bază pentru submarine *Constanța*.

În acelaşi şantier din Fiume a fost construit şi primul submarin românesc *Delfinul*, intrat în serviciu în anul 1936. Operațiunea de renovare şi modernizare a monitoarelor, începută în 1936 a fost

Distrugătorul *Regele Ferdinand*

încheiată în anul 1940, când monitorul *Basarabia*, cu armamentul nou şi modernizat integral, putea fi considerat **cea mai modernă unitate fluvială** din lume.

În anul 1938, cu suma de 114 milioane lei din bugetul statului la care s-au adăugat 6 milioane lei, strânşi prin subscripția publică inițiată de Liga Navală Română, a fost comandată Şantierului ”Blohm und Voss” din Hamburg, cea

Submarinul *Delfinul*

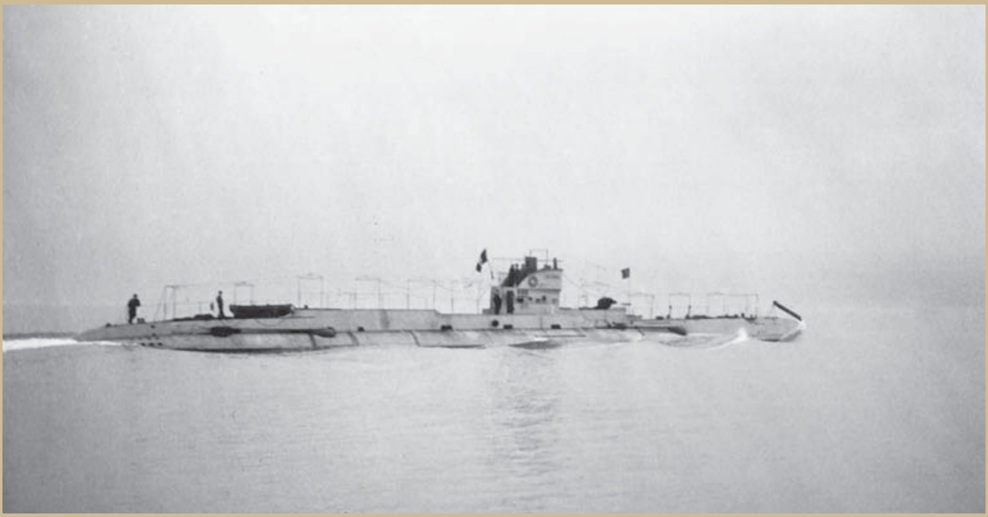

Lansarea la apă a puitorului de mine *Amiral Murgescu*

Vedetă torpiloare tip *Vosper*

Vedetă torpiloare tip *Power*

de a doua navă-şcoală *Mircea*. Actualul velier a intrat în dotare la 17 mai 1939.

În acelaşi an, la Galaţi a fost lansată la apă **prima navă militară de construcţie românească**, puitorul de mine *Amiral Murgescu.*

În anul 1940 au intrat în serviciu vedetele torpiloare tip „Vosper” *Vijelia*, *Viforul* şi *Viscolul*, construite în Anglia.

Împreună cu alte unităţi achiziţionate sau construite după anul 1940, precum cele şase vedete torpiloare tip „Power” achiziţionate din Olanda sau cele două submarine *Rechinul* şi *Marsuinul*, montate în Şantierul Naval Galaţi, aceste nave au fost folosite la îndeplinirea misiunilor complexe încredinţate Marinei Regale în anii celui de-al Doilea Război Mondial.

După natura acestor misiuni, distingem şapte etape importante în războiul naval din timpul celei de-a doua conflagraţii mondiale.

Prima etapă este reprezentată de perioada **28 iunie 1940 - 22 iunie 1941**. În timpul acestei campanii, acţiunile forţelor navale au fost următoarele: retragerea trupelor sovietice din sudul Basarabiei, eliberându-se astfel braţul Chilia, ceea ce a dus la deschiderea navigaţiei pe fluviu; trecerea trupelor

Convoi în marş - 1941

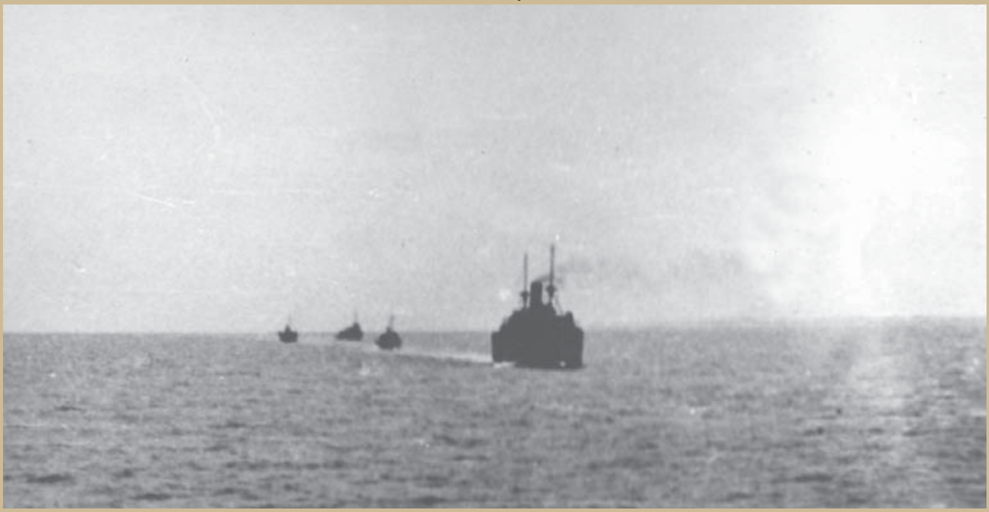

române pe malul drept al Dunării; respingerea atacurilor trupelor sovietice din zona de graniță; apărarea porturilor Sulina şi Constanța.

A doua etapă este considerată perioada **22 iunie - 4 august 1941**. În aceste zile principalele misiuni ale Marinei Regale au fost: sprijinirea ofensivei trupelor de uscat şi asigurarea navigației pe Dunăre, iar la mare, apărarea litoralului şi porturilor prin contracararea încercărilor de atac şi debarcare a inamicului, în acest sens fiind edificatoare operațiunea din 26 iunie 1941.

În această zi, în fața oraşului Constanța şi-au făcut apariția două distrugătoare sovietice *Moskva* şi *Harkov*, care au deschis focul asupra zonei portuare a oraşului.

În replică, artileria distrugătoarelor *Mărăşti* şi *Regina Maria* şi bateriile de coastă au început să execute trageri asupra navelor inamice. Respinse, navele sovietice s-au retras, liderul de flotilă *Moskva* fiind scufundat, iar *Harkov* avariat.

A treia etapă cuprinde perioada **4 august 1941 - 28 iulie 1942**. În acest interval, forțele navale româneşti au asigurat, în special protecția transporturilor pe coasta de Vest a Mării Negre, între Odessa şi Bosfor şi au îndeplinit misiuni de minare. Marina Regală a înregistrat atât succese, prin atingerea obiectivelor propuse cât şi pierderea vedetelor *Viforul* şi *Vijelia*, crucişătorului auxiliar *Carol I* şi remorcherului *Stoicescu* şi a unor ofițeri şi marinari.

În decursul celei de-a patra etape - perioada **28 iulie 1942 - 5 aprilie 1944**, forțele maritime au executat misiuni de sprijinire a acțiunilor armatei de uscat, transporturi de aprovizionare şi au asigurat noua cale deschisă în sprijinul frontului, „Drumul Crimeei”.

În cea de-a cincea etapă, cuprinsă între **5 aprilie - 14 mai 1944**, unitățile navale maritime au participat la evacuarea trupelor germane şi române din zonele Odessa şi Sevastopol, în cadrul **celei mai mari operațiuni navale din Marea Neagră**, cu numele de cod ,,Operațiunea 60.000”. Din punct de vedere militar, această operațiune navală a reprezentat unul dintre cele mai dramatice episoade din cel de-al Doilea Război Mondial. ,,*Operațiunea s-a desfăşurat sub presiunea armatei de uscat, a aviației şi a submarinelor adverse întâi în port, pe urmă în avanport şi apoi*

Imagini de război

direct la coastă”, declara la acea vreme comandantul Forțelor Navale Maritime, contraamiralul Horia Macellariu, care a coordonat activitatea navelor româneşti în timpul desfăşurării acestor operațiuni. Despre acest strălucit strateg şi diplomat, generalul de corp de armată Nicolae Şova, subsecretar de Stat pentru Marină afirma că ,,*a stat neclintit zi şi noapte la postul său de comandă şi şi-a dirijat unitățile cu pricepere şi abilitate*”.

Pe parcursul celei de-a şasea etape, respectiv perioada **14 mai - 23 august 1944**, misiunile forțelor navale au vizat apărarea litoralului maritim, a Deltei şi a porturilor, în colaborare cu trupele de uscat din Dobrogea. Pentru realizarea lor, unele nave ale Serviciului Maritim Român şi ale unor companii particulare de navigație au fost rechiziționate, transformate şi trecute în subordinea Comandamentului Marinei Militare.

A şaptea etapă cuprinde perioada **23 august - 5 septembrie 1944**, în care forțele fluviale au executat misiuni de capturare a navelor germane aflate în retragere pe Dunăre şi acțiuni de dragaj pe fluviu, până la redarea navigației în siguranță pe fluviu. Zilele de 23 august şi 5 septembrie 1944 au avut consecințe dramatice pentru Marina Regală Română datorită asaltului atât a forțelor germane la această dată inamice, dar şi a forțelor *aliate* sovietice şi dezarmării navelor de război; portul Constanța, împreună cu navele şi instalațiile de război, a rămas exclusiv sub controlul Comandamentului Naval Sovietic.

Astfel, din cadrul flotei militare au fost capturate abuziv şi dislocate în porturile caucaziene cinci monitoare (*Brătianu*, *Lahovari*, *Ardealul*, *Basarabia* şi *Bucovina*), şase vedete, două vase de comandament, două remorchere, 38 de şalupe, 15 şlepuri, 12 tancuri, iar de la mare distrugătoarele (*Regina Maria*, *Regele Ferdinand*, *Mărăşeşti* şi *Mărăşti*), două torpiloare (*Zborul* şi *Zmeul*), trei canoniere (*Ghiculescu*, *Dumitrescu* şi *Stihi*), puitorul de mine *Amiral Murgescu*, trei submarine (*Delfinul*, *Rechinul*, şi *Marsuinul*), nava-bază pentru submarine *Constanța*, şapte vedete torpiloare, şase şalupe, trei vânătoare de submarine, un remorcher, nava-şcoală *Mircea* şi 11 vase auxiliare.

Parcul de nave ale Marinei Comerciale, care număra 608 nave de transport pe Dunăre şi cinci unități la mare, a fost pus la dispoziția Comandamentului Sovietic. După cel de-al Doilea Război Mondial, România a fost lipsită, în primii ani postbelici, de flotă maritimă şi într-o mare măsură şi de cea fluvială, din cauza includerii samavolnice a navelor româneşti în flota Uniunii Sovietice, iar prin înființarea Societății mixte SOVROMTRANSPORT, a fost controlată şi frustrată de importante venituri.

După semnarea Convenției de Armistițiu, 32 de remorchere, 332 şlepuri şi două vase de mare au fost lăsate României, iar în urma semnării, la 11 septembrie 1945, a Convenției de retrocedare a navelor comerciale şi militare româneşti, guvernul sovietic a restituit 18 nave maritime de război şi 23 de nave comerciale. Astfel, un prim lot de nave, alcătuit din distrugătoarele *Mărăşeşti* şi *Mărăşti*, canonierele *Ghiculescu* şi *Stihi*, torpiloarele *Zborul* şi *Zmeul* şi submarinul *Delfinul* au ajuns în țară la 12 octombrie 1945.

La 27 mai 1946 a fost retrocedată nava-şcoală *Mircea*, iar cel de-al doilea lot de nave, şi ultimul, format din submarinul *Rechinul*, distrugătoarele *Regina Maria* şi *Regele Ferdinand* şi cele cinci monitoare de Dunăre au sosit în țară la 21, respectiv 24 iunie 1951.

Nu au fost retrocedate Marinei Române canoniera *Dumitrescu*, puitorul de mine *Amiral Murgescu*, nava-bază pentru submarine *Constanța*, crucişătorul auxiliar *Dacia*, submarinul *Marsuinul*,

Corveta *Contraamiral Horia Macellariu*

remorcherele dragoare *Maican*, *Basarab*, *Motru*, *Constanța*, nava comercială *Cheile Bicazului*, nava de pasageri *Basarabia*, patru minisubmarine italiene cedate de Marina Italiană în anul 1943 Marinei Regale şi altele.

Odată cu reintrarea în dotare a monitoarelor, a fost constituită Flotila de Dunăre, care din anul 1959, a fost numită Brigada Fluvială. Totodată, în urma modificărilor organizatorice din perioada 1948-1949, gruparea de nave maritime s-a transformat într-o unitate de sine stătătoare, care a funcționat până în mai 1951 sub denumirea de Comandamentul Forțelor Maritime. Din anul 1955, divizioanele cuprinzând navele maritime şi Apărările Maritime au fost subordonate Comandamentului Forțelor Maritime Militare. În aceeaşi perioadă, a început construcția în şantierele româneşti a unor noi tipuri de nave militare, precum dragoarele de bază, construite la Galați şi Brăila, până în anul 1954, dragoarele de radă construite la Galați sau vedetele dragoare fluviale, construite la Oltenița, între anii 1956-1959. În paralel, au fost cumpărate din U.R.S.S. o serie de vedete torpiloare, vânătoare de submarine şi vedete purtătoare de rachete.

În anul 1962 a fost înființată Divizia 42 Maritimă, continuatoarea tradițiilor Diviziei de Mare, mare unitate care practic nu mai exista de la sfâşitul celui de-al Doilea Război Mondial.

În urma casării, în anii 1960-1961 a distrugătoarelor, submarinelor etc, Divizia 42 Maritimă a fost constituită din nave dragoare, puitoare de mine, nave cu destinație specială, artilerie de coastă, unități de asigurare ş.a.

La sfârşitul anilor ’70 şi la începutul anilor ’80 au fost construite o serie de nave militare maritime în şantierele navale româneşti, precum escortoarele *Midia* şi *Constanța* (la Şantierul Naval Brăila), crucişătorul uşor *Muntenia*, transformat ulterior în fregată (ex – distrugătorul) *Mărăşeşti* sau fregatele din clasa *Eustațiu Sebastian* (Şantierul Naval Mangalia) ulterior corvete.

După Revoluția din decembrie 1989, reînviindu-se tradiția apărării fluvio-maritime cu nave de tipul monitoarelor, în compunerea Brigăzii 24 Fluviale Brăila au început să intre, odată cu anul 1993, monitoarele de tip nou, construite în

Şantierul Naval Drobeta-Turnu Severin (*Mihail Kogălniceanu*, *I.C.Brătianu* şi *Lascăr Catargiu*). Sub semnul aceloraşi tradiții marinăreşti, navele militare au fost botezate cu numele unor personalități şi eroi ai Marinei Române.

Monitorul *Mihail Kogălniceanu* (45)

Ca urmare a aprobării în Consiliul Superior de Apărare a Țării a noilor structuri organizatorice din armata României, în anul 1994 Divizia 42 Maritimă a fost restructurată, fiind înființată Flota Maritimă. Un an mai târziu, la 30 martie 1995 a fost constituit Comandamentul Flotilei de Dunăre, cu sediul la Brăila, iar la 15 aprilie 1995 s-a reînființat Flotila de Dunăre.

La 31 martie 2003 şi-a început activitatea Comandamentul Operațional Naval cu sediul la Constanța, care a încorporat şi Componenta Fluvială, devenit, în 2006, Comandamentul Flotei.

În noul cadru politico-strategic european de la sfârşitul mileniului doi şi începutul celui de-al treilea, România a promovat constant o diplomație navală activă, axată în principal pe cooperarea şi colaborarea cu flotele militare ale altor state, realizarea şi dezvoltarea relațiilor bilaterale cu flotele din Marea Neagră şi din bazinul mediteranean, precum şi pe întărirea şi diversificarea acțiunilor internaționale în domeniul militar.

Fregata *Mărăşeşti* (111)

Fiind prima țară care a semnat documentul cadru al ,,Parteneriatului pentru Pace”, la începutul anului 1994 Forțele sale Navale au constituit **prima structură militară** care s-au angrenat într-un amplu schimb de acțiuni cu caracter militar şi aplicații tactice. Acestea au constituit oportunități şi argumente credibile ale unor noi forme de colaborare în plan politic şi militar cu țările membre ale Organizației Atlanticului de Nord, a cărei membră cu drepturi depline a devenit şi România, la 29 martie 2004.

Poziția geografică a României, stat european continental, stat riveran Mării Negre şi unei artere fluviale de importanță europeană – Dunărea – stat cu acces direct spre centrul Europei, i-a conferit țării noastre de-a lungul istoriei, atât posibilitatea de manifestare plenară a potențialului său politico-militar, cât şi dreptul şi obligația de a deține, în cadrul sistemului național de apărare, o componentă navală respectabilă şi performantă din punct de vedere militar.

Comandanții Marinei

Colonel **Nicolae STERIADE**
22.10.1860-27.12.1863

Colonel **Constantin PETRESCU**
1.01.1864-11.02.1866

Maior
Scarlat MURGULEȚ
11.02.1866-17.03.1867

Maior
Emanoil BOTEANU
17.03.1867-30.04.1867

Contraamiral
Eustațiu SEBASTIAN
01.04.1909-09.01.1917

Comandor
Nicolae NEGRU
09.01.1917-01.06.1918

Viceamiral
Constantin BĂLESCU
01.06.1918-03.11.1920

Contraamiral
Constantin NICULESCU-RIZEA
03.11.1920-30.10.1925

Viceamiral
Ioan GEORGESCU
16.06.1942-27.03.1945

Comandor
Eugeniu SĂVULESCU
10.12.1946-01.11.1948

Comandor
Ioan CRISTESCU
15.12.1948-25.08.1949

Viceamiral
Emil GRECESCU
25.08.1949-20.09.1952

Viceamiral
Sebastian ULMEANU
13.12.1973-21.03.1979

Viceamiral
Ioan MUŞAT
21.03.1979-30.12.1989

Amiral
Mihai ARON
30.12.1989-12.04.1990

Amiral
Gheorghe ANGHELESCU
26.04.1990-01.05.1997

Militare Române

Maior
Anton BARBIERI
30.04.1867-01.01.1874

General **Nicolae**
DUMITRESCU-MAICAN
01.01.1874-10.12.1874
01.04.1877-01.12.1877
08.04.1879-10.05.1888

Contraamiral **Ioan**
MURGESCU
10.12.1874-01.04.1877
01.12.1877-08.04.1879
10.05.1888-01.04.1901

Contraamiral
Emanoil KOSLINSKI
01.04.1901-01.04.1909

Viceamiral
Vasile SCODREA
07.11.1925-13-01-1934

Viceamiral
Ioan BĂLĂNESCU
13.01.1934-02.11.1937

Amiral
Petre BĂRBUNEANU
02.11.1937-06.09.1940
27.03.1945-10.12.1946

Viceamiral
Eugeniu ROŞCA
21.09.1940-16.06.1942

Viceamiral
Florea DIACONU
20.09.1952-13.04.1954
30.03.1959-19.04.1961

Contraamiral
Mihail NICOLAE
13.04.1954-18.03.1959

Viceamiral
Gheorghe SANDU
19.04.1961-29.11.1963

Viceamiral ing.
Grigore MARTEŞ
29.11.1963-04.07.1973

Viceamiral
dr. **Traian ATANASIU**
01.05.1997-01.01.2002

Amiral
Corneliu RUDENCU
01.01.2002-31.03.2004

Viceamiral
dr. **Gheorghe MARIN**
01.04.2004-12.09.2006

Rolul și misiunile FORȚELOR NAVALE ALE ROMÂNIEI

România se află situată într-o zonă geografică de interes strategic, manifestat din abundență de-a lungul veacurilor. Marea Neagră şi fluviul Dunărea cu cele trei brațe de vărsare au constituit şi constituie pentru poporul român porți deschise către lume, dar şi coridoare România ocupă o poziție geografică şi economică importantă.

România a demonstrat în cele peste două milenii de existență că este o insulă de pace şi stabilitate în această regiune frământată de multe neînțelegeri şi conflicte. Acestea sunt argumentele forte

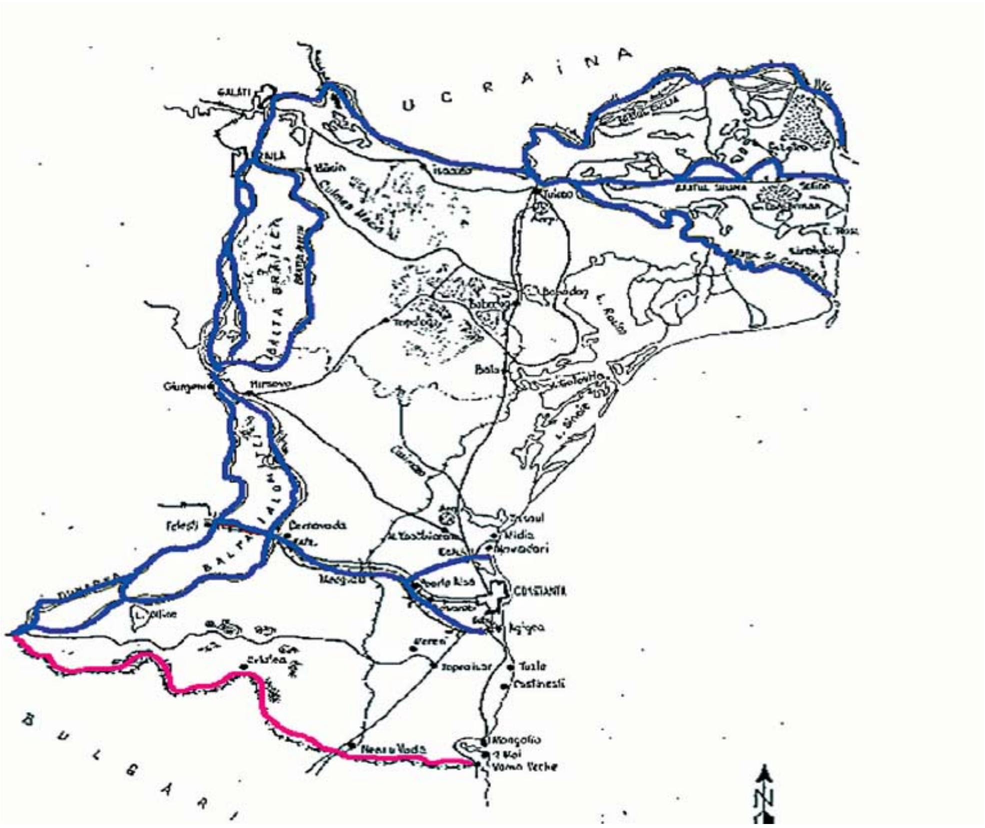

strategice de legătură a întregii Europe cu regiunile Caucazului, Asiei Centrale, Orientului Apropiat sau Îndepărtat.

Balcanii, zonele cu conflicte înghețate din jurul Mării Negre şi a Mării Caspice se constituie în subiecte supuse unor considerabile riscuri şi amenințări la adresa securității şi stabilității din spațiul euro-asiatic al Mării Negre, în care ale României de a-şi constitui o putere militară credibilă în scopul menținerii păcii şi promovării stabilității în zona de interes.

Economia României este dependentă în mod semnificativ de transportul pe mare şi pe fluviu, ca şi de exploatarea resurselor minerale şi de altă natură ale celor două entități geografice. Orice interzicere sau întrerupere a utilizării

acestora ar putea produce o serie de crize economice.

România a acordat o atenție deosebită dezvoltării capacităților şi capabilităților forțelor navale proprii ajungând la configurarea în prezent a unei structuri capabile să descurajeze amenințările la adresa țării şi aptă să se implice în menținerea păcii şi stabilității în regiune.

Punând în prim plan responsabilitățile naționale şi internaționale, Forțele Navale ale României au dat dovadă de o capacitate navală credibilă prin participarea Forțelor Navale Române la realizarea unui climat de securitate, cooperare şi prietenie în zona Mării Negre.

Astăzi, Forțele Navale ale României poartă cu mândrie pavilionul național pe mările şi oceanele lumii, demonstrând siguranță, hotărâre, profesionalism şi un înalt nivel al capacității de luptă.

Componentă de bază a Armatei României, Forțele Navale reprezintă una dintre cele mai dinamice categorii de forțe armate.

ZONA ECONOMICĂ EXCLUSIVĂ
MAREA NEAGRĂ
MAREA EGEE ŞI MEDITERANĂ
DUNĂRE ŞI DELTA DUNĂRII
MĂRILE ŞI OCEANELE LUMII- Nave şcoală

prezența în zonele de interes maritim, demonstrând de-a lungul timpului abilitatea şi capabilitatea de a conduce şi executa majoritatea tipurilor de operații navale în apele costiere sau de larg, în scopul apărării şi promovării intereselor navale naționale.

Odată cu intrarea României în NATO s-au creat condiții propice pentru

Misiunea fundamentală a Forțelor Navale Române este de a participa, în măsură substanțială, la apărarea țării împotriva oricăror amenințări de pe mare sau fluviu şi de a proteja interesele navale româneşti, concomitent cu participarea la menținerea păcii şi stabilității în regiune, independent sau în cooperare cu forțele aliate.

Apărarea căilor de comunicaţii

În acest context, misiunile Forţelor Navale în timp de **pace** sunt:

• Descurajarea şi combaterea acţiunilor ilegale pe mare şi pe fluviu printr-o prezenţă activă a navelor militare în raioane şi pe rute de risc ridicat;

• Supravegherea şi monitorizarea comunicaţiilor navale şi intervenţia în sprijinul autorităţilor naţionale la mare şi la fluviu pentru combaterea terorismului naval, pirateriei, interzicerea traficului ilicit de mărfuri periculoase;

• Evacuarea pe mare a cetăţenilor români din zone de risc ridicat;

• Supravegherea navală şi aeriană a spaţiului maritim şi avertizarea timpurie asupra pericolelor la adresa securităţii României la litoral.

În situaţii de **criză** sau **război**, Forţelor Navale le revin următoarele misiuni:

• Apărarea căilor de comunicaţii maritime şi fluviale, a porturilor, protecţia navelor de transport cu încărcături importante;

• Apărarea platformelor maritime de exploatare petrolieră şi altor obiective de la litoral, de pe fluviu şi in zona economică exclusivă;

Supravegherea şi monitorizarea comunicaţiilor navale

• Apărarea împotriva unei agresiuni a teritoriului naţional la litoral, în Delta Dunării şi pe fluviu;

• Misiuni tipice forţelor navale, de apărare sau ofensive, pentru apărarea colectivă a unui stat membru al NATO.

Forţele Navale Române participă la un spectru larg de misiuni, de la cele de contracarare sau luptă împotriva

Misiuni internaționale NATO-PfP

terorismului, până la cele aflate total în afara situațiilor de război sau criză.

În cadrul contribuției României la **promovarea stabilității regionale și globale,** Forțele Navale Române sunt pregătite și participă la:

• Operații de răspuns la crize, sprijin al păcii și de asistență umanitară, misiuni de interdicție maritimă, transport și protecția liniilor de transport maritim și fluvial;

• Dezvoltarea inițiativelor regionale de cooperare în domeniul naval în regiunea Mării Negre, a cooperării cu flotele altor state;

• Implementarea Măsurilor de Creștere a Încrederii și Stabilității în regiunea Mării Negre.

În situații **de urgențe civile și dezastre,** Forțele Navale Române sprijină instituțiile statului, autoritățile centrale și locale prin:

• Supraveghere și transport pentru limitarea și înlăturarea efectelor dezastrelor sau a altor situații de criză, evacuare pe mare și fluviu, protecția populației și bunurilor materiale.

• Căutare și salvare pe mare în sprijinul acțiunii autorităților maritime naționale sau ale organismelor internaționale de coordonare.

Forțele Navale ale României sunt capabile să execute toate misiunile ce și le-au asumat, în zonele de responsabilitate, lucru ce ne determină să afirmăm că scopul general, actual, al acestei categorii de forțe armate este acela de a menține acumulările obținute și de transformare a structurii proprii pentru realizarea unei forțe navale puternice și moderne care să fie în măsură să răspundă cerințelor actuale datorate dezvoltării noilor riscuri și amenințări.

STRUCTURA ACTUALĂ
a Forțelor Navale

În prezent, Forțele Navale au în structură:

- Flota în a cărei organică intră Flotila de fregate şi 5 divizioane de nave;
- Centrul de Scafandri;
- Centrul Radioelectronic şi Observare „Callatis";
- Batalionul de Infanterie Marină;
- Baza Navală care are în subordine patru secții logistice, trei depozite mixte şi un centru de mentenanță;
- o structură de învățământ şi instrucție coordonată de Academia Navală;
- alte structuri de suport precum Direcția Hidrografică Maritimă, Batalionul de Stat Major şi Deservire, Centrul de Informatică Simulare şi Evaluare şi Centrul de Medicină Navală.

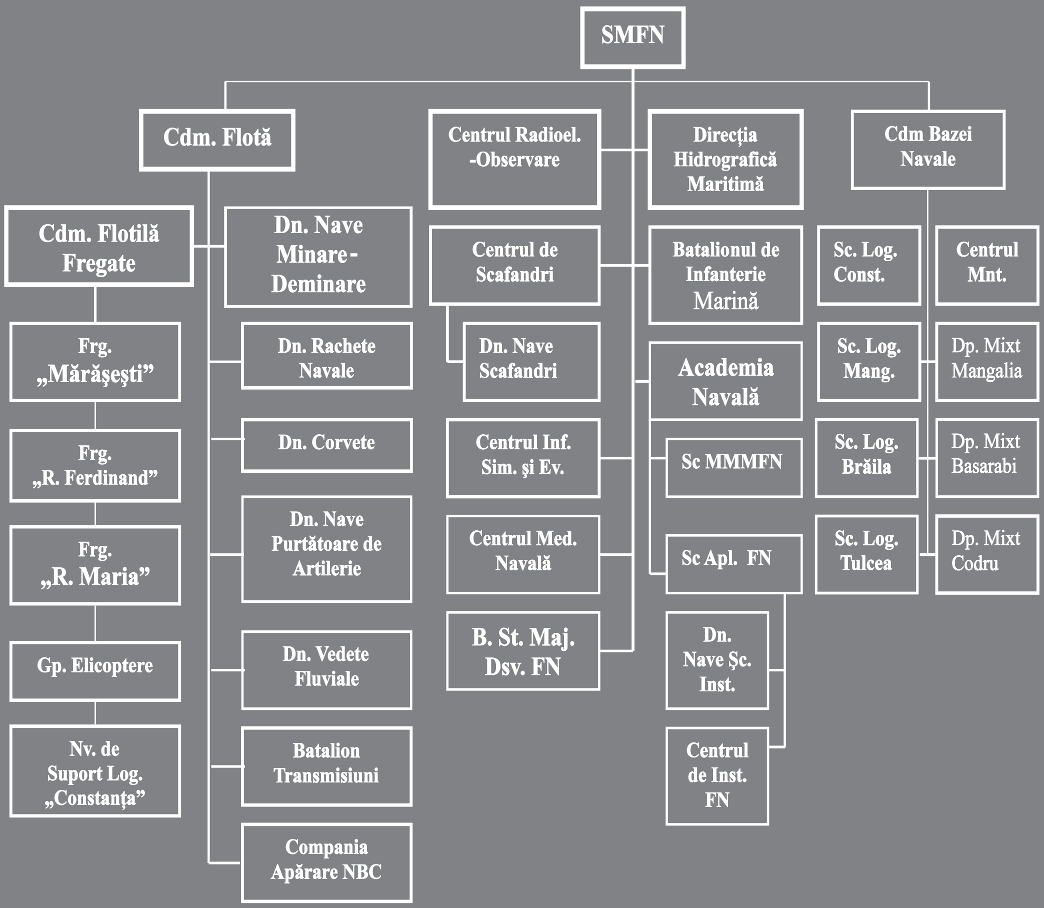

NAVE ŞI TEHNICĂ DE LUPTĂ

FLOTILA DE FREGATE

Exercițiu de boarding pe fregata *Regele Ferdinand*

Importanța deosebită acordată creşterii gradului de interoperabilitate, atât cu forțele terestre şi aeriene naționale, cât şi cu cele aparținând Forțelor aliate a impus, printre altele, şi apariția unor structuri noi, cum ar fi Flotila de Fregate, care integrează fregatele *Regina Maria*, *Regele Ferdinand*, *Mărăşeşti*, Grupul de Elicoptere şi Nava-Şcoală de Suport Logistic pentru Fregate *Constanța*.

Derivând din misiunile Forțelor Navale, Flotilei de Fregate îi revin următoarele misiuni: • Descurajarea acțiunilor ilegale pe mare prin prezența activă în raioane şi pe rute cu risc ridicat; • Executarea supravegherii comunicațiilor navale şi intervenția în sprijinul autorității naționale pentru combaterea terorismului naval, a pirateriei şi interzicerea traficului ilicit de substanțe sau mărfuri periculoase; • Comanda şi controlul unei grupări navale temporar constituite; • Căutarea şi salvarea pe mare; • Participarea la acțiuni de asistență umanitară; • Protecția căilor de comunicații, a porturilor şi a navelor de transport cu încărcături importante, a platformelor de exploatare petrolieră

Misiuni internaționale

Acțiuni umanitare

Fregatele *Jean Bart, Regina Maria, Regele Ferdinand* într-un exercițiu pe mare

şi a activităților de exploatare a resurselor biologice în zona maritimă economică exclusivă; • Participarea la operațiuni de interdicție maritimă prin monitorizarea şi controlul traficului maritim, controlul navelor militare şi civile pătrunse în zona de interdicție; • Participarea la misiuni pentru evacuarea pe mare a cetățenilor români din străinătate sau din anumite zone de risc; • Lovirea navelor de suprafață inamice cu rachete; • Căutarea, descoperirea şi atacul submarinelor, independent sau în comun cu alte forțe specializate; • Sprijinul forțelor aflate în supraveghere, independent sau în comun cu alte forțe; • Dezorganizarea comunicațiilor maritime inamice, independent sau în comun cu alte forțe; • Sprijinul cu foc a forțelor care acționează la litoral; • Participarea la misiuni internaționale, umanitare şi de menținere a păcii.

Exercițiu de vitalitate la bordul fregatei *Regele Ferdinand* (F221)

NAVE

Fregata *Regina Maria* (F222)

Fregate Tip 22 (*Regina Maria, Regele Ferdinand*)

Caracteristici principale
Deplasament (To): 4900 (încarcare maximă);
Dimensiuni (lungime x lăţime x pescaj) (m):148,2 x 14,75 x 4,6;
Propulsie: 4 turbine Rolls-Royce;
Viteza (Noduri): 30;
Echipaj: 203 membri;
Armament: • Instalaţie de artilerie Oto Melara – Tun super-rapid 76 mm; • Instalaţii lansare torpile; • Sistem de comandă asistat de calculator; • Instalaţii de bruiaj pasiv TERMA; • Sisteme de luptă electronică; • 9 sisteme radar. Fregatele din această clasă vor fi dotate în perioada următoare cu rachete navă-navă şi navă-aer.

Fregata *Mărăşeşti*

Caracteristici principale
Deplasament (To): 5790 (încarcare maximă);
Dimensiuni (lungime x lăţime x pescaj) (m): 144,6 x 14,8 x 7;
Propulsie: 4 motoare Diesel; 32000 CP;
Viteza (Noduri): 27;
Echipaj: 270 membri (25 ofiţeri);
Armament: • Instalaţia reactivă P-20 M pentru lansarea rachetelor navă-navă: rachete P-21 şi P-22/4 SS-N-2C/D Styx - 4x2); • Distanţă de lansare max. 80 Km • Instalaţii de artilerie: AK – 726 2 x 76mm binate; • Distanţă de tragere max. 11 Km • Instalaţie de artilerie: AK - 630M 4x 30mm cu 6 ţevi; • Distanţă de tragere max. 5 Km • Armament de luptă sub apă: 2 x 3 tuburi lanstorpile (cal.533mm); grenade reactive: 2 x RBU 6000.

Fregata *Regele Ferdinand* (F221)

Fregata *Mărăşeşti* (F111)

GRUPUL DE ELICOPTERE

Pentru creşterea semnificativă a capacităţii operaţionale, Forţele Navale (FN) vor introduce în serviciu, începând cu sfârşitul anului 2006, primele elicoptere ambarcate la bordul fregatelor. Soluţiile de conducere, organizatorice, de personal, tehnice şi de sprijin logistic sunt fundamentale, urmând să creeze consecinţe şi precedent pentru o lungă perioadă de dezvoltare ulterioară a Forţelor Navale. Acestea vor constitui **Grupul de Elicoptere** care intră în compunerea Flotilei de Fregate

De la sfârşitul anului 2007 România va opera două elicoptere ambarcate cu capabilităţi SAR, transport şi MEDEVAC, iar de la sfârşitul anului 2009 toate cele trei elicoptere ambarcate vor fi operaţionale ca aeronave ambarcate multirol capabile să îndeplinească misiuni antisubmarin (ASW), antinavă (ASuW), căutare – salvare (SAR), transport, evacuare medicală (MEDEVAC), suportul operaţiilor amfibii.

Elicopterele ambarcate sunt prevăzute în propunerea de forţe NATO nr. EM 0221 care a fost acceptată de România la conferinţa de planificare a forţei NATO-România din Bucureşti, 15-16 septembrie 2005.

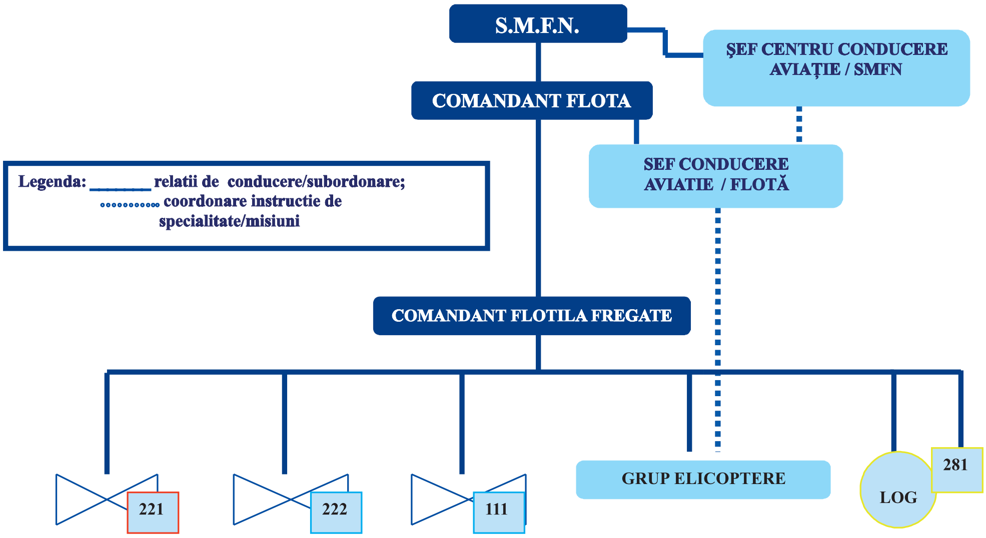

Locul şi rolul elicopterelor ambarcate

Elicopterul ambarcat constituie un sistem de senzori şi arme al navei care are rolul să mărească capacitatea operaţională/de luptă a acesteia acţionând, de pe navă şi în folosul acesteia, pentru executarea, în principiu, a următoarelor misiuni:

Pe timp de pace:

• cercetarea spaţiului maritim, funcţie de raionul de manevră al navei; • căutarea şi salvarea personalului navelor/aeronavelor aflat în pericol pe mare; • participarea la misiuni în sprijinul Poliţiei de Frontieră; • transport aerian de personal şi materiale de la/între navele aflate pe mare (VERTREP), precum şi în zone de litoral greu accesibile.

Coordonarea operațiunii VERTREP

În situații de criză:

• cercetarea, identificarea şi raportarea navelor în scopul respectării embargoului maritim; • transportul şi debarcarea echipelor de inspecție la bordul navelor supuse embargoului; • cercetarea anti-submarin a unor raioane de litoral sau puncte obligatorii de trecere; • transport de personal şi materiale umanitare în sprijinul populației civile sinistrate sau refugiate; • transportul/recuperarea forțelor speciale; • căutarea şi salvarea personalului navelor/aeronavelor aflat în pericol pe mare; • cercetarea unor raioane din deltă şi zona lagunară

Pe timp de război:

• căutarea, descoperirea şi lovirea submarinelor cu torpile sau bombe antisubmarin (ASW); • lansarea şi ascultarea barierelor cu geamanduri radiohidroacustice; • informarea şi transmiterea datelor despre pericolul submarin; • cercetarea navală şi aeriană înaintată, ca parte a siguranței unor convoaie maritime; • lovirea cu rachete a țintelor de suprafață/de pe litoral; • dirijarea finală a rachetelor navă-navă lansate de pe platforme de suprafață; • informarea şi transmiterea datelor privind pericolul naval şi aerian; • transportul/recuperarea forțelor speciale; • transport de personal şi materiale între nave (VERTREP).

Organizare, forțe și mijloace

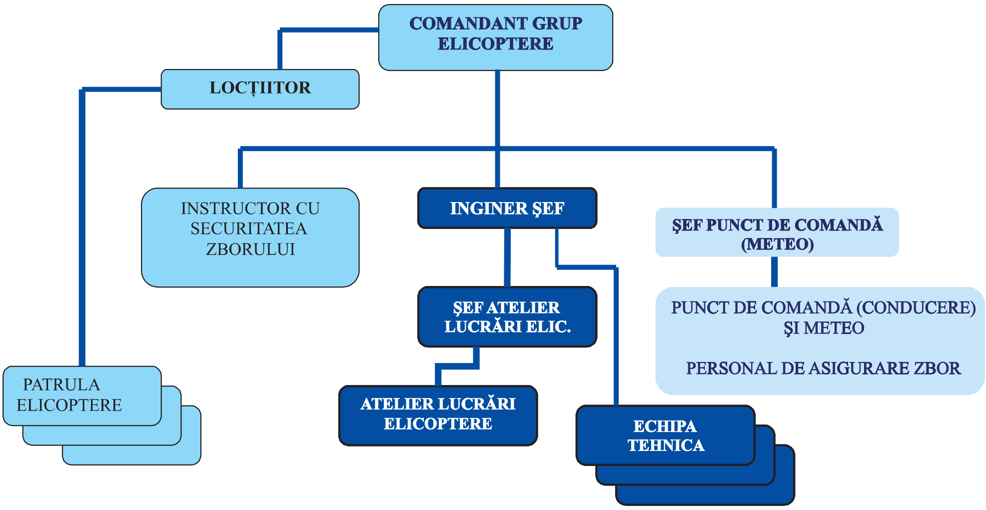

Elicopterul IAR 330 PUMA Naval este varianta modernizată şi navalizată a elicopterului IAR 330 L Ro, destinat pentru a acționa, de la bordul navei, pentru îndeplinirea misiunilor specifice, în concordanță cu cerințele operaționale formulate de Statul Major al Forțelor Navale. Soluțiile tehnice alese permit executarea misiunilor de transport şi evacuare medicală, ziua şi noaptea, misuni de căutare şi salvare – SAR, ziua şi limitat noaptea. Misiunile specifice ASuW şi ASW vor fi executate după parcurgerea etapei a doua de dezvoltare, iar nivelul de operativitate va fi determinat în funcție de echipamentele care vor fi instalate la bordul elicopterelor.

Ofițerii de marină brevetați, alături de contraamiralul de flotilă dr. Cornel Mihai şi generalul de flotilă aeriană Liviu Burhală

Personalul aeronautic:

• personal aeronavigant;
• personal tehnico-ingineresc;
• personal nenavigant.

Personalul aeronavigant (piloți, mecanici de bord/operatori troliu, operatori de bord-radiolocație/hidrolocație şi salvatori) este compus din:

a) 2 piloți instructori cu experiență de zbor pe elicopterul IAR 330 şi/sau SOCAT, din Forțele Aeriene;

b) 8 piloți proveniți din rândul tinerilor ofițeri de marină;

c) un mecanic de bord instructor din Forțele Aeriene şi 3 mecanici de bord selecționați din rândul specialiştilor celulă-motor proveniți din Forțele Navale şi pregătiți printr-un curs de specialitate la Şcoala de Maiştri a Forțelor Aeriene şi la SC IAR SA;

d) operatori de bord, proveniți din rândul maiştrilor de marină pregătiți prin cursuri la Şcoala de Maiştri a Forțelor Aeriene şi la SC IAR SA;

e) salvatori care sunt scafandri din ştatul fregatei, pregătiți corespunzător pentru executarea operațiunilor de salvare de la bordul elicopterului.

Personalul tehnico-ingineresc este destinat executării mentenanței elicopterelor atât pe Eliportul Palazu Mare cât şi la bordul navelor. Se compune din:

a) 3 ingineri cu specialitățile celulă-motor şi IEAB proveniți din Forțele Aeriene şi Academia Tehnică Militară care vor încadra funcțiile de conducere şi de specialitate de la nivelul Flotei şi a structurii de elicoptere;

b) cel puțin 2 maiştri specialitățile celulă-motor respectiv IEAB din F A;

c) specialişti, proveniți din rândul maiştrilor de marină, pregătiți prin cursuri de formare şi specializare la Şcoala de Maiştri a Forțelor Aeriene şi la SC IAR SA.

Echipa tehnică ambarcată va fi capabilă să configureze elicopterul, la bordul navei, în oricare din variantele pentru misiune: SAR/transport/MEDEVAC sau ASuW sau ASW.

Structura de mentenanță pentru elicoptere

Este structura destinată sprijinului logistic al zborului atât pe timpul derulării programelor de antrenament pe uscat şi pe mare, acționând de pe eliport sau ambarcat, cât şi pe timpul executării misiunilor NATO/UE şi este astfel concepută încât să confere flexibilitate şi adaptabilitate la nevoile operaționale concrete ale Forțelor Navale.

Compunere:
• Atelierul Lucrări Elicoptere;
• Echipa Tehnică Ambarcată.

Atelierul Lucrări Elicoptere asigură sprijinul logistic al zborului executat de pe eliport (mentenanță de nivel O şi I) şi furnizează personal pentru alcătuirea/întărirea echipelor tehnice ambarcate, în funcție de durata şi specificul misiunii.

Echipa tehnică ambarcată constituie nucleul de bază al echipelor tehnice stabilite atât pentru executarea mentenanței operaționale pe timpul desfăşurării zborului de antrenament de pe eliport sau fregată, cât şi pentru asigurarea sprijinului logistic pe timpul executării misiunilor pe mare. Poate avea, în funcție de complexitatea şi durata misiunilor, o compunere variabilă.

DIVIZIONUL RACHETE NAVALE

NPR Pescăruşul (189)

Divizionul de vedete purtătoare de rachete a fost înfiinţat în anul 1964, la început având în compunere o singură navă (vedeta purtătoare de rachete, clasa *Osa-1*, *VPR 194*), un an mai târziu intrând în compunerea divizionului încă patru vedete purtătoare de rachete clasa *Osa-1* (fabricate în fosta URSS).

În anul 1981 a intrat în compunerea divizionului prima vedetă purtătoare de rachete clasa *Osa-1*, fabricată în România.

În perioada 1990 – 1992, Forţele Navale Române au achiziţionat trei nave purtătoare de rachete, clasa *Tarantul I*, care au constituit Divizionul de Nave Purtătoare de Rachete.

Procesul de restructurare a continuat prin unificarea, la 15 decembrie 2000, a Divizionului de Nave Purtătoare de Rachete clasa *Tarantul I* cu Divizionul de Vedete Purtătoare de Rachete clasa *Osa-1*. Noul divizion a fost organizat pe două secţii: Secţia de nave purtătoare de rachete cu trei nave purtatoare de rachete clasa *Tarantul I*, NPR 188 *Zborul*, NPR 189 *Pescăruşul*, NPR 190 *Lăstunul* şi Secţia de vedete purtătoare de rachete, având trei vedete purtatoare de rachete clasa *Osa-1*, VPR 194 *Şoimul*, VPR 198 *Eretele* şi VPR 199 *Albatrosul*.

În anul 2004 vedetele purtătoare de rachete clasa *Osa-1* au fost scoase din funcţiune, iar un an mai târziu unitatea devine Divizionul de Rachete Navale, prin contopirea cu Divizionul de Rachete de Coastă care devine secţie a unităţii.

Divizionului de nave purtătoare de rachete are ca principale misiuni:

• prevenirea violării apelor teritoriale române; • protecţia platformelor de foraj marin; • participarea la operaţiuni de căutare şi salvare; • protecţia zonei economice exclusive; • participarea la operaţiuni de menţinere a păcii şi ajutor umanitar.

Navele divizionului au participat la mai multe misiuni internaţionale din care cele mai semnificative sunt: BREEZE, Bulgaria -1994; COOPERATIVE PARTNER, (1995, 1996, 1998, 1999, 2002); STORM, Bulgaria-2000; BLACKSEAFOR (2001).

NPR Zborul (188)

NPR Lăstunul (190)

Instalaţie mobilă de lansare

Navele divizionului în Portul militar Mangalia

NPR Lăstunul (190)

Nava purtătoare de rachete este destinată să ducă lupta, independent sau în cooperare, cu navele purtătoare de rachete, navele torpiloare, navele purtătoare de artilerie, rachetele şi artileria de coastă, aviaţia de vânătoare-bombardament, artileria şi rachetele trupelor terestre, împotriva grupărilor de nave de suprafaţă de luptă, detaşamentelor de desant, convoaielor şi navelor de transport izolate ale inamicului.

Caracteristici principale

Deplasament (To): 420 (încarcare maximă)
Dimensiuni (lungime x lăţime x pescaj) (m):56,4 x 9,4 x 3,58;
Propulsie: patru turbine DR 76, două turbine DR 77;
Viteza: (Noduri): 43;
Echipaj 60 membri (7 ofiţeri, 23 maiştri militari, 30 soldaţi/gradaţi profesionişti);
Armament: • Instalaţia reactivă P-20 M pentru lansarea rachetelor navă-navă: rachete P-21 şi P-22/4 SS-N-2C/D Styx - 2x2; • Distanţă de lansare max. 80 km • Instalaţie de artilerie AK- 176M: 1x76,2 mm (ASUW & AAW 1x76.2 mm automatic gun); • Distanţă de tragere max. 11 km; • Instalaţie de artilerie AK- 630M: 2x6x30 mm (CIWS - 2 x 6 x 30 mm); • Distanţă de tragere max. 5 km • Instalaţia de lansare a rachetelor antiaeriene (Strella-3M): FAM-14 (AAW STRELLA missiles) • Distanţă de lansare max. 3,5 km.

DIVIZIONUL DE CORVETE

Divizionul de Corvete a fost înființat la data de 10 noiembrie 1955 având ca loc de dislocare permanentă portul Mangalia. În perioada 1986-1990 divizionul a fost redislocat la Sulina. În anul 2006 unitatea avea în compunere patru corvete (*Amiral Petre Bărbuneanu (260)*; *Viceamiral Eugeniu Roşca* *(263)*; *Contraamiral Eustațiu Sebastian (264)*; *Contraamiral Horia Macellariu (265*) şi trei vedete torpiloare mari

Corveta *Contraamiral Eustațiu Sebastian* (264)

Corveta *Viceamiral Eugeniu Roşca* (263) - proiect 1048

(*Smeul (202)*; *Vijelia (204)*; *Vulcanul (209*).

Corvetele sunt nave de luptă a căror destinație principală o reprezintă lupta antisubmarin. Acestea au la bord ca armament de bază torpile şi bombe antisubmarin de diferite tipuri. Ele execută căutarea, descoperirea, urmărirea, identificarea şi neutralizarea/nimicirea submarinelor inamice pe comunicațiile proprii, apropiate sau îndepărtate, independent sau în cooperare cu aviația antisubmarin sau cu submarinele proprii.

Divizionul de corvete îndeplineşte următoarele misiuni: • căutarea, descoperirea, urmărirea şi neutralizarea/nimicirea submarinelor inamice; • siguranța antisubmarin împotriva navelor de suprafață, protecția antiaeriană a convoaielor, porturilor sau altor obiective; • asigurarea ieşirii/intrării submarinelor proprii şi convoaielor în/din punctele de staționare şi pe itinerarele de deplasare ale acestora; • cercetarea şi supravegherea unor raioane sau aliniamente; dezorganizarea transportului inamicului prin lovirea comunicațiilor acestuia; • apărarea comunicațiilor proprii şi a altor genuri de forțe care duc acțiuni militare în zona maritimă de responsabilitate a ForțelorNavale; • deschiderea unor pase în barajele de mine prin bombardament antisubmarin; • căutarea şi salvarea pe mare; • reaprovizionarea pe mare.

Navele Divizionului au participat la misiuni internaționale din care putem aminti pe cele mai importante: BLACKSEAPARTNERSHIP (1995, 1996, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2004); COOPERATIVE PARTNER (1996, 1997, 1998, 2000, 2002, 2004); LIVEX (2001, 2003); STRONG RESOLVE – 1995; IOLKOS – 1995; RESCUE EAGLE (1996, 2000) SEA BREEEZE – 1998; BLACKSEAFOR (2001, 2003, 2004, 2006).

CORVETA - proiect 1048

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 1385 (încărcare maximă);
Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 92,335 x 11,41 x 3,16
Propulsie: 4 motoare principale; 4x3285 CP;

Corveta *Contraamiral Eustațiu Sebastian* (264) - 1048M

Viteza (Noduri): 23,41;
Echipaj: 100 membri;
Armament: • Instalații de artilerie AK – 726 2 x 76mm binate; • Distanță de tragere max. 11 Km; • Instalații de artilerie AK-230 2 x 30 mm binate; • Distanță de tragere max. 5 Km • Instalații de artilerie MR-4N 2 x 4 x 14,5 mm; • Armament de luptă sub apă TLT: II x 2 x 533 mm; Tip torpilă: SET-53M; RL: 2 x 16 RBU-2500; Plan încl.: 2.

CORVETA - proiect 1048 M

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 1385 (încarcare maximă);
Dimensiuni (lungime x lațime x pescaj) (m): 92,42 x 11,41 x 3,37;
Propulsie: 4 motoare principale;4x3285 CP;
Viteza (Noduri): 23,41;
Echipaj: 100 membri;
Armament: • Instalație de artilerie: AK-176 1 x 76,2 m ; • Distanță de tragere max. 11 Km; • AK-306 2 x 6 x 30 mm; • Instalații de artilerie: AK-630 M 2 x 6 x 30 mm. • Distanță de tragere max. 5 Km. • Armament de luptă sub apă: TLT: II x 2 x 533 mm; Tip torpilă: SET-53M, T 53-VA; RL: 2 x 12 RBU-6000; Plan încl.: 2;

VEDETE TORPILOARE

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 190,37 (încarcare maximă);
Dimensiuni (lungime x lațime x pescaj) (m): 38,8 x 4,05 x 1,88;
Propulsie: 3 motoare principale; 3x4000 CP;
Viteza (Noduri): 26;
Echipaj: 38 membri;
Armament: • AK-230 2 x 30 mm binate; • TLT: II x 2 x 533 mm;
Tip torpilă: T 53-66/ T 53-VA.

Vedeta torpiloare *Vulcanul* (209)

DIVIZIONUL NAVE MINARE – DEMINARE

Tradițiile de luptă ale navelor dragoare au rădăcini începând cu 1 mai 1951, când a fost înființată prima unitate cu denumirea actuală. Ziua de 1 mai a devenit ulterior ziua unității.

Începând cu data de 1 mai 2001 a luat ființă Divizionul 146 Nave Minare-Deminare, prin contopirea Divizionului 146 Dragoare de Bază şi Puitoare de Mine cu Divizionul 176 Dragoare Maritime, având în compunere 4 dragoare maritime, 3 dragoare de bază şi 2 puitoare de mine. În acelaşi an, au ieşit din serviciul Forțelor Navale cele trei dragoare de bază.

Dragorul maritim *Lt. Dimitrie Nicolescu* (29)

Data de 1 mai 2004 aduce o nouă organizare a Divizionului 146 NMD în care sunt incluse 4 dragoare maritime (Dg. M. *Lt. Remus Lepri (24)*, Dg.M *Lt. Lupu Dinescu (25),* Dg. M. *Lt. Dimitrie Nicolescu (29),* Dg.M. *Slt. Alexandru Axente (30)* şi un puitor de mine, P.Mn. *VAm. Constantin Bălescu (274)*.

Navele divizionului au participat la misiuni şi aplicații internationale în cadrul Parteneriatului pentru Pace sau a altor acorduri internaționale precum COOPERATIVE PARTNER (1997, 2002, 2003, 2004) şi BLACKSEAFOR 2002.

Dragorul maritim îndeplineşte următoarele misiuni: • executarea dragajului de cercetare, distrugere şi de siguranță contra minelor în raioanele de larg; • recuperarea torpilelor; • acțiuni de minare şi apărare antisubmarin; • apărarea nemijlocită a convoaielor; • observarea contra minelor şi executarea transportului de trupe şi materiale.

Dragorul maritim *Lt. Lupu Dinescu* (25)

Dragorul maritim *Lt. Remus Lepri* (24)

Caracteristici principale

Deplasament (To): 800 (încarcare maximă);
Dimensiuni (lungime x lațime x pescaj) (m): 60,8 x 9,54 x 2,7;
Propulsie: 2 motoare ALCO V12 Diesel;
Viteza (Noduri):17 Nd;
Echipaj: 79 membri (7 ofițeri).
Armament: • Instalații de artilerie AK-230 2 x 30 mm binate; • Instalații de artilerie MR 4N 4 x 4 x 14,5 mm; • Instalații de

Dragorul Maritim *Slt. Alexandru Axente* (30)

lansare a rachetelor antiaeriene (Strella-3M): FAM-14 (AAW STRELLA missiles)- 2; • Armament de luptă sub apă: • 4 tipuri de drăgi marine: 2 de contact şi 2 prin influență; • Instalație de lansare a bombelor antisubmarin RL 1000, două rampe;

Puitorul de mine *VAm. Constantin Bălescu* (274) îndeplineşte următoarele misiuni: • executarea minărilor de apărare şi manevră; • executarea cercetării şi supravegherii; • căutarea, descoperirea şi delimitarea barajelor de mine; • distrugerea barajelor de mine; • lansarea şi supravegherea lucrului geamandurilor radiohidroacustice; • transportul de personal, tehnică militară şi materiale.

Caracteristici principale:
Deplasament (To): 1451 (încarcare maximă);
Dimensiuni (lungime x lațime x pescaj) (m): 78,42 x 10,4 x 3;
Propulsie: 2 motoare ALCO V12 Diesel;
Viteza (Noduri): 16;
Echipaj: 78 membri (7 ofițeri);
Armament: • Instalații de artilerie AK-230 2 x 30 mm binate; • Instalații de artilerie MR 4N 2 x 4 x 14,5 mm; • Instalații de lansare a rachetelor antiaeriene (Strella-3M): FAM-14 (AAW STRELLA missiles)-2 instalații; • Armament de luptă sub apă: • 3 tipuri de mine marine: de contact, de fund, de protecție a barajelor de mine; • Instalație de lansare a bombelor antisubmarin, RL 1000 două rampe.

Puitorul de mine *VAm. Constantin Bălescu* (274)

DIVIZIONUL NAVE PURTĂTOARE DE ARTILERIE

Precursorul Divizionului de Nave Purtătoare de Artilerie este considerat Divizionul de Monitoare înfiinţat în anul 1995 când au intrat în serviciu monitoarele proiect 1316 *Mihail Kogălniceanu (45)* şi *I.C.Brătianu (46)*. În anul 1996 intră în compunerea divizionului monitorul *Lascăr Catargiu (47)*. Ca urmare a restructurării Forţelor Navale, în anul 2000, Divizionul de Monitoare îşi schimbă denumirea în Divizionul de Nave Purtătoare de Artilerie, în acelaşi an intrând în compunerea lui vedetele blindate generaţia a III-a: *Rahova* (176), *Opanez* (177), *Smârdan* (178), *Posada* (179) şi *Rovine* (180).Divizionul a fost operaţionalizat în perioada decembrie 2000 – decembrie 2002.

Divizionul îndeplineşte pe timp de pace, la criză şi la război diverse misiuni printre care amintim:• sprijinul forţelor specializate în cazul producerii dezastrelor sau calamităţilor naturale; • executarea operaţiunilor de căutare şi salvare pe fluviu şi în deltă; • supravegherea şi cercetarea raioanelor fluviale; • sprijinul forţelor Ministerului Administraţiei şi Internelor pentru contracararea acţiunilor forţelor ostile şi teroriste; • apărarea comunicaţiilor fluviale, obiectivelor economice şi militare; • participarea la acţiuni pentru menţinerea ordinii constituţionale; • apărarea comunicaţiilor fluviale; sprijinul forţelor terestre. În sprijinul păcii divizionul îndeplineşte misiuni de supraveghere, de impunere a embargoului, a regimului de navigaţie, de interzicerea traficului de armament, muniţii, droguri, materiale interzise şi a emigraţiei ilegale, asigurarea efectuării în siguranţa a transporturilor fluviale, evacuarea noncombatanţilor şi

Monitorul *Mihail Kogălniceanu* (45)

acordarea asistenţei umanitare şi misiuni de transport de tehnică şi personal.

Unitatea a participat la exerciţii şi aplicaţii internaţionale în comun cu nave şi unităţi ale ţărilor riverane Mării Negre, dintre care amintim exerciţiul BLUE DANUBE în 1995 şi 1997, aplicaţia COOPERATIVE PARTNER 2002 şi exerciţiul româno - sârbomuntenegrean BLUE ROAD 2004.

MONITOR

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 522 (încarcare maximă);

Dimensiuni (lungime x laţime x pescaj) (m): 52 x 9 x 1,72;

Propulsie: 2 motoare principale de 2200 CP **Viteza** (km/h): 32;

Echipaj: 58 membri (5 ofiţeri, 14 maiştri militari, 39 soldaţi gradaţi profesionişti);

Armament: • 2 tunuri cal. 100 mm; • 2 tunuri cal. 30 mm cu două ţevi navalizate • Instalaţii de artilerie MR 4N 2 x 4 x 14,5

Vedeta blindată *Rovine* (180) la exerciţiul BLUE ROAD 2004

Vedete blindate pe Dunăre

Monitoare executând trageri de artilerie directă la Sf. Gheorghe

Vedeta blindată *Rovine* executând trageri cu instalație de aruncătoare de proiectile reactive la Sf. Gheorghe

mm; • Instalație de lansare a rachetelor antiaeriene (Strella-2M): 32 rachete; • Instalații de aruncătoare de proiectile reactive cu 40 de tuburi - 2 instalații.

VEDETA BLINDATĂ FLUVIALĂ

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 322 (încarcare maximă);
Dimensiuni (lungime x lațime x pescaj) (m): 44,50 x 8 x 1,30
Propulsie: 3 motoare principale tip 12 Boxer – 165 cu PN = 1200 C.P.;
Viteza (km/h): 31
Echipaj: 47 membri (4 ofițeri,9 maiştri militari,34 soldați gradați profesionişti);
Armament: • Tun cal. 100 mm; • Tun cal. 30 mm cu două țevi navalizat; • Instalații de artilerie TAB-77 2 instalații; • Instalații de artilerie MR 4N 2 x 4 x 14,5 mm Instalații de aruncătoare de proiectile reactive cu 40 de tuburi - 2 instalații.

Monitorul *Lascăr Catargiu* executând trageri cu instalație de aruncătoare de proiectile reactive la Sf. Gheorghe

DIVIZIONUL VEDETE FLUVIALE

Primul divizion de vedete dragoare fluviale, a fost înfiinţat în anul 1957 în garnizoana Giurgiu, având iniţial în compunere două secţii a câte două nave şi un tanc fluvial. În anul 1978, divizionul primeşte cinci vedete dragoare pe corp de aluminiu, iar în anul 1983 se redislocă în garnizoana Tulcea. În cadrul procesului de restructurare a Forţelor Navale, sunt desfiinţate divizioanele de vedete dragoare fluviale şi este înfiinţat Divizionul de Vedete Fluviale cu sediul în portul militar Brăila.

În prezent divizionul este compus din vedetele fluviale cu numerele de bordaj: 142, 143, 147, 148, 149, 150, 151, 154, 157, 159, 163 şi 165, care au fost construite la Şantierul Naval Drobeta Turnu Severin în perioada 1978-1979.

Divizionul este organizat pe două secţii dislocate la Tulcea şi Brăila, cele de la Brăila fiind dotate şi cu armament de dragaj.

Vedeta fluvială îndeplineşte misiuni de dragaj, minare, apărarea contra minelor a convoaielor, supravegherea raioanelor fluviale şi participă la delimitarea barajelor de mine, la transportul de desant fluvial tactic şi la combaterea traficului ilegal de stupefiante şi mărfuri periculoase.

Caracteristici principale:

Deplasament (To): 322 (încarcare maximă);
Dimensiuni (lungime x laţime x pescaj) (m): 44,50 x 8 x 1,30;
Propulsie: 2 motoare M.B. 836DB;
Viteza (km/h): 23,77;
Echipaj: 18 membri;
Armament: • Instalaţie de artilerie MR-4N - 2 x 4 x 14,5 mm; Tun cal. 30 mm cu două ţevi navalizat.

CENTRUL DE SCAFANDRI

Centrul de Scafandri al Marinei Militare Române a luat ființă la data de 1 octombrie 1976. În următorii ani s-au pus bazele activității cu scafandri de intervenție şi lucru la mare adâncime atât în folosul economiei naționale, cât şi în cadrul Marinei Militare. Experiența specialiştilor s-a amplificat, contribuind de-a lungul anilor atât la dezvoltarea tehnologiilor de pătrundere sub apă, cât şi la realizarea unor lucrări subacvatice de mare anvergură. Navele şi scafandrii Centrului au participat la activități complexe de punere în funcțiune a primei platforme de foraj marin, a primei platforme pentru extracție, montarea conductelor submarine, asigurând în continuare supravegherea şi întreținerea acestora. Începând cu anul 1993, Centrul de Scafandri funcționează ca autoritate națională de brevetare şi instruire a scafandrilor, de autorizare şi

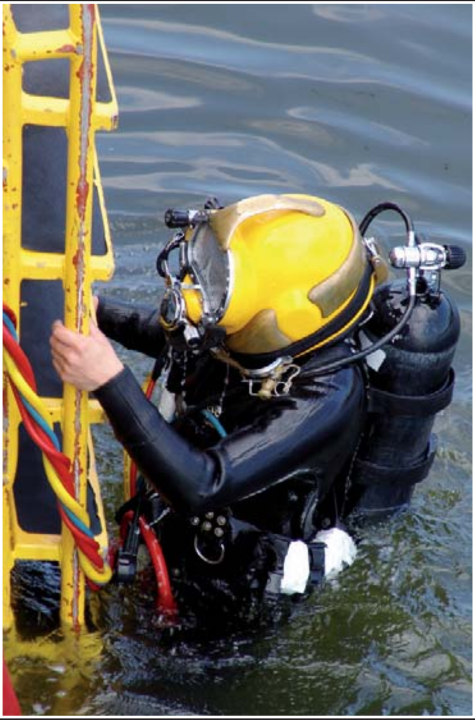

Laboratorul hiperbar

Barocameră

inspectare a activităților de scufundare. Specialiştii Centrului asigură efectuarea lucrărilor sub apă la nave, cheiuri şi structuri imerse şi desfăşoară activitate de cercetare stiințifică pentru realizarea de mijloace tehnice şi tehnologii de lucru submarin.

Organizarea centrului de scafandri

• Laborator hiperbar; • Laborator cercetare pătrundere sub apă;• Şcoala de scafandri; • Unitate mobilă de intervenție cu scafandri la obiectivele dispuse în teritoriu; • Secția de reparații şi verificări echipamente de scufundare; • Divizion nave şi scafandri.

Laboratorul hiperbar

Laboratorul hiperbar are în dotare două barocamere cu câte 4 locuri, în care se realizează nivelul de viață, cuplate cu un simulator în care se realizează nivelul de lucru în apă (până la 500 m). În cadrul acestui complex tehnic se execută: pregătirea şi antrenarea scafandrilor în vederea folosirii diferitelor tehnologii de scufundare şi tipuri de aparatură pentru lucru sub apă; cercetări în vederea realizării de noi tehnologii de scufundare şi medicale; testări de aparate şi tehnică folosite în activități de scufundare; teste de aptitudini în vederea selecționării scafandrilor. Aici s-a stabilit recordul național de scufundare în saturație, în anul 1984, la adâncimea de 500 m. Anual se execută în cadrul laboratorului 3 - 5 scufundari în saturație.

În cadrul laboratorului funcționează un cabinet medical care, are ca prioritate menținerea şi promovarea stării de sănătate a scafandrilor. Supravegherea medicală a scafandrilor se face prin examen anual sau ori de câte ori este nevoie.

Laboratorul de cercetare pătrundere sub apă

Având în vedere cerințele imediate şi de perspectivă atât ale exploatării resurselor petrolifere subacvatice cât şi nevoile Marinei Militare, activitatea de cercetare ştiințifică în Centrul de Scafandri a avut ca obiective prioritare descoperirea de noi metode de investigare care să contribuie la înțelegerea profundă a fenomenelor lumii înconjurătoare şi cercetarea ştiințifică aplicativă, în strânsă legătură cu obiectivele politicii militare şi economice privind soluționarea unor probleme majore. În acelaşi timp activitatea s-a bazat pe cercetarea şi experimentarea unor dispozitive speciale specifice lucrului sub apă folosite pentru neutralizarea minelor portabile, fixate pe structuri imerse şi asigurate împotriva deplantării, care ar putea fi folosite în atentate teroriste, elaborarea de noi tehnologii pentru pătrunderea şi lucrul omului sub apă şi elaborarea de produse de tehnică de luptă de înalt nivel.

Pentru realizarea unor performanțe comparabile cu cele existente pe plan mondial s-au extins relațiile de colaborare cu instituții de cercetare şi întreprinderi din țară sau din străinătate.

Pentru viitor Centrul de Scafandri, prin Laboratorul său de cercetare ştiinţifică, se focalizează pe proiectarea şi realizarea unor produse de înaltă tehnicitate (aparate de respirat sub apă; echipament individual de scufundare; echipamente şi tehnologii de lucru sub apă; echipamente de comunicaţii şi localizare subacvatică; echipamente şi tehnologii de deplasare scafandri şi transport materiale; echipamente şi tehnologii de asigurare a scafandrilor şi tratament al accidentelor de decompresie). Preocuparea esenţială a colectivului de cercetare este modernizarea instalaţiilor şi echipamentelor de scufundare existente în scopul alinierii acestora la standardele NATO.

Şcoala de scafandri

Reprezintă principala entitate unde se călesc caractere şi se formează aptitudinile specifice meseriei de scafandru. Aici se execută următoarele cursuri: • cursuri pentru formarea şi brevetarea scafandrilor pe categorii de adâncime. • cursuri de calificare a scafandrilor pentru executarea lucrărilor sub apă. • cursuri de calificare pentru personalul care asigură conducerea de la suprafaţă a scufundărilor. • cursuri de pregătire a scafandrilor în folosirea aparatelor de respirat cu circuit închis, semiînchis sau deschis, cu alimentare de la suprafaţă şi a costumului de scufundare pentru scafandri grei.

Antrenamente ale scafandrilor EOD

DIVIZIONUL NAVE SCAFANDRI

Scafandrii sunt un gen de forță al Forțelor Navale destinat ca, independent sau în cooperare cu celelalte genuri de forțe, să desfăşoare acțiuni militare în spațiul maritim, fluvial şi terestru, pe comunicațiile maritime şi fluviale, să apere obiectivele economice şi militare din zona economică maritimă exclusivă sau cele ordonate prin misiune în cadrul operațiilor Alianței.

Divizionul nave scafandri are în compunere Secția intervenție salvare cu scafandri de mare adâncime şi Secția scafandri de luptă şi nave intervenție

Efectivele Centrului de Scafandri au participat cu rezultate bune la următoarele exerciții multinaționale: COOPERATIVE DIVING '96, '98 - Cartagena/Spania; COOPERATIVE PARTNER '03 – Odessa/Ukraina, grupa EOD fiind evaluată, ca forță din compunerea Forței de răspuns NATO 7 privind îndeplinirea capabilităților finale de operare, în cadrul exercițiului STEADFAST JAGUAR 06 – Insulele Capului Verde.

Grupa EOD la exercițiul STEADFAST JAGUAR 06

Scufundare cu noile echipamente

Venus
Caracteristici principale:
Deplasament (To): 128,5; (încarcare maximă);
Dimensiuni (lungime x lațime x pescaj) (m): 38,7 x 5,4 x 2,02;
Propulsie: 2 motoare M.B. 836DB;
Viteza (Noduri): 40 Nd.

Jupiter
Caracteristici principale:
Deplasament (To): 41,8
Dimensiuni (lungime x lațime x pescaj) (m): 22,4 x 3,8 x 1;
Propulsie: 3 motoare Diesel tip M400; 3300 hp;
Viteza maximă: 18 Nd;
Echipaj: 8 membri.

Remorcherul maritim de salvare *Grozavul*

Remorcherul *Grozavul* a fost construit în Şantierul Oltenița între anii 1989 – 1993 şi a intrat în exploatare în aprilie 1993. Este destinat pentru salvarea navelor aflate în dificultate dar poate fi folosit şi ca spărgător de gheață în porturi şi în zonele maritime din vecinătatea Dunării (grosimea maximă a gheții 15cm), la salvarea de echipaje, în lupta împotriva incendiilor, la evacuarea apei din compartimentele

Remorcherul maritim salvator *Grozavul*

inundate şi pentru sprijinul logistic al activitaților de scufundare. Remorcherul *Grozavul* a participat la mai multe exerciții internaționale dintre care putem aminiti pe cele mai importante: RESCUE EAGLE 1996,1997,1998; COOPERATIVE PARTNER 1998, 1999, 2002; COOPERATIVE ENGAGEMENT 2003; misiune umanitară – Turcia 1999; misiune reală – 2001 salvarea navei Mesta.

Caracteristici principale:
Deplasament (To): 2.700
Dimensiuni (lungime x lațime x pescaj) (m): 64,8 x 14,66 x 5,65;
Propulsie: 2 motoare diesel – 5.200Cp.
Viteza (Noduri): 10;
Echipaj: 50 membri (5 ofiteri);
Ambarcațiuni la bord: • 2 ambarcațiuni de salvare; • 1 ambarcațiune de serviciu; • 1 ambarcațiune cu borduri gonflabile şi chila rigidă (RIHB).

Nava *Midia* (283)

Nava *Midia* asigură desfăşurarea activităților scafandrilor de luptă.
Caracteristici principale:
Deplasament (To): 2850
(încarcare maximă);
Dimensiuni (lungime x lațime x pescaj) (m): 108,1x 13,5 x 3,85;
Propulsie: 2 motoare diesel de 6500Cp (4,8MW);
Viteza (Noduri): 17,2;
Echipaj: 47 membri (4 ofițeri,9 maiştri militari,34 soldați gradați profesionişti).

Nava *Grigore Antipa* a fost construită în Şantierul Naval Mangalia şi a intrat în înzestrarea Centrului de Scafandri la data de 27 decembrie 1979.

Caracteristici Principale:
Deplasament (To): 1500
(încarcare maximă);
Dimensiuni (lungime x lațime x pescaj) (m): 78,8 x 10,4 x 3,625;
Propulsie: 2 motoare diesel de 6500Cp (4,8MW);
Viteza (Noduri): 15.
Nava de intervenție cu scafandri la mare adâncime *Grigore Antipa* dispune de sistem de scufundare cu turela închisă tip EP 300 şi minisubmarin tip SM 358 care execută operațiuni de observare, scufundare şi lucru cu scafandri până la adâncimi de 120 m. Ansamblul de scufundare, precum şi minisubmarinul din dotare, au fost achiziționate de la firma COMEX din Franța.

Nava de intervenție cu scafandri la mare adâncime *Grigore Antipa*

Remorcherul maritim salvator *Viteazul* (101)

BAZA NAVALĂ

Baza 1 Maritimă a fost structura logistică din Forțele Navale, înființată la data de 1 august 2002 prin Hotărârea Consiliului Suprem de Apărare al Țării nr. 27 din 25.04.2002. La data de 1 mai 2005 comandamentul Bazei 1 Maritime s-a transformat în comandamentul Bazei Navale.

Începând cu 1 mai 2005 noua mare unitate, denumită Baza Navală, se compune din: comandamentul Bazei Navale, Centrul 338 Mentenanță, Secția 330 Logistică - Constanța, Secția 335 Logistică - Mangalia, Secția 325 Logistică - Tulcea, Secția 329 Logistică - Brăila, Depozitul 342 Mixt, Depozitul 340 Mixt, Depozitul 305 Mixt, Divizionul Nave Speciale - Mangalia, Centrul de Transmisiuni.

Comandamentul Bazei Navale se află în relații de subordonare cu Statul Major al Forțelor Navale și în relații de cooperare, pe același nivel, cu structuri din garnizoanele Constanța, Tulcea și Brăila. Misiunile care revin Bazei Navale sunt complexe și derivă din obiectivele propuse, astfel: • planificarea, organizarea și executarea dinamică și eficientă a sprijinului logistic pentru unitățile și marile unități din subordinea Statului Major al Forțelor Navale, dislocate la mare, fluviu și pe teritoriul Dobrogei; • asigurarea materialelor, produselor și serviciilor pentru derularea normală a programelor de instrucție și pregătire pentru luptă a marilor unități și unități din compunerea Forțelor Navale, precum și pentru crearea în limita fondurilor alocate a rezervelor de materiale conform prevederilor legale; • încheierea contractelor de achiziții de bunuri și servicii; • asigurarea mentenanței tehnicii de luptă a instalațiilor din dotarea navelor aparținând Comandamentului Flotei și navelor proprii; • executarea în siguranță și în timp scurt a acțiunilor de salvare, avarii, aprovizionarea cu tehnică și materiale, remorcajul în porturi pe mare și la fluviu, în condiții hidrometeorologice grele și normale, ziua și noaptea; • creșterea capacității operaționale a comandamentului pentru a planifica, pregăti, conduce și desfășura acțiuni militare independent și în cooperare cu celelalte elemente ale Sistemului Național de Apărare;

• perfecționarea permanentă a pregătirii cadrelor militare şi personalului civil pentru îndeplinirea cu profesionalism a atribuțiilor funcționale; • participarea la misiuni umanitare sub egida organismelor internaționale şi asigurarea sprijinului logistic, la ordin, a unor nave din Forțele Navale participante la activități PfP şi de cooperare navală din Marea Neagră; • executarea oportună şi calitativă a reparațiilor şi lucrărilor de instalare şi punere în funcțiune a tehnicii de luptă de la bordul navelor şi din unitățile de uscat; • asigurarea capacității de execuție a mobilizării, ritmic, în siguranță şi la termenele stabilite; • asigurarea condițiilor de hrănire, echipare şi cazare a efectivelor.

DIVIZIONUL NAVE SPECIALE

Divizionul Nave Speciale (anexă la comandamentul Bazei Navale) execută misiuni de salvare - avarii, remorcare, demagnetizare, ambarcare de combustibil şi asigurarea manevrelor navelor.

Remorcher maritim de salvare *Viteazul* (101)

Destinația principală o reprezintă remorcajul navelor în mare largă şi în radă dar poate participa şi la alte operațiuni precum spargerea gheții pe mare, în radă şi pe Dunărea maritimă, stingerea incendiilor şi evacuarea apei din navele avariate.

Caracteristici principale:
Deplasament (To): 2085,20 (încarcare maximă);
Dimensiuni (lungime x lațime x pescaj) (m): 76,36 x 12,50 x 3,90;
Propulsie: Motoare principale(nr. x tip): 2 x 6 LDSR-2SJ(K);
Viteza (Noduri): 15,50;
Echipaj: 18 membri.

Tancul maritim de motorină *532* este destinat pentru a aproviziona cu carburanți şi lubrifianți navele din Forțele Navale.

Remorcherul maritim salvator *Viteazul* (101)

Tancul maritim de motorină 532

Şalupa maritimă de remorcare-salvare

Nava maritimă de demagnetizare *Magnetica* (298)

Şalupă maritimă de comandament *Rândunica*

Caracteristici principale:
Deplasament (To): 543,21 (încărcare maximă);
Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 44,50 x 9,40 x 3,323;
Propulsie: Motoare principale(nr. x tip): 2 x 8-R-251-FMA;
Viteza (Noduri): 12,50;
Echipaj: 21 membri.

Tancul maritim de motorină 531 este destinat pentru a aproviziona cu carburanți şi lubrifianți navele din Forțele Navale.
Caracteristici principale:
Deplasament (To): 887,40 (încărcare maximă);
Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 55,25 x 9,45 x 3,50;
Propulsie: Motoare principale(nr. x tip): 2 x 8-R-251-FMA;
Viteza (Noduri): 12,50;
Raza de acțiune: - 500 km
Echipaj: 14 membri.

Şalupa maritimă de remorcare-salvare este destinată remorcării navelor în mare largă şi în radă. Poate interveni pentru stingerea incendiilor şi salvarea personalului navelor avariate, execută la ordin transportul şi evacuarea scafandrilor în şi din raioanele de acțiune şi transportul de persoane sau mărfuri,asigură ambarcațiunile cu rame şi vele la ieşirea pe mare.
Caracteristici principale:
Deplasament (To): 57,50 (încarcare maximă);
Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 22,75 x 4,80 x 1,46;
Propulsie: Motoare principale(nr. x tip): 2 x 3 D6;
Viteza (Noduri): 11,21;
Echipaj: 6 membri.

Nava maritimă de demagnetizare *Magnetica* (298) este destinată pentru prelucrarea câmpurilor magnetice ale navelor din Forțele Navale.
Caracteristici principale:
Deplasament (To): 57,50 (încarcare maximă);
Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 44,690 x 8,000 x 2,156;
Propulsie: Motoare principale(nr. x tip):1 x 12-LDSR-28 F;
Viteza (Noduri): 12;
Echipaj: 10 membri.

Şalupa maritimă de comandament *Rândunica*
Caracteristici principale:
Deplasament (To): 90 (încărcare maximă);

Şalupa maritimă de comandament *Luceafărul*

Nava fluvială de comandament *Siretul*

Nava maritimă de comandament *Egreta*

Nava fluvială de comandament *Mureşul*

Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 29,7 x 4,6 x 1,8;
Propulsie: Motoare principale(nr. x tip): 2 x M 401;
Viteza (Noduri): 16;
Echipaj: 8 membri.

Şalupa maritimă de comandament *Luceafărul* este destinată asigurării activităților de protocol în zonele costiere.
Caracteristici principale:
Deplasament (To): 26 (încărcare maximă);
Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 26x4,6x1,23
Propulsie: Motoare principale(nr. x tip): 2 xDetroit V-71;
Viteza (Noduri): 18;
Echipaj: 6 membri

Nava maritimă de comandament *Egreta.* Este destinată asigurării punctului de comandă al unui grup de nave care acționează în zone costiere.
Caracteristici principale:
Deplasament (To): 291,81 (încarcare maximă);
Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 38,00 x 7,54 x 2,25;
Propulsie: Motoare principale(nr. x tip): 2 x M401-A;
Viteza (Noduri): 15;
Echipaj: 6 membri.

La Dunăre, Baza Navală, dispune prin Secțiile Logistice, cărora li se subordonează de mai multe tipuri de nave auxiliare: nave de comandament, remorechere fluviale, ceamuri fluviale, bacuri fluviale.

Nava de comandament *Siretul*
Caracteristici principale:
Deplasament (To): 455,40;
Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 63,50 x 11,30 x 1,86;
Propulsie: Motoare principale(nr. x tip): 2 x MB-820-DB;
Viteza (Km/h): 30,50;
Echipaj: 25 membri;

Nava de comandament *Mureşul*
Caracteristici principale:
Deplasament (To): 1485;
Dimensiuni (lungime x lațime x pescaj) (m): 95,75 x 14,20 x 2,10;
Propulsie: Motoare principale(nr. x tip): 3 x ALCO-12R-251-FMA;
Viteza (Km/h): 34,80;
Echipaj: 37 membri.

Nava de comandament *Fortuna.*

Nava fluvială de comandament *Fortuna*

Ceam fluvial

Şalupă fluvială de remorcare şi salvare

Remorcherul fluvial *302*

BATALIONUL DE INFANTERIE MARINĂ

Avându-şi sorgintea în Corpul Infanteriştilor Marinei, structură ce a apărut în organica marinei române în anul 1917, Batalionul de Infanterie Marină, a luat fiinţă la începutul celui de-al doilea război mondial, la data de 1 aprilie 1940, un an mai târziu, acesta devenind Regimentul de Infanterie Marină, având ca arie geografică de acţiune Delta Dunării şi litoralul maritim. În timpul războiului, această unitate a îndeplinit misiuni diverse, înregistrând succese importante în special în luptele duse în Deltă. La insistenţele Uniunii Sovietice, unitatatea fost desfiinţată în 1958. Anul 1968 a reprezentat momentul în care ţara noastră a adoptat un nou curs, independent, în privinţa apărării naţionale. Una dintre urmările acestei orientări a fost reînfiinţarea Batalionului de Infanterie Marină, la 29 octombrie 1971 care a devenit una dintre unităţile reprezentative din cadrul Forţelor Navale ale României. În timpul Revoluţiei române din 1989, BIM şi-a demonstrat încă o dată importanţa, fiindu-i încredinţate misiuni precum patrularea şi paza obiectivelor de importanţă deosebită din zona de dislocare.

Structura Batalionului Infanterie Marină are la bază misiunile specifice şi zona de responsabilitate, care este diversă din punct de vedere al reliefului.

Batalionul poate îndeplini cu succes atât misiuni convenţionale cât şi operaţii speciale cum ar fi: acţiuni de tip comando, recunoaşteri, interzicerea, intercepţia, escorta sau controlul traficului fluvial.

Pentru a-şi putea îndeplini misiunile în Delta Dunării, în zona lagunară şi de-a lungul Dunării, puşcaşii marini sunt instruiţi, pentru paza portuară şi paza obiectivelor de importanţă deosebită, pentru lupta împotriva desantului maritim, a desantului aerian, a grupurilor de cercetare-diversiune şi a grupărilor teroriste.

Infanterişti marini la aplicaţia DIMINEAŢĂ SENINĂ 06

În prezent, batalionul are în compunere 10 subunități, ceea ce reprezintă suficiente resurse umane combatante şi logistice pentru a îndeplini misiuni o perioadă îndelungată de timp. Aceste subunități combatante sunt: • subunități desant amfibiu ce acționează pe bărci; • subunități asalt pe TAB, ce acționează pe blindate amfibii; • o subunitate de artilerie, ce asigură sprijinul direct cu foc, dotată cu tunuri de munte produse în România • subunități antitanc, de geniu marină, de transmisiuni, de cercetare şi subunități logistice.

Este important de menționat că echipamentul batalionului este fabricat în totalitate în România şi este, în cea mai mare parte, compatibil cu cerințele NATO.

Veriga centrală a batalionului o constituie puşcaşii marini. La baza procesului de instrucție stă condiția fizică obținută prin efort susținut şi lucrul în echipă, în scopul de a face față oricărei provocări, dar şi mediului ostil în care se desfăşoară acțiunile de luptă.

Principalele valori ale puşcaşului marin sunt tradiția, curajul, cunoştințele tactice şi teoretice şi aptitudinile de lider manifestate la toate nivelele.

În ultimii ani subunități din cadrul Batalionului Infanterie Marină au participat activ la numeroase exerciții internaționale atât în România cât şi peste hotare, în Olanda, Portugalia, Ucraina, Danemarca şi Polonia, parcurgând programe de instruire comună cu subunități similare de puşcaşi marini, etalându-şi priceperea, curajul şi dăruirea.

Compania de Pază şi Protecție Portuară la exercițiul COOPERATIVE MAKO 06

CENTRUL DE INFORMATICĂ, SIMULARE ŞI EVALUARE

Istoria Centrului de Informatică, Simulare şi Evaluare începe la 30 august 1977 când ia fiinţă Oficiul de Calcul al Marinei Militare. În anul 1981 Oficiul de Calcul se transformă în Centrul de Calcul Mic al Marinei Militare.

În cadrul procesului de restructurare, în anul 2005 se adoptă denumirea de Centrul de Informatică, Simulare şi Evaluare al Forţelor Navale, a cărui misiune principală o constituie crearea capabilităţilor de instruire a echipelor navelor, comenzii grupurilor de nave şi a comandamentului componentei navale, a capabilităţilor de evaluare ale navelor şi echipajelor şi creşterea capacităţii de suport informatic al acţiunilor militare desfăşurate de Forţele Navale.

Centrul de Informatică, Simulare şi Evaluare este structurat pe trei departamente.

Departamentul Evaluare: • Evaluarea navelor şi echipajelor privind capacitatea de îndeplinire a misiunilor; • Elaborarea de standarde şi proceduri de evaluare a nivelului de instrucţie operaţională a structurilor destinate executării misiunilor interne şi externe; • Formarea personalului necesar organizării şi desfăşurării procesului de evaluare a navelor şi echipajelor.

Departamentul Simulare – Modelare: • Formarea personalului necesar organizării şi desfăşurării instruirii prin simulare în Forţele Navale; • Amenajarea locaţiilor şi realizarea suportului hardware necesare instruirii prin simulare a echipelor de luptă ale navelor, grupurilor de nave, şi a comandamentelor, pentru realizarea actului de luare a deciziei şi conducerea acţiunilor militare în situaţii de criză şi la război.

Departamentul Informatică: • Analiza, proiectarea, realizarea, implementarea şi mentenanţa aplicaţiilor informatice necesare asigurării suportului informatic al acţiunilor militare desfăşurate de Forţele Navale; • Asigurarea suportului informatic necesar desfăşurării activităţii de transmisii de date în folosul Forţelor Navale, administrarea şi mentenanţa reţelelor de calculatoare.

Exerciţiu de evaluare la divizionul Nave Purtătoare de Artilerie

SIMEX BIM

Echipa CISE la evaluarea fregatei *Regele Ferdinand*

DIRECȚIA HIDROGRAFICĂ MARITIMĂ

Serviciul Hidrografic Maritim a fost înființat la 23 februarie 1926. Astfel, în perioada 1926–1955 execută misiuni de asigurare hidrografică pentru forțele navale participante la acțiunile de luptă, editează harți de navigație la diferite scări pentru zona Mării Negre şi participă la amenajarea pentru navigație a căilor fluviale şi a litoralului. La 11 noiembrie 1955, Serviciul Hidrografic Maritim a fost reorganizat transformându-se în Direcția Hidrografică Maritimă (DHM). În anul 1966 DHM devine membră a "Asociației Internaționale de Semnalizări Maritime", iar în anul 1990 este reorganizată şi mutată în sediul actual.

Direcția Hidrografică Maritimă, prin misiunile pe care le îndeplineşte, este o instituție cu profil unic în armata României, fiind experta țării noastre în problemele ce privesc cartografia marină, oceanografia, geografia marină şi delimitările maritime.

Direcția Hidrografică Maritimă execută serviciul operativ permanent pentru asigurarea meteorologică a Forțelor Navale şi funcționarea mijloacelor de semnalizare maritimă cu implicații pe plan internațional şi editează documente nautice atât pentru nevoile Forțelor Navale, cât şi pentru toate navele civile care intră în apele teritoriale ale României.

Pentru executarea misiunilor de cercetare hidrografică şi oceanografică şi pentru instalarea şi întreținerea sistemelor de navigație DHM foloseşte nava hidrografică *Emil Racoviță*, navă care a aparținut Centrului de Scafandri şi remorcherul maritim de salvare *Hercules (501)*.

Nava *Emil Racoviță* a intrat în dotarea DHM în anul 2003, iar în aprilie 2004 a executat instalarea a trei geamanduri meteo în cadrul Sistemului Meteorologic Internațional SIMIN.

Caracteristici principale:
Deplasament maxim: 1852 tone - forță.
Dimensiuni (lungime, lățime, pescaj): 70,185 x 10 x 3,90 m
Propulsie: 1 motor principal
Viteza (Noduri): 13,4
Echipaj: 34 membri (2 ofițeri; 7 maiştri militari; 25 soldați/gradați profesionişti).

Remorcherul maritim de salvare *Hercules* (501) este destinat pentru remorcajul navelor în mare largă şi în radă, dar poate fi folosit şi ca spărgător de gheață, la stingerea incendiilor şi evacuarea apei din navele avariate şi pentru lucrări cu scafandri la nave.

Caracteristici principale:
Deplasament (To): 2366,00 (încarcare maximă);
Dimensiuni (lungime x lațime x pescaj) (m): 64,80 x 14,66 x 5,32;
Propulsie: Motoare principale(nr. x tip): 2 x 12 R 251-FMA;
Viteza (Noduri): 11,57;
Echipaj: 31 de membri

Nava hidrografică *Emil Racoviță*

Remorcherul maritim salvator *Hercules* (501)

Farul de aterizare MANGALIA a intrat în exploatare în anul 1958, şi are următoarele caracteristici: • o lumină albă cu grup de 2 sclipiri; • vizibilitatea: 22 Mm; • înălţimea luminii: 72 m; • înălţimea construcţiei: 42 m; • turnul farului este paralelipipedic, de culoare albă, din piatră, având în vârf o cupolă rotundă, albă. **Farul de intrare** a intrat în funcţiune în anul 1979, este situat pe extremitatea digului de nord-est. Pe farul de intrare Mangalia se mai află instalat un **semnal de ceaţă (nautofon)** care emite litera „M" în codul Morse două sunete la 10 sec. **Lumina de intrare verde** este situată pe extremitatea pintenului digului de nord-est iar **lumina de intrare roşie** este situată pe extremitatea digului de sud-est (au fost date în funcţiune în anul 1979).

Farul de aterizare TUZLA a fost dat în folosinţă în anul 1900, funcţionând iniţial cu lămpi de petrol. A fost modernizat în anii 1946,1957 şi 1972, iar în anul 1956 a fost electrificat. Are următoarele caracteristici: • o lumină albă cu grup de două sclipiri;• vizibilitate: 20 Mm; • sector de vizibilitate: 191º-014º (183º); • înălţimea luminii: 62 m; • înălţimea construcţiei: 44 m; • turnul farului este un cilindric metalic cu benzi orizontale albe şi negre având în vârf o cupolă rotundă, albă. Pe farul aterizare Tuzla se află instalate un **far auxiliar** cu lumină roşie fixă şi un **semnal de ceaţă (nautofon)** care emite litera „T" în codul Morse.

Farul de aterizare CONSTANŢA a intrat în funcţiune în anul 1960 şi are următoarele caracteristici: • o lumină albă cu grup de 2 sclipiri; • vizibilitate: 24Mm; • înălţimea luminii: 87m; • înălţimea construcţiei: 58 turnul farului este piramidal, de culoare albă din beton având în vârf o cupolă albastră în formă de piramidă cu vârful în jos. **Farul de intrare** a fost dat în funcţiune în anul 1972, este situat pe extremitatea digului de nord-est. Pe farul de intrare Constanţa se află instalat un **semnal de ceaţă (nautofon)** care emite litera „C" în codul Morse şi un **radiofar maritim**. **Lumina de intrare verde** este situată pe extremitatea pintenului digului de nord – est. Iar **lumina de intrare roşie**, este situată pe digul de sud (au fost date în funcţiune în anul 1972).

Secţia hidrografie

Este structurată pe patru compartimente**:** Comparimentul Hidrografie pentru îndeplinirea misiunilor hidrografice; Compartimentul Topografie pentru executarea lucrărilor topografice în sprijinul compartimentului Hidrografie; Compartimentul Oceanografie şi Compartimentul Meteorologie, cu sarcina de asigurare meteorologică şi hidrologică din cadrul Sistemului hidrometeorologic al Forţelor Navale**.**Pentru îndeplinirea sarcinilor, Secţia Hidrografie este dotată cu aparatură performantă conform standardelor în vigoare. Pentru viitor secţia hidrografie are planificate activităţi de cercetare topo-geodezică şi hidrografică a liniei costiere până la limita apelor teritoriale, a raioanelor maritime ale litoralului şi a porturilor româneşti şi cercetarea hidrologică a Zonei contigue şi Zonei Economice Exclusive.

Secţia cartografie marină

Are în compunere Compartimentul Documente nautice, Compartimentul Hărţi clasice şi Compartimentul Hărţi electronice şi îndeplineşte următoarele atribuţiunii: • întocmeşte şi pregăteşte pentru editare hărţi marine clasice pentru zona de responsabilitate a Forţelor Navale şi pentru întregul bazin al Mării Negre, inclusiv hărţi internaţionale repartizate de către Organizaţia Hidrografică Internaţională în responsabilitate statului român; • prelucrează computerizat datele, informaţiile şi produsele cartografice preexistente şi elaborează hărţi marine electronice (ENC) pentru Forţele Navale,

conform standardelor internaţionale, pentru zonele de interes ale României din Marea Neagră; • asigură informarea de navigaţie, întocmeşte şi editează documentele nautice necesare – avizul pentru navigatori, Cartea farurilor, Cartea pilot a Mării Negre şi suplimentul la Cartea pilot, Catalogul hărţilor şi publicaţiilor nautice etc.

Secţia semnalizare maritimă

Cuprinde Sectorul Faruri şi Sectorul Radionavigaţie şi îndeplineşte următoarele atribuţiuni: • menţinerea în funcţiune a sistemelor de semnalizare maritimă şi de radionavigaţie de la litoral; • asigurarea de radionavigaţie a misiunilor Forţelor Navale pentru determinarea cu precizie a poziţiei navelor în sistemul hiperbolic de navigaţie din bazinul de vest al Mării Negre.

Secţia Semnalizare Maritimă participă la asigurarea de navigaţie a coastei României cu şapte faruri de aterizare la Mangalia, Tuzla, Constanta, Midia, Portiţa, Sf.Gheorghe şi Sulina; un radiofar la Constanta; 4 sirene de ceaţă (nautofon) la Mangalia, Tuzla, Constanta şi Sulina; 3 grupuri de lumini de intrare in porturile Mangalia, Constanta si Midia; o bază de viteze formată din 3 aliniamente la Tuzla.

În anul 1980 a fost achizitionat şi pus în functiune sistemul de determinari a pozitiei navelor in mare pe principiul radiohiperbolic numit BRAS-GALS. Acesta asigură o mare precizie în stabilirea punctului navei dar şi independenţă totală faţă de sistemul general de poziţionare pe glob GPS şi DGPS. La ora actuală este în atenţie achiziţionarea unui nou sistem de poziţionare pe acelaşi principiu de determinare, dar de dimensiuni mult reduse şi cu performanţe tehnice mult îmbunătăţite şi fiabilitate crescută.

Secţia etalonare-compensare

Secţia are în compunere laboratorul etalonare-compensare şi atelierul de reparaţii electromecanice. **Laboratorul etalonare compen-sare** efectuează verificarea, etalonarea şi compensarea echipamentelor de navigaţie, instalate la bordul navelor militare şi comerciale. **Atelierul de reparaţii electromecanice** efectuează mentenanţa tehnicii aparţinând unităţii.

Farul de aterizare MIDIA a intrat în exploatare în anul 1942, a fost reconstruit şi modernizat în anul 1958 şi are următoarele caracteristici: • o lumină albă cu sclipiri; • vizibilitate: 17 Mm; • înălţimea luminii: 36 m; • înălţimea construcţiei: 22 m; • turnul farului este construit dintr-un schelet metalic cu zăbrele de culoare roşie, cu dungi orizontale albe şi cupolă albă, octogonală. **Farul de intrare** în portul Midia este situat pe extremitatea noului dig de larg. **Lumina de intrare verde** este instalată pe extremitatea pintenului digului de larg iar **lumina de intrare roşie** este instalată pe extremitatea digului de sud.

Farul de aterizare GURA PORTIŢEI a intrat în funcţiune în anul 1944 şi are următoarele caracteristici: • o lumină albă cu sclipiri; • vizibilitatea: 19 Mm; • înălţimea luminii: 23 m; • înălţimea construcţiei: 22 m; • turnul farului este o construcţie metalică cu zăbrele în benzi orizontale albe şi negre şi cupolă de culoare albă.

Farul de aterizare SF. GHEORGHE a fost dat în folosinţă în anul 1968 şi este instalat pe capul Sf. Gheorghe. Are următoarele caracteristici: • o lumină albă cu grup de 2 sclipiri; • vizibilitate: 19 Mm; • înălţimea luminii: 50 m; • înălţimea construcţiei: 48 m.

Farul de aterizare SULINA se află instalat pe extremitatea digului de sud a canalului Sulina, a fost dat în exploatare în decembrie 1984 şi are următoarele caracteristici:• o lumină albă cu grup de trei sclipiri; • sector de vizibilitate: 240º (165º-045º);• vizibilitate: 19 Mm; • înălţimea luminii: 48m; • înălţimea construcţiei: 48m.

CENTRUL RADIOELECTRONIC ŞI OBSERVARE „CALLATIS”

Primele structuri ale Centrului Radioelectronic şi Observare “Callatis” au fost constituite în anul 1972, ca urmare a nevoilor de informare despre situația navală şi aeriană din zona litoralului românesc al Mării Negre. În anul 1994, Centrul Radioelectronic şi Observare s-a transformat în Brigada Radioelectronică şi Observare, care a funcționat până în anul 2001, când a revenit la vechea denumire ca urmare a restructurării armatei. Centrul Radioelectronic şi Observare îndeplineşte misiuni de cercetare radioelectronică, contraacțiune radioelectronică, supraveghere şi observare de la litoral, centralizează prelucrează şi analizează informațiile.

RESTRUCTURAREA ŞI PROFESIONALIZAREA ÎN DOMENIUL RESURSELOR UMANE

Noile dimensiuni şi caracteristici ale confruntărilor militare actuale, creşterea importanței spațiului maritim în pregătirea şi desfăşurarea acestora, cât şi necesitatea corelării reformei organismului militar cu schimbările ce se petrec în spațiul euroatlantic, au generat mutații în structura de organizare şi în sistemul de formare şi pregătire a resursei umane necesară.

Restructurarea Forțelor Navale s-a înscris în procesul general de reorganizare a armatei, menit să ducă la realizarea unui organism capabil să facă față riscurilor şi amenințărilor la adresa securității naționale. Totodată, s-a urmărit implementarea prevederilor tratatelor internaționale privind reducerea efectivelor, sporirea mobilității structurilor şi forțelor pentru a putea acționa şi în afara Mării Negre, concomitent cu asigurarea sprijinului logistic necesar şi realizarea interoperabilității cu forțele navale ale statelor NATO pentru pregătirea şi îndeplinirea unor misiuni în comun.

În perioada 2000 – 2006, Forțele Navale au cunoscut o reducere semnificativă. Astfel, au fost desființate patru comandamente de mari unități; 10 divizioane de nave de luptă; două divizioane de artilerie de coastă; un batalion de transmisiuni; o companie de geniu.

În ceea ce priveşte reorganizarea sistemului învățământului militar de marină s-a redefinit locul şi rolul Şcolii Militare de Maiştri a Forțelor Navale prin subordonarea acesteia Academiei Navale, au luat ființă Şcoala de Aplicație şi Centrul de Instrucție al Forțelor Navale, s-au proiectat noi programe de învățământ, în concordanță cu cerințele standardelor NATO adoptate şi noua

tehnică şi aparatură intrată în dotarea Forțelor Navale.

Procesul de restructurare a dus şi la înființarea unor structuri precum: comandament de bază navală, comandament de flotă, comandament de flotilă de fregate, grup de elicoptere ş.a. În acelaşi timp, au fost transformate cinci comandamente, în sensul diminuării nivelului ierarhic.

Reforma structurală a Forțelor Navale a fost completată cu o serie de programe referitoare la operaționalizarea forțelor destinate NATO, redimensionarea personalului pe vârste şi grade şi profesionalizarea prin înlocuirea treptată a militarilor în termen cu soldați/gradați profesionişti. concomitent cu reducerea personalului. Forțele Navale constituie prima categorie de forțe armate care la începutul anului 2005 avea numai personal militar profesionalizat.

În perioada 2000 – 2006 efectivele Forțelor Navale au scăzut în mod constant, ca urmare a desființării unor mari unități şi unități şi resubordonării altora

Profesionalizarea, ca proces de realizare a unei armate moderne, compatibilă cu cele din statele membre NATO cu tradiție, a implicat atât aspecte cantitative ce țin de creşterea ponderii militarilor profesionişti prin renunțarea la serviciul militar obligatoriu, cât şi de ordin calitativ, concretizate în asigurarea

standardelor de pregătire, modernizarea structurilor organizaţionale şi de personal, precum şi a procedurilor de instruire şi formare a luptătorului eficient.Iniţierea şi dezvoltarea profesionalizării a presupus o multitudine de măsuri în plan conceptual, organizatoric şi acţional, precum şi crearea unui cadru juridic adecvat, implementarea standardelor şi procedurilor recunoscute pe plan internaţional şi un cod de comportament specific. Eforturile de profesionalizare ale personalului militar din Forţele Navale, de însuşire a procedeelor de acţiune şi a standardelor N.A.T.O, de realizare a compatibilităţii cu armatele moderne, au impus reconsiderarea concepţiei privind formarea şi perfecţionarea personalului, în acord cu locul şi rolul acestuia în ansamblul resurselor umane.

Începând cu partea a doua a anului 2005, s-a demarat programul de pregătire a soldaţi/gradaţilor profesionişti prin cursuri de specialitate la Centrul de Instrucţie Navală şi cursuri de învăţare a limbii engleze. Forţele Navale se află într-un continuu proces de restructurare şi remodelare cu scopul de a asigura o mai mare flexibilitate şi dinamism, în vederea îndeplinirii în siguranţă a unui spectru larg de misiuni complexe în diferite zone maritime, independent sau în cooperare cu forţe similare ale altor state NATO.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ÎN FORȚELE NAVALE

ACADEMIA NAVALĂ "MIRCEA CEL BĂTRÂN"

Procesul de pregătire a ofițerilor pentru nevoile Marinei Române a fost inițiat în Şcoala Flotilei, înființată la 17 noiembrie 1872. În etapa inițială, instituția de învățământ a marinei a parcurs, sub diferite denumiri, o perioadă de cristalizare, respectiv de evoluție structurală şi funcțională, din care pot fi evidențiate următorele momente: • înființarea Şcolii de Aplicație a Sublocotenenților de Marină la 26 februarie 1892; • înființarea Şcolii Navale Superioare (pentru a asigura pregătirea teoretică şi practică la nivelul ofițerilor formați în şcoli navale din Italia, Franța, Austro-Ungaria şi Rusia), la 29 octombrie 1909; • constituirea Şcolii Navale cu durata de 3 ani la 9 iunie 1920.

Având în vedere faptul că atât mijloacele tehnice cât şi regulile de navigație sunt aceleaşi pentru navele militare şi civile şi pentru a răspunde mai bine nevoilor flotei comerciale, în cadrul Şcolii Navale s-a înființat Secția Marinei Comerciale.

După Al II-a Război Mondial, instituția a parcurs o etapă pregătitoare (sub denumirea de Şcolile Marinei Militare şi Şcoala de Marină Militară) în vederea integrării în sistemul învățământului național. Astfel, în anul 1954 capătă denumirea de Şcoala Militară Superioară de Marină, cu durata de patru ani şi se reintegrează în sistemul de învățământ superior național. Reînodând tradiția pregătirii superioare a ofițerilor pentru exploatarea navelor civile, începând cu anul universitar 1959/1960 în Şcoala Militară Superioară de Marină se reînființează Secția Marinei Civile. Începând cu data de 1 ianuarie 1969, instituția a primit denumirea patronimică "Mircea cel Bătrân", păstrată până în prezent, iar în anul 1973, şcoala destinată

Platforma de învăţământ a Forţelor Navale

pregătirii cadrelor superioare ale Marinei Române (militare şi comerciale), devine Institutul de Marină "Mircea cel Bătrân".

În anul 1990, se înfiinţează Academia Navală "Mircea cel Bătrân" care, cu structura universitară actuală (Facultatea de Marină Militară, Facultatea de Marină Civilă) constituie exponentul învăţământului superior românesc de marină, cunoscut şi recunoscut, prin TRADITIE, VALOARE şi EFICIENŢĂ, atât pe plan naţional cât şi pe plan internaţional. Componentă a sistemului naţional de învăţământ, Academia Navală "Mircea cel Bătrân" este o instituţie militară de învăţământ superior tehnic de specialitate, acreditată de Ministerul Educaţiei şi Cercetării, subordonată Statului Major al Forţelor Navale şi Ministerului Educaţiei şi Cercetării prin Direcţia Management Resurse Umane.

Academia Navală "Mircea cel Bătrân" funcţionează în baza prevederilor Constituţiei României şi legilor în vigoare,

hotărârilor Guvernului României, ordinelor şi normativelor elaborate de Ministerul Apărării Naţionale şi de Ministerul Educaţiei şi Cercetării, precum şi în baza propriei Carte universitare. AcreditareaAcademiei Navale"Mircea cel Bătrân", evaluarea academică periodică a specializărilor acreditate şi obţinerea de autorizări provizorii de funcţionare pentru noi specializări se face pe baza standardelor stabilite la nivel naţional. Academia beneficiază de Certificatul de Atestare a Managementului Calităţii acordat de către Bureau Veritas Quality International.

Misiunea Academiei Navale „Mircea cel Bătrân" este accea de a organiza şi desfăşura procesul de formare şi perfecţionare a cadrelor cu studii superioare pentru necesităţile Forţelor Navale şi Poliţiei de Frontieră, ale companiilor de navigaţie şi ale societăţilor navale şi portuare.

Academia Navală „Mircea cel Bătrân" pregăteşte ofiţeri de marină militară sau civilă şi ingineri manageri, după principiul modern al participării lor directe la alegerea traiectoriei formative, printr-un proces de învăţare menit să stimuleze gândirea şi creativitatea asigurându-le şanse reale în competiţia de pe piaţa forţei de muncă specializată în domeniul naval şi portuar.

Academia Navală „Mircea cel Bătrân" desfăşoară: învăţământ universitar de licenţă în domeniile: inginerie navală şi navigaţie, inginerie electrică, inginerie şi management; învăţământ universitar de masterat în domeniile: navigaţie, electromecanică, inginerie şi management; învăţământ postuniversitar

În structura organizatorică a Academiei Navale „Mircea cel Bătrân, sunt cuprinse:

Facultatea de Marină Militară, care formează ofiţeri ingineri pentru Forţele Navale şi Poliţia de Frontieră;

Facultatea de Marină Civilă care formează ingineri în domeniile ingineriei

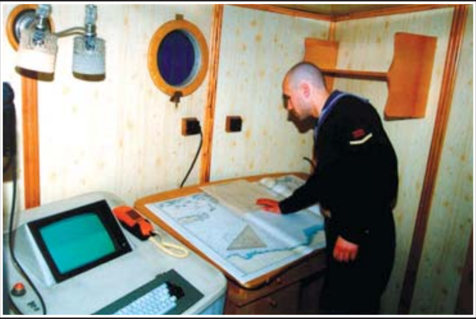

Studente la pregătire

Sesiune de comunicări ştiinţifice

navale şi navigaţie, ingineriei electrice şi ingineriei şi managementului, pregătiţi la cel mai înalt nivel pentru a concura pe piaţa muncii în domeniul naval şi portuar.

Departamentul de limbi străine, care asigură însuşirea limbilor străine de către studenţii Academiei Navale şi de către personalul Forţelor Navale.

Departamentul pentru învăţământul univeristar de masterat şi învăţământul cu frecvenţă redusă, care coordonează cele două forme de învăţământ.

Alte structuri funcţionale care concură la buna desfăşurare a cercetării

Studenţi la pregătire marinărească

ştiinţifice, documentării, editării de carte universitară, practicii studenţeşti.

Admiterea candidaţilor în Academia Navală "Mircea cel Bătrân", la toate formele de învăţământ, se face prin concurs, în conformitate cu metodologiile întocmite şi aprobate de Senat pe baza criteriilor generale stabilite de Ministerul Apărării Naţionale şi Ministerul Educaţiei şi Cercetării.

Formele de pregătire în Academia Navală "Mircea cel Bătrân" se finalizează astfel:

- la Facultatea de Marină Militară, cu diplomă de inginer în domeniul şi specializarea absolvită, precum şi primul grad de ofiţer activ, având competenţele necesare îndeplinirii primei funcţii pe navele Forţelor Navale;
- la Facultatea de Marină Civilă cu diplomă de inginer în domeniul şi specializarea absolvită, cu posibilitatea de a participa pe baza diplomei la examenul de brevet organizat de Autoritatea Navală Română;

NS Mircea în Oceanul Atlantic

• la ambele facultăți, cu diplomă de master, diplomă de doctor, pentru învățământul universitar de masterat sau doctorat;

• la ambele facultăți cu certificat de specializare postuniversitară sau certificat de absolvire a cursurilor postuniversitare de perfecționare, în funcție de forma de învățământ.

Începând cu anul 2000, în cadrul facultății de Marină Militară, au fost admise şi fete, astfel încât în prezent un număr de 17 fete deprind tainele meseriei de ofițer de marină alături de colegii lor, băieții.

O dominantă semnificativă a activității Academiei o constituie permanenta deschidere spre lume, perfectarea de relații diverse cu instituții similare de învățământ de peste hotare, dar şi cu flote şi personalități militare din alte state. Incepând cu 1990, au fost efectuate peste 30 de astfel de acțiuni, cu Academia Navală din Annapolis şi Academia Militara “West Point” (SUA), Colegiul Naval Regal şi Colegiul de Stat Major al Marinei Regale (Marea Britanie), Colegiul Naval Regal (Olanda), Şcoala Militară Navală din Murwik (Germania), Colegiul Regal Naval din Den Helder (Olanda), Academia Navală din Livorno (Italia), Şcoala de Aplicație, Centrul de Instrucție Navală şi Şcoala Navală din Brest (Franța), Şcoala Militară Navală din Istanbul (Turcia), Academia Navala din Varna (Bulgaria), Şcoala Navală din Pontevedra (Spania), etc. Deosebit de utilă a fost desfăşurarea unor marşuri de instrucție ale navelor şcoală ale academiei (*Mircea*, *Constanța* si *Albatros*) în porturi din Marea Neagră, Marea Mediterană şi Oceanul Atlantic, ocazii care au contribuit atât la perfecționarea deprinderilor practice de marinar ale viitorilor ofițeri în condiții reale, cât şi la promovarea în condiții excelente a imaginii României în lume.

Considerată unitate etalon de învățământ superior militar, Academia Navală “Mircea cel Bătrân” trezeste un interes legitim partenerilor de dialog de pretutindeni. În ultimele două decenii, academia a primit vizita a aproape 200 de persoane oficiale, comandanți ai unor instituții de învățământ militar, delegații ale diferitelor şcoli şi academii navale, comandanți de flote străine, delegații militare şi civile la nivel înalt din Belgia, Portugalia, Germania, Turcia, Bulgaria, Olanda, Siria, SUA, Marea Britanie,

Franta, Suedia, Grecia, Spania, Ucraina, Canada, precum şi reprezentanţi ai NATO.

După anul 1995, s-a reluat practica participării unor echipe de studenţi la competiţii nautice în străinătate, cât şi a trimiterii studenţilor de la Facultatea de Marină Militară la studii şi stagii de practică la academii navale, respectiv pe navele-şcoală sau militare ale unor state dezvoltate, cum sunt: SUA, Franţa, Italia, Olanda, Japonia, etc.

Posibilitatea desfăşurării unor astfel de activităţi a fost înlesnită atât de utilizarea pe scară largă a laboratoarelor de limbi straine din cadrul Academiei, folosirea facilităţilor oferite de conectarea la reţeaua „Internet”, cât şi datorită faptului că un obiectiv major al activităţii de relaţii internationale ale instituţiei îl constituie realizarea unei bune interoperabilităţi între sistemul de învăţământ de marină din Romania şi cel relizat conform standardelor NATO. Obiectivul Academiei Navale este să contribuie la formarea şi perfecţionarea unor ofiţeri de marină bine pregătiţi, racordaţi la ultimele realizări în domeniu pe plan mondial, capabili să se integreze rapid în activităţi cu participare internaţională.

Academia Navală „Mircea cel Bătrân” coordonează şi activitatea celorlalte instituţii de învăţământ ale Forţelor Navale, Şcoala de Aplicaţie şi Şcoala Militară de Maiştri pentru a asigura integrarea pregătirii tuturor categoriilor de cadre ale forţelor navale.

Şcoala de Aplicaţie a Forţelor Navale

Şcoala de Aplicaţie a Forţelor Navale este continuatoarea tradiţiei perfecţionării pregătirii personalului din Forţele Navale române, tradiţie începută la 17 noiembrie 1872, odată cu înfiinţarea primei instituţii de învăţământ militar de marină.

Odată cu mutarea şcolii în Constanţa, în anul 1920, în structura Şcolii Navale găsim şi Şcoala de Aplicaţie a cărei misiune era de a asigura perfecţionarea pregătirii ofiţerilor din marina română. Această instituţie funcţionează până in anul 1950, când in structura noii Şcoli de Ofiţeri de Marină, nu mai regăsim şi Şcoala de Aplicaţie.

Ofiţeri studenţi la cursuri

Sediul Şcolii de Aplicaţie a Forţelor Navale

În anul 1962, în Marina Militară ia fiinţă Centrul de Instrucţie al Marinei, cu misiunea principală de a perfecţiona cadrele de marină şi de a instrui militarii în termen.

În anul 1990, odată cu transformarea Institutului de Marină “Mircea cel Bătrân” în Academia Navală “Mircea cel Bătrân”, în structura acesteia ia fiinţă Facultatea de Comandă, Stat Major şi Tehnică Militară care avea ca misiune perfecţionarea prin cursuri a cadrelor militare din Forţele Navale.

La 1 septembrie 2003, ca urmare a punerii în aplicare a măsurilor de aderare a României la structurile Alianţei Nord - Atlantice, prin reorganizarea Facultăţii de Comandă, Stat Major şi Tehnică Militară a luat fiinţă **Şcoala de Aplicaţie a Forţelor Navale** aflată în subordinea Academiei Navale “Mircea cel Bătrân”.

Misiunea de bază a Şcolii de Aplicaţie a Forţelor Navale este aceea de a menţine la un nivel ridicat procesul de perfecţionare şi specializare a personalului din unităţile de nave şi cele de uscat ale Forţelor Navale şi punerea acestui proces în concordanţă cu noile structuri organizatorice, cu noile principii şi cerinţe cuprinse în “Concepţia formării şi perfecţionării pregătirii profesionale a personalului din Forţele Navale”, în scopul atingerii performanţelor şi standardelor determinate de integrarea în structurile militare ale NATO.

Obiectivul fundamental al Şcolii de Aplicaţie este de a perfecţiona pregătirea profesională şi specializarea cadrelor militare şi a personalului civil din Forţele Navale prin cursuri de carieră şi de nivel, de formare a ofiţerilor de rezervă şi instruirea militarilor care urmează să devină soldaţi/ gradaţi profesionişti.

Cursurile care se desfăşoară în Şcoala de Aplicaţie sunt urmate de către ofiţerii care vor încadra funcţii prevăzute cu gradul de căpitan, locotenent precum şi pentru gradele imediat superioare ale maiştrilor militari de marină.

În cadrul cursurilor se asigură cadrul organizatoric optim pentru acumulările necesare de cunoştinţe privind valorile Forţelor Navale, formarea abilităţilor de luare a deciziilor, a capacităţilor de planificare a procesului de instrucţie pentru luptă, de comunicare şi de conducere a acţiunilor echipajelor şi subunităţilor de luptă.

Admiterea la cursurile de carieră organizate în Şcoala de Aplicaţie se face pe baza selecţiei candidaţilor făcută de comisia de selecţie a Statului Major al Forţelor Navale.

Centrul de instrucţie al Forţelor Navale

Începând cu 1 septembrie 2003 Centrul de Instrucţie al Forţelor Navale se află în subordinea Şcolii de Aplicaţie a Forţelor Navale. **Misiunile** acestei instituţii sunt următoarele:

- formarea şi pregătirea prin cursuri a soldaţilor/gradaţilor profesionişti în vederea integrării lor în unităţile din Forţele Navale, conform cerinţelor de încadrare cu personal profesionalizat şi de operaţionalizare a structurilor care acţionează pentru îndeplinirea misiunilor specifice;
- continuarea procesului de standardizare pentru instrucţia individuală, prin elaborarea „Programelor de instrucţie pentru misiuni - PIM”, în primul rând a celor pentru forţele la dispoziţia NATO, UE şi iniţiative regionale;

Şcoala militară de maiştri a Forțelor Navale

Şcoala Militară de Maiştri a Forțelor Navale „Amiral Ion Murgescu" a fost înființată la 8 octombrie 1897, prin decret semnat de regele Carol I. Prima reşedință a Şcolii de Submecanici şi Submaeştri de Marină a funcționat în portul dunărean Galați. Pe parcursul existenței sale, şcoala a cunoscut mai multe reorganizări, a funcționat în patru garnizoane şi unsprezece localuri, a purtat denumiri diferite pe anumite perioade de timp, dar ca organizație furnizoare de educație, obiectivul fundamental a fost întotdeauna acela de a forma şi pregăti continuu maiştri militari, şefi de specialități, capabili să-şi îndeplinească atribuțiile la bordul navelor militare şi comerciale ale marinei române. Istoria şcolii s-a împletit inevitabil cu evenimentele istorice naționale. Astfel, pentru a nu rămâne pe teritoriul ocupat, şcoala a fost evacuată de două ori, în anii 1916 şi 1944. Atât din rândul cadrelor militare, cât şi din cel al elevilor şi trupei, şcoala a dat numeroase jertfe în Războiul pentru Întregirea Neamului (1916-1919), în al Doilea Război Mondial (1941-1944), dar şi în evenimentele din Decembrie 1989. Din 21 august 1965, instituția a purtat denumirea de Şcoala Militară de Maiştri de Marină, cu durata de şcolarizare de 3 ani. Începând cu data de 8 octombrie 1997, cu prilejul împlinirii centenarului, Şcolii Militare de Maiştri de Marină i-a fost atribuit numele unuia dintre cei mai cunoscuți înaintaşi ai marinarilor militari, „Amiral Ioan Murgescu", la inițiativa căruia, pe când era comandantul Marinei

Laborator motoare

Militare Române, s-au pus bazele învăţământului pentru maiştri militari de marină.

Etapele următoare au însemnat noi evoluţii pe calea aplicării reformei învăţământului militar, astfel că, începând cu data de 1 august 2004, Şcoala Militară de Maiştri a Forţelor Navale „Amiral Ion Murgescu” se subordonează Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”.

Ca standard de referinţă a fost elaborat modelul maistrului militar de marină, caracterizat printr-o pregătire mulitdisciplinară, fiind specialist, leader militar de mici organizaţii, având o bogată cultură generală, civică, marinărească şi fiind promotor al valorilor naţionale. De asemenea, elaborarea modelului maistrului militar de marină a jalonat noi direcţii de acţiune, în sensul că acesta nu este un simplu ajutor al ofiţerului, ci el constituie şi va constitui „coloana vertebrală” a Forţelor Navale. Începând cu anul 2001, la examenul de admitere în şcoală au participat pentru prima dată şi fete, fiind admise un număr de 17 eleve.

În anul 2002, s-a trecut la desfăşurarea învăţământului de formare pe filiera directă pe parcursul a doi ani de studii. Cu certitudine, Şcoala Militară de Maiştri a Forţelor Navale „Amiral Ion Murgescu”, cu toate componentele ei umane şi materiale, din punct de vedere al calităţii, este o furnizoare de educaţie şi un generator de resursă umană profesionistă în această sensibilă perioadă tranzitorie de aliniere la cerinţele NATO.

Şcoala Militară de Maiştri a Forţelor Navale “Amiral Ion Murgescu” este o instituţie de învăţământ postliceal, care asigură formarea şi pregătirea profesională a maiştrilor militari pentru Forţele Navale Române, alţi beneficiari din sistemul de siguranţă naţională, apărare şi ordine publică, precum şi pentru beneficiarii externi cu care sunt încheiate protocoale de colaborare în acest scop.

Aceasta organizează programe de formare şi instruire care asigură formarea,

pe filierele directă şi indirectă, specializarea inițială, pregătirea pentru îndeplinirea atribuțiilor primei funcții a maiştrilor militari şi evaluarea finală a acestora, potrivit planurilor de învățământ.

Pregătirea maiştrilor militari se desfăşoară pe o perioadă de 2 ani, pentru absolvenții (băieți şi fete) de liceu, de instituții de învățământ postliceal şi superior. Şcoala poate pregăti maiştri militari în 9 specialități: • Timonier şi tehnică de navigație navală; • Artilerie navală şi antiaeriană; • Rachete navale şi antiaeriene; •Arme sub apă; • Radio şi observare-semnalizare; • Radiolocație navală; • Hidroacustică; • Motoare şi maşini navale; • Motoare şi instalații electrice. Formarea viitorilor maiştri militari de marină se realizează conform planurilor de învățământ, pe serii, la nivelul celor 4 catedre, structurate pe baza disciplinelor complementare • Catedra Ştiințe Militare şi Manageriale; • Catedra Navigație şi Arme de Marină; • Catedra Electronică şi Informatică; • Catedra Electromecanică Navală.

Cabinet de limbi străine

Atelier de marinărie

Promoție de fete

Laborator de navigație

Laborator de informatică

Laborator electrotehnică

DIVIZIONUL NAVE-ŞCOALĂ INSTRUCŢIE

NS Mircea navigând cu vele în Marea Neagră în timpul marşului de instrucţie din 2006

Divizionul de Nave Şcoală a fost înfiinţat pe 1 august 1970 având locaţia în portul Constanţa la dana zero. Iniţial, divizionul a fost constituit din următoarele nave: Nava şcoală *Mircea*, mutată de la Şcoala de ofiţeri activi de marină ”Mircea cel Bătrân”, nava hidrografică *NH-112* şi şalupa maritimă de remorcaj/salvare scafandri *SRS-572*, ambele transferate de la Divizionul 129 nave auxiliare, precum şi vedeta maritimă auxiliară *VA-181* de la Brigada 29 vedete. În anul 1971 a fost ataşat la divizion tancul maritim autopropulsat 131, iar din anul următor intră în compunere navele *SRS 570* şi *SRS 574*. În perioada 1974-1979, divizionul este înzestrat cu navele: nava-şcoală *Matelot*, dragoarele de radă *DR-4*, *DR-6*, *DR-7*, *DR-8*, şalupa maritimă de comandament *Vega*, pontonul de acostare-cazare şi atelier plutitor şi nava de degazare-dezactivare *NDD 113*. În anul 1992 intră în compunerea divizionului: cuterul *Inmar* (redenumit *Academic Star*) şi nava-şcoală de transport *Dej* cu numărul de bordaj 287, care după reparaţii a fost redenumită *Albatros* iar în anul 2003 întră în organigrama divizionului cuterul *Tomis*.

Obiectivul fundamental al divizionului este acela de a asigura condiţiile optime pentru formarea deprinderilor intelectuale, senzoriale, motrice, individuale şi/sau colective necesare studenţilor şi elevilor instituţiilor de învăţământ ale Forţelor Navale şi pentru a rezolva problemele specifice activităţilor practice de specialitate la bordul navelor.

În toată existenţa sa, Divizionul 306 Nave-Şcoală a oferit baza tehnico-materială necesară instrucţiei corespunzătoare nevoilor de pregătire ale tuturor studenţilor şi elevilor instituţiilor militare de învăţământ subordonate Statului Major al Forţelor Navale, contribuind astfel la perfecţionarea deprinderilor practice de marinar a peste zece mii de cadre militare de marină.

La momentul actual, divizionul are în compunere următoarele nave: nava-şcoală *Mircea*, nava-şcoală de transport *Albatros*, submarinul *Delfinul*, şalupe şi ambarcaţiuni de instruire practică marinărească (*SRS 574*, N.S. *Matelot*, cuterele *Tomis* şi *Academic Star*).

Nava-şcoală *Mircea*, velier de tip bark (navă cu trei arbori), a fost construită în anii 1938-1939 la Şantierul Naval «Blohm und Woss» din Hamburg, Germania, iar la 17 mai 1939 a sosit în ţară şi a intrat în serviciul Marinei Militare. Nava a fost botezată *Mircea* ca şi înaintaşul său bricul *Mircea* (1882-1944), purtând cu cinste pe mări şi oceane tricolorul românesc şi numele marelui domnitor Mircea cel Bătrân, întregitorul Ţării Româneşti până la «Marea cea mare».

După reparaţiile capitale şi modernizările făcute în anul 1966 - la acelaşi şantier naval unde a fost construită - şi între anii 1994-2002, la Şantierul Naval Brăila, *Mircea* a devenit nava cea mai modernă navă dintre «surorile» ei (*Eagle* - SUA, *Gorch Foch* - Germania, *Tovarisch* - Rusia, *Sagres I* - Portugalia).

Nava-şcoală *Mircea* este de tip navă şcoală, cu vele, având şi posibilitatea de propulsie mecanică cu ajutorul unei elice cu pas reglabil antrenată de către motor. Nava este destinată instruirii studenţilor în cadrul marşurilor de instrucţie de lungă durată.

Caracteristici principale:
Deplasament (To): 1840
Dimensiuni (lungime x lăţime x pescaj) (m): 81,6 x 12 x 5,35;
Înălţimea de construcţie (m): 7,3
Propulsie: vele ; 1 motor principal cu elică cu pas reglabil
Cârma: compensată, amplasată în pupa propulsorului.

Nava *Albatros* în portul Golcuk în noiembrie 2005

Pentru desăvârşirea pregătirii marinăreşti a elevilor, începând cu anul 2003, fiecare nouă generaţie participă la marşuri de instrucţie, organizate cu diferite prilejuri, de către Forţele Navale. Astfel, începând cu anul 2003, Nava Şcoală *Mircea* a executat marşuri de instrucţie în Marea Neagră şi Marea Marmara, Marea Mediterană şi Oceanul Atlantic la care au participat cadeţii Academiei Navale „Mircea cel Bătrân" şi elevii Şcolii Militare de Maiştri a Forţelor Navale.

Nava-şcoală de transport *Albatros* a fost construită de către Şantierul Naval Brăila şi lansată la apă în anul 1977. În perioada 1977–1992 a fost exploatată de către Navrom Constanţa sub denumirea de *Dej*. Din anul 1992 nava a fost donată de către NAVROM Constanţa Academiei Navale "Mircea cel Bătrân" pentru a fi utilizată ca navă şcoală pentru studenţii Facultăţii de Marină Civilă. Pentru a fi reclasificată şi amenajată ca navă-şcoală în perioada 1992-1995 nava a efectuat reparaţii medii în Şantierul Naval Galaţi, iar din august 1995 nava a fost dislocată în Dana Militară a Portului Constanţa.

Caracteristici principale:
Deplasament (To): 8750
Dimensiuni (lungime x lăţime x pescaj) (m): 130,86 x 17,70 x 8,10;
Înălţimea de construcţie (m): 10,20 ;
Propulsie: 1 Motor principal tip SULZER SRD 68.

Submarinul *Delfinul*

Istoria actualului submarin *Delfinul* a început în anul 1980 când Marina Militară Română a solicitat un submarin pentru antrenamentul flotei antisubmarine româneşti. În 1985, guvernul a lansat comanda pentru achiziţionarea unui submarin din clasa *Kilo*, iar după un an, la 29 noiembrie 1986, submarinul *Delfinul* a intrat în compunerea Marinei Militare Române fiind acostat în portul de bazare Midia până la data de 19 septembrie 1987, când Portul Constanţa devine locul de staţionare permanentă a submarinului. Până la 13 decembrie

1996, dată la care au fost debarcate bateriile de acumulatoare de la bord, submarinul a executat un total de 67 misiuni principale, însumând peste 2000 ore de imersiune, timp în care s-au lansat 23 de torpile şi 2 mine marine. Din noiembrie 2001, submarinul a intrat în dotarea Academiei Navale ”Mircea cel Bătrân” fiind utilizat ca navă şcoală.

Submarinele din clasa *Kilo*, reprezentat de *Delfinul*, sunt destinate pentru lupta antisubmarin şi împotriva navelor de suprafață, pentru protejarea bazelor navale, a obiectivelor strategice de la litoral şi bineînțeles pentru misiuni de cercetare, recunoaştere şi patrulare, atât în apele teritoriale cât şi în cele internaționale. Este prevăzut cu două corpuri, cu instalație diesel-electrică care asigură propulsia electrică, cu torpile şi înveliş de cauciuc antiacustic.

Caracteristici principale:
Deplasamente (m³): la suprafață – 2059; În imersiune - 3055
Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 74,25 x 12,90 x 6,7;
Propulsie: 1 Motor principal tip SULZER SRD 68
Viteza(Nd) : la suprafață – 10; în imersiune - 17
Adâncimi de imersiune: - periscopică – 17,5 m de la planul de bază; de siguranță – 40 m; de lucru – 240 m; limită – 300 m.

Nava-şcoală Matelot a fost construită în 1967 în Şantierul Naval Galați, sub numele *Păltiniş* şi este destinată să asigure desfăşurarea practicii studenților Academiei Navale şi elevilor de la Şcoala Militară Maiştri a Forțelor Navale, reprezentării Academiei Navale pentru activitățile de protocol şi diverse misiuni pentru transportul de persoane.

Caracteristici principale:
Deplasament (To): 60
Dimensiuni (lungime x lățime x

pescaj) (m): 24,50 x 4,50 x 1,50;
Propulsie: 2 motoare principale tip 3D6 de 150 cp
Viteza(Nd) : 12.

SRS 574 este destinată pentru salvarea navelor aflate în dificultate, executarea de lucrări cu scafandri, remorcajul navelor şi asigurarea suportului tehnico-material necesar desfăşurării pregătirii practice elevilor şi studenților învățământului de marină.

Caracteristici principale:
Deplasament (To): 58,3
Dimensiuni (lungime x lățime x pescaj) (m): 21,86 x 4,80 x 1,44;
Propulsie: 2 motoare principale tip 3D6 de 150 cp
Viteza(Nd) : 11,2.

Cuterele *Tomis şi Academic Star* sunt de tip nave cu vele, având şi posibilitatea de propulsie mecanică. Navele sunt destinate instruirii studenților în cadrul marşurilor de instrucție de scurtă durată.

Actuala structură a Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”, cu componenta universitară, postliceală şi aceea de perfecționare şi dezvoltare a carierei, răspunde necesităților Forțelor Navale în ceea ce priveşte pregătirea absolvenților pentru a face față solicitărilor şi exigențelor de țară membră NATO şi viitoare membră UE.

SRS 574

MARŞURI DE INSTRUCȚIE
(NS Mircea, Constanța, Albatros)

Pe parcursul perioadei de practică a cadeților din Academia Navală „Mircea cel Bătrân" şi din Şcoala Militară de Maiştri a Forțelor Navale „Amiral Murgescu", Forțele Navale Române au organizat de-a lungul timpului marşuri de instrucție la bordul navelor-şcoală. *N.S. Mircea* a devenit, în acest sens, un simbol al Marinei Militare pentru marşurile desfăşurate în Marea Neagră, Marea Mediterană sau Oceanul Atlantic. În anii `90, aceste stagii de pregătire a cadeților la bordul navelor militare sau diversificat, atât ca perioade de desfăşurare cât şi ca tipologie a instruirii. Astfel, cadeții au avut ocazia să participe pe perioada practicii de vară la bordul *N.S. Mircea* la regate internaționale şi competiții nautice specifice navelor cu vele. Alături de o instruire specifică navigației cu vele, cadeții au avut oportunitatea să fie mesagerii Forțelor Navale Române în lume, în porturi în care navele militare nu efectuaseră încă escale.

De asemenea, nava-şcoală tip escortor *Constanța* a efectuat marşuri de instrucție în Marea Mediterană, în cadrul proiectului cultural internațional Odiseea 2001 şi 2003, oferind cadeților posibilitatea vizitării unor porturi importante din Europa şi Africa.

În anul 2002, *N.S.Mircea* a finalizat o reparație capitală ce a durat aproximativ şase ani la Şantierul Naval Brăila, şi a început o nouă serie de marşuri de instruire, arborând pavilionul României şi reprezentând cu cinste Forțele Navale în diferite porturi ale lumii.

În anul 2001, practica de vară a cadeților din Forțele Navale s-a

Nava şcoală *Constanța* în portul Siracussa - Odissee 2003

desfăşurat la bordul navei-şcoală *Constanța*, pe timpul marşului acesteia în Marea Mediterană. Nava a participat la proiectul cultural internațional „ODYSSEE 2001” şi a efectuat un voiaj de aproximativ 40 de zile vizitând 7 porturi. Pe timpul acestor escale, actorii Teatrului „Bulandra”, implicați în proiect, au susținut spectacole la bord, pe cheu şi în äiețe publice atrăgând şi impresionând publicul local prin inovație şi talent. Studenții ambarcați la bord au avut astfel ocazia desfăşurării unor vizite deosebit de interesante în porturile de escală.

În anul 2002, practica de vară a cadeților Academiei Navale “Mircea cel Bătrân” şi Şcolii de Maiştrii a Forțelor Navale „Amiral Murgescu” s-a desfăşurat pe diferite nave din cadrul Forțelor Navale, precum şi la Baza de Pregătire Marinărească de la Palazu Mare.

În anul 2003 proiectul „ODYSSEE” a fost din nou activat la bordul navei-şcoală *Constanța* iar Nava-Şcoală *Mircea* a executat un marş de instrucție în Marea Neagră şi Marea Marmara, cu vizitarea Academiei Navale a Turciei din Tuzla.

În 2004, stagiul la bordul *N.S. Mircea* a fost reluat cu un marş de excepție (a doua traversadă a oceanului din istoricul navei) pe coasta de Est a Statelor Unite ale Americii, participând la competiția nautică „Tall Ships Challenge 2004”. A

Comandorul Dinu Sorin Pamparău la plecarea în ultimul marş de instrucţie din carieră - 10 iulie 2006

fost o experienţă de neuitat pentru cadeţii ambarcaţi, atât prin ineditul activităţii cât şi prin perioada extinsă de practică (5 luni). Participarea navei-şcoală *Mircea* la această competiţie nu a fost trecută cu vederea, pe parcursul escalelor în porturi fiind vizitat de populaţia civilă şi mediatizat intens de presa locală. În perioada 19 aprilie – 26 septembrie 2004 nava-şcoală *Mircea* a efectuat escale în porturile: Cagliari, Las Palmas, Hamilton (Bermuda), Charleston, Baltimore, Providence, New London, Halifax, Arichat, Sydney, Brest, Cadiz, La Valetta.

Profesionalismul şi experienţa echipajului *N.S. Mircea*, o echipă de oameni dedicaţi vieţii pe mare şi navigaţiei cu pânze, condusă de un adevărat lup de mare, comandorul Dinu Pamparău, au fost factori determinanţi în reuşita acestei activităţi. Totodată, a impulsionat conducerea Forţelor Navale şi implicit cea a Academiei Navale “Mircea cel Bătrân” să continue organizarea unor astfel de marşuri pe o perioadă mai îndelungată.

În perioada 20 aprilie – 5 mai 2005 nava-şcoală *Mircea* a executat marş în Marea Marmara şi Marea Egee, unde a participat navei la primul festival international maritim organizat de Turcia. Între 9 iunie – 20 septembrie, la invitaţia expresă a statelor nordice, a efectuat un marş de instrucţie în Marea Nordului pentru a participa la cea dea 175-a aniversare a Regatului Belgiei, Regata „Tall Ships Race 2005”, Centenarul independenţei Norvegiei, Regata „Sail Bremerhaven 2005” şi Regata „Sail Amsterdam 2005”. În această perioadă, nava-şcoală *Mircea*, având la bord 160 de militari din care 70 de cadeţi, a efectuat escale în porturile: Palermo, Lisabona, Oostende, Zeebrugge, Cherbourg, Middlesbrough, Newcastle, Fredrikstad, Bremerhaven, Amsterdam, Cartagena, Tunis.

În 2006, între 10 iulie – 10 august, a executat un marş de instrucţie în Marea

Neagră vizitând porturile: Novorossisk, Sevastopol, Odessa, Samsun şi Varna.

Prezenţa *N.S. Mircea* în porturile vizitate a captivat, din nou, atenţia populaţiei civile cât şi a mass-mediei locale, dovadă fiind numărul mare de vizitatori înregistraţi la bordul navei, cât şi numărul articolelor şi reportajelor radio-tv prezentând cu admiraţie participarea românească la aceste regate.

În perioada 1995-2001, la bordul navei şcoală de transport *Albatros* au efectuat practica studenţii Facultăţii de Marină Civilă. De asemenea, nava a participat şi la diferite misiuni internaţionale (Rescue Eagle 1997, Cooperative Partner 1998 şi Ellipse Bravo 2000).

În perioada 2001-2002, după reobţinerea clasei RNR, sub managementul CNM Petromin SA, nava a efectuat zece voiaje internaţionale având la bord cinci serii de studenţi din anul IV ai Facultăţii de Marină Civilă.

În perioada 20 august 2005-17 decembrie 2005 nava a efectuat, în baza aprobării Ministrului Apărării, cinci voiaje internaţionale de transport mărfuri generale, cu studenţi la bord, pentru verificarea bunei funcţionări a tehnicii pe perioada de garanţie.

În anul 2006, nava s-a aflat într-un proces de revitalizare şi efectuare de reparaţii impuse de obţinerea avizelor necesare navigaţiei pe mare, iar din 1 iulie 2006 se află sub contract de management cu firma de shipping Octogon SA.

Studenţi în practică pe nava *Albatros*

NS Mircea în portul Novorossisk - 14 iulie 2006

INSTRUCȚIA ÎN FORȚELE NAVALE

Pentru Forțele Navale Române eficiența activității de instrucție este esențială pentru realizarea şi menținerea capacității operative a forțelor şi mijloacelor din organică, fiind în plin proces de punere în practică a conceptului strategic de ***restructurare şi modernizare***, prin care acestea se vor integra gradual în cadrul structurilor Alianței Nord – Atlantice, dovedindu-se un partener cu o capacitate defensivă credibilă.

În prezent, Forțele Navale se află în proces de realizare a interoperabilității cu marinele statelor membre NATO, iar structurile şi mijloacele sale execută instrucția pentru a îndeplini un spectru larg de misiuni, de la cele specifice articolului 5 ale Tratatului Atlanticului de Nord, până la cele de război împotriva terorismului, sprijin al păcii sau asistență umanitară şi de coaliție, sub egida ONU, OSCE, NATO sau UE. Forțele Navale vor pune accent, în perioada următoare, pe modernizarea înzestrării cu tehnică de luptă, cu echipamente de sprijin şi protecția mijloacelor de acțiune, specifice „câmpului de luptă" al secolului XXI.

Concepția de instrucție în cadrul Forțelor Navale are la bază implementarea ciclului de generare/ regenerare şi întrebuințare al forțelor, în scopul standardizării instrucției - una din componentele interoperabilității cu Alianța, proces ce va reprezenta baza aplicării unui sistem modern şi eficient în domeniul instrucției forțelor, în toate etapele desfăşurării acesteia dar şi creşterea calității instrucției individuale şi operaționale.

Prin folosirea justificată a fondurilor alocate, identificarea cerințelor şi nevoilor de instrucție, Forțele Navale îşi desfăşoară activitățile de instrucție pentru a putea răspunde acestor cerințe şi nevoi, astfel încât instrucția, în toate formele ei să se execute şi să poată fi evaluată obiectiv. Pentru toate structurile prioritățile imediate sunt: implementarea Programelor de Instrucție pentru Misiune şi executarea instrucției operaționale.

Pregătirea prin simulare reprezintă o formă principală de instruire şi se va executa pe sisteme capabile de a crea medii virtuale tridimensionale oferind posibilitatea antrenării în condiții

apropiate de cele reale şi cu consumuri mai mici de resurse.

Se pune accent, de asemenea, pe instruirea individuală pentru toate categoriile de militari, aceasta executându-se într-o concepție unitară având la bază standardele de performanță individuale necesare îndeplinirii atribuțiilor funcției.

Instrucția este o activitate predominant practică având ca obiectiv principal formarea şi dezvoltarea capacității de acțiune a individului şi a structurilor militare în scopul îndeplinirii misiunilor/atribuțiilor funcției şi se desfăşoară pe trei paliere: instrucția individuală, instrucția operațională a structurilor (de bază, intermediară şi avansată) şi instrucția comandamentelor.

În cadrul ciclului de generare/regenerare şi întrebuințare a forțelor, instrucția se desfăşoară în trei etape:

- refacere: etapă în care prioritară este menținerea nivelului de instrucție individuală dobândit odată cu desfăşurarea perioadei de pregătire prin cursuri, fiind etapa premergătoare executării etapei instrucției operaționale.

- instrucția operațională: etapă în care prioritatea o constituie formarea şi crearea deprinderilor de lucru în echipă la nivelul navelor şi structurilor, fiind etapa în care baza instrucției este axată pe exerciții practic aplicative.

- gata de misiune: etapă în care, pe lângă executarea unor misiuni ordonate, se are în vedere menținerea aptitudinilor şi deprinderilor dobândite pe timpul etapelor anterioare. Practicarea atribuțiilor funcției este conceptul care se pune în aplicare în această fază.

Pe parcursul aplicării ciclului de generare/regenerare şi întrebuințare al forțelor , **instrucția comandamentelor** reprezintă forma de pregătire ce are ca scop principal creşterea capacității acestor structuri de a planifica şi conduce acțiunile forțelor din subordine în condițiile războiului modern, ale acțiunilor de stabilitate şi sprijin al păcii, în cadrul Alianței Nord-Atlantice şi în context național. Latura practic – aplicativă şi anume **exercițiile** dau acestei forme de instrucție mijloacele şi pârghiile pentru evaluarea nivelului de instrucție atins de către structură atât pentru executarea misiunilor de bază cât şi în vederea pregătirii unei misiunii specifice ordonate.

Lansare de rachetă pe fregata *Mărăşeşti* (111)

REGINA MARIA
F222

Participarea forțelor şi personalului în cadrul exercițiilor internaționale, a fost şi continuă să reprezinte pentru Forțele Navale o prioritate, îndeplinindu-se în acest sens unul din obiectivele generale ale instrucției şi anume, realizarea interoperabilității cu celelalte forțe navale din țările membre NATO.

Instrucția realizată în conexiune cu alte activități specific militare, duce la dobândirea capacității operative necesare Forțelor Navale în vederea îndeplinirii misiunilor independent şi întrunit la nivel național şi în cadrul Alianței Nord-Atlantice sau în comun cu structurile navale ale țărilor participante la inițiative regionale.

Instrucția Forțelor Navale se desfăşoară respectându-se următoarele principii: • instrucția reprezintă pregătirea pentru război şi pentru operații militare altele decât războiul; • comandantul poartă întreaga răspundere pentru instrucția structurilor pe care le comandă; • instrucția comandamentelor este determinantă pentru conducerea forțelor şi obținerea succesului în operații şi acțiuni militare; • capacitatea fizică şi moralul trupelor sunt obiective prioritare ale instrucției; • instrucția se desfăşoară pentru îndeplinirea misiunilor planificate, nu pentru toată gama de misiuni teoretice posibile.

Prin îndeplinirea obiectivelor generale şi specifice, instrucția asigură:

a) desfăşurarea, la nevoie, a acțiunilor militare pe teritoriul României, în cadrul forțelor Alianței, independent său în cooperare cu structuri ale celorlalte categorii de forțe sau elemente ale Sistemului Național de Apărare;

b) participarea la operații în afara teritoriului național, în acord cu angajamentele asumate de către statul român.

Exercițiu de vitalitate pe fregata *Regele Ferdinand* (F221)

Infanteriştii marini în timpul unui exercițiu de debarcare

Pe baza experienței acumulate, primind asistență din partea unor comandamente NATO şi adaptându-şi corespunzător structura, Forțele Navale, vor fi în măsură pe **termen mediu, 2007 – 2015,** să execute instrucția şi evaluarea componentelor sale la nivelul cerut de standardele de instrucție şi evaluare NATO.

Prin aplicarea concepțiilor de instruire individuală şi operațională şi prin crearea structurii specializate de simulare şi evaluare, instrucția va căpăta o nouă dimensiune, fiind executată pe tot timpul aplicării ciclului de generare/regenerare de către o structură specializată încadrată cu personal calificat şi experimentat conferind acestei activități o caracteristică standardizată, obiectivă şi imparțială, ajutând prin acesta procesul de instrucție în vederea atingerii obiectivelor operaționale şi specifice.

Creşterea numărului de nave şi personal pregătit la nivelul cerințelor/nevoilor Alianței, participarea la

Pregătirea rachetei înainte de ambarcare

Exercițiu de stins incendiu pe fregata *Mărăşeşti* (111)

Executarea tragerilor de artilerie (EXART)

îndeplinirea unor misiuni comune şi colective, vor spori contribuția Forțelor Navale la apărarea colectivă şi pentru promovarea intereselor globale şi regionale ale României.

Aceasta se va face prin îndeplinirea obiectivelor operaționale şi concentrarea eforturilor, în principal pe forțele destinate apărării colective şi misiunilor în cadrul Alianței, dar fără a diminua instruirea forțelor destinate inițiativelor regionale şi celor pentru îndeplinirea misiunilor în zona de responsabilitate a Forțelor Navale.

Pe termen lung – până în anul 2025, odată cu crearea Forței Navale Multirol, forță navală modernă şi pe deplin interoperabilă cu celelalte marine din cadrul Alianței şi din structura militară a Uniunii Europene, prin instrucția executată, aceasta va fi gata în orice moment să-şi asume rolul de aliat credibil şi profesionist în cadrul participării la misiunile pe timp de pace, în situații de criză şi la război.

FORȚELE NAVALE ÎN ACȚIUNI INTERNAȚIONALE

ACTIVITĂȚI NATO şi PfP

Începând cu anul 1994 când România a aderat la Parteneriatul pentru Pace, Marina Militară a început un proces complex de reorganizare şi restructurare a forțelor şi comandamentelor. Acest proces a avut ca obiectiv obținerea compatibilității cu structurile similare din țările NATO cât şi creşterea nivelului de interoperabilitate operațional, tehnic şi administrativ necesar participării forțelor în cadrul exercițiilor NATO/PfP sau dislocarea acestora în cadrul unor operații de menținere a păcii sub egida ONU sau UE. România fost prima țară non-NATO care a semnat Acordul de Parteneriat.

Militară Română a alocat un important număr de nave şi personal operațiilor executate în cadrul Parteneriatului. Personalul de la bordul navelor, ofițerii de stat major implicați în activitățile din Programul Individual de Parteneriat au obținut un nivel ridicat de pregătire şi competență profesională în urma frecvenței mari de participare la exerciții variate şi complexe.

Cele mai multe activități din Programul de Parteneriat pentru Pace la care Marina Militară Română a participat au avut un caracter practic evidențiat de tipul de instruire şi de tipul exercițiilor: tactice sau PASSEX.

La scurt timp după semnarea documentului de aderare, România a participat cu nave şi personal la activități, exerciții şi ateliere de lucru în afara teritoriului țării. Primul exemplu este acela al participării la exercițiul naval „MARITIME PARTNER '94", găzduit de Bulgaria.

De-a lungul anilor, obiectivele instruirii echipajelor navelor şi personalului au suferit schimbări importante ca urmare a dinamicii procesului de restructurare şi reorganizare cât şi a politicii de deschidere treptată a statelor NATO şi executării schimbului de informații în domeniile de interes reciproc. Astfel, cele mai importante realizări ale Forțelor Navale în cadrul activităților internaționale din perioada 1997 – 2005, au fost:

1997

Statul Major al Forțelor Navale organizează şi găzduieşte trei mari exerciții, dintre care unul foarte complex „DUNĂREA – 97". Se îmbunătățesc

considerabil capacitățile personalului participant în aplicarea procedurilor standard de operare specifice NATO. Exercițiile propuse spre desfăşurare cu participare multinațională au un grad de dificultate tot mai mare. Forțele româneşti se integrează mai uşor în grupările de nave multinaționale constituite. Sunt identificate unele limite ale acțiunii forțelor datorate dotărilor tehnice existente.

1998

Reprezintă anul primei participări la un exercițiu NATO, la care au fost invitate şi unele țări partenere (STRONG RESOLVE-98): • exercițiu de mare complexitate, de lungă durată, desfăşurat într-o zonă de operații îndepărtată (Oceanul Atlantic) şi în condiții dificile; • navele româneşti (distrugătorul *Mărăşeşti*) nu au încă capacitatea de a acționa în structuri închegate NATO, în vederea îndeplinirii unor misiuni de luptă complexe. Ofițerii români sunt angrenați în echipele de conducere ale exercițiilor (DISTAFF), primesc comanda unor grupări de nave şi responsabilități pentru conducerea unor seriale.

1999

Creşte ponderea exercițiilor de comandament pe hartă în detrimentul celor cu forțe navale. Ofițerii de stat major sunt implicați mai mult în elaborarea unor documente de planificare (elaborarea EXOPORD, MOU, etc.).

2000

Este anul în care exercițiul bilateral româno-american RESCUE EAGLE/ MEDCEUR-2000 s-a desfăşurat "în spiritul PfP". La exercițiu au participat şi alte țări. Reprezintă anul desfăşurării primului exercițiu româno-bulgar "în spiritul PfP" (STORM-2000).

2001

Participarea cu forțe la exercițiile COOPERATIVE PARTNER-2001 şi BLACKSEA PARTNERSHIP-2001 a contribuit la: • asigurarea pregătirii navelor şi echipajelor destinate unor

misiuni de sprijin al păcii; • exersarea procedurilor standard de operare specifice NATO, în procesul de planificare, organizare şi conducere a activităţilor multinaţionale; • pregătirea personalului după standarde NATO; • testarea capabilităţilor operaţionale ale navelor de a opera în grupări navale multinaţionale; • creşterea experienţei în elaborarea unor documente proprii privind acţiunile de salvare şi asigurare maritimă; • însuşirea măsurilor de siguranţă privind organizarea exerciţiilor de căutare submarină, aplicabile în forţele NATO.

2002

România a găzduit exerciţiul COOPERATIVE PARTNER 2002, a cărui complexitate şi amploare, prin includerea componentelor la uscat, la fluviu – participând pentru prima dată în cadrul exerciţiilor din seria COOPERATIVE PARTNER - şi aeriană, a determinat clasificarea acestuia ca cel mai mare exerciţiu NATO/PfP organizat pe teritoriul unei ţări partenere. La exerciţiu au participat 5000 de militari, cu 48 de nave, 20 de aeronave şi numeroase mijloace de transport din 14 ţări: Azerbaidjan, Bulgaria, Franţa, Georgia, Germania, Grecia, Italia, Marea Britanie, Olanda, Polonia, S.U.A., Turcia, Ucraina şi România.

2003

Exerciţiile navale la care s-a participat au constat din scenarii care au inclus operaţii de sprijin a păcii şi acordarea de asistenţă umanitară în scopul dezvoltării şi îmbunătăţirii interoperabilităţii între ţările riverane Mării Negre şi între cele NATO şi partenere. Marşul în Marea Mediterană şi Marea Adriatică a presupus condiţii complexe de navigaţie (prin strâmtori, în raioane puţin cunoscute) şi de instruire a echipajelor navelor. S-au aprofundat deprinderile personalului în lucrul cu documentele de planificare şi conducere NATO şi aplicarea procedurilor specifice, şi a standardelor la care s-a permis accesul.

2004

Exerciţiile au rămas forma de pregătire cea mai complexă prin care s-au adus cele mai importante contribuţii la îndeplinirea Obiectivelor de Parteneriat asumate. S-a evidenţiat capacitatea de asigurare a conducerii exerciţiilor unor grupări navale, de executare a manevrelor cu grad ridicat de dificultate. A crescut numărul de ofiţeri de stat major capabili să planifice, organizeze şi să conducă activităţi complexe de pregătire, într-un mediu internaţional şi cu folosirea procedurilor NATO. Au fost însuşite procedeele logistice specifice Operaţiilor de Sprijin al Păcii. Accentul a fost pus pe perfecţionarea pregătirii comandanţilor şi echipajelor navelor în îndeplinirea unor misiuni de luptă specifice Operaţiilor de Sprijin al Păcii. Odată cu aderarea la structurile Alianţei în luna iunie, procesul de planificare a activităţilor internaţionale şi-a mutat centrul de greutate pe identificarea activităţilor care răspund respectării angajamentelor asumate în calitate de membru NATO şi cerinţelor de pregătire în comun în cadrul unor exerciţii conduse de NATO.

2005

În perspectiva afirmării şi certificării forţelor puse la dispoziţia NATO, forţele navale au fost implicate în activităţi de instruire cu caracter regional (exerciţii de tip NATO/PfP şi „în spiritul PfP") în noua calitate de membru NATO, au fost dislocate nave pentru executarea de activităţi de pregătire şi misiuni în comun cu grupări navale NATO. Fregata *Regele Ferdinand*, prima navă românească participantă la o operaţie maritimă sub pavilion şi mandat NATO,

a fost dislocată începând cu 5 octombrie 2005 din Baza Navală Constanța şi a executat misiuni de instruire şi supraveghere navală în cadrul operației ACTIVE ENDEAVOUR. Participarea la această operație a reprezentat contribuția navală a României la lupta împotriva terorismului. Prima etapa s-a desfăşurat în perioada 6 - 11 octombrie 2005 în Marea Marmara şi a constat în exerciții complexe (teoretice şi practice), executate în comun cu nave ale Forțelor Navale Turce, cu participarea, ca instructori, observatori şi parteneri, a specialiştilor de la Centrul de Pregătire „Yldizlar”, Gama de exercitii desfăşurate - RAS, SAR, PILOTEX, NAVCOMEX şi nu în ultimul rând BOARDING -, a acoperit în mare parte necesarul de instruire în vederea participării la misiune. La finalul acestei etape, partea turcă a comunicat CC MAR COM NAPOLI faptul că nava este pregătită pentru executarea misiunilor în cadrul operației Active Endeavour. A doua etapă, desfăşurată în perioada 15 octombrie - 15 decembrie 2005 în Marea Mediterană, a constat în participarea navei sub comanda NATO, în cadrul grupării Active Endeavour şi executarea de misiuni specifice supravegherii maritime. În cadrul acestei etape s-a realizat interogarea a circa 500 de contacte navale, s-au efectuat zeci de apuntări pe puntea heliport, s-a acordat asistență medicală unei nave din grupare, s-au efectuat misiuni de supraveghere şi verificare active, în cadrul a 7 misiuni de patrulare în diverse raioane de interes, toate acestea în conformitate cu standardele Alianței Nord-Atlantice. Reprezentând prima participare navală românească sub comanda NATO, misiunea a reprezentat o provocare profesională pentru toți membrii echipajului, solicitând la maxim cunoştințele dobândite pe parcursul perioadelor de pregătire la cheu sau pe mare. A fost revizuită, actualizată şi

prioritizată participarea la grupurile de lucru NATO specifice fiecărui domeniu de activitate.

2006

Primul exercițiu naval comun româno-american din acest an al Forțelor Navale Române s-a derulat între 9-15 februarie. Au fost implicate fregatele *Mărăşeşti*, *Regina Maria*, distrugătorul *USS Porter* şi un avion de patrulare maritimă P3C Orion. Obiectivul – antrenamentul şi verificarea nivelului de pregătire al echipajului fregatei *Regina Maria* în vederea participării la operația Active Endeavour. BLACKSEAPARTNERSHIP 06 a avut ca obiective, exersarea procedurilor de luptă antiteroristă şi a celor de apărare împotriva navelor de suprafață, aviației inamice şi a submarinelor precum şi îmbunătățirea cooperării între navele participante. Exercițiul din acest an s-a desfăşurat în perioada 4-13 mai în sudul Mării Negre şi a angrenat 6 nave din Turcia, România,

Fregata *Mărăşeşti* (111) evoluând într-un exercițiu comun cu *USS Porter*

Bulgaria şi Federația Rusă. Forțele Navale Române au fost reprezentate de corveta *Amiral Bărbuneanu* (260). Alături de corveta *Amiral Bărbuneanu*, Forțele Navale au avut la acest exercițiu

Realimentare pe mare în timpul

şi doi observatori, loctiitorul şefului Statului Major al Forţelor Navale, contraamiralul Ioan Costi şi comandantul Divizionului de corvete, comandorul Corneliu Bocai, ambarcaţi la bordul fregatei *Kemalreis*, nava comandant a întregii activităţi. Exerciţiul a avut trei etape: prima, desfăşurată în portul Instanbul, a fost dedicată unor conferinţe de planificare şi unui exerciţiu BORDEX. Următoarele două, s-au desfăşurat pe mare şi în portul Eregli. Elementele de noutate ale acestui an au fost exerciţiile de impunere a embargoului precum şi cel de asistenţă umanitară, care s-a desfăşurat în portul Eregli. La exerciţiul STEADFAST JAGUAR 06, grupa 1 de scafandri EOD a demonstrat că este cel puţin la acelaşi nivel cu cele din celelalte state membre NATO. Locul de desfăşurare a fost Republica Capul Verde, o fostă colonie portugheză situată în Oceanul Atlantic, în apropierea arhipelagului spaniol Canare precum şi a celor portugheze Azore şi Madeira.STEADFAST JAGUAR 06 a fost de fapt, o operaţie executată într-o zonă din afara ariei de responsabilitate a NATO, având ca obiectiv certificarea forţelor din compunerea NRF 7 pentru îndeplinirea capabilităţilor finale de operare, pentru evaluarea capabilităţilor de intervenţie a forţei într-un mediu ostil, un mediu care nu este controlat de NATO. Exerciţiul s-a constituit în cea mai mare desfăşurare de efective a Forţei de Reacţie Rapidă a Alianţei Nord-Atlantice 7. În cadrul exerciţiului, forţele spaniole au asigurat trupele de desant, iar scafandrii EOD români, partea de sprijin a desantului, de supraveghere a plajelor şi a culoarelor de debarcare.

WARNING

În perioada 19 - 30 iunie au fost angrenate în exercițiul COOPERATIVE MAKO 06 29 de nave de suprafață, un submarin, un avion de supraveghere, avioane F-16 şi aproximativ 3000 de militari, din care 855 români, din 9 țări membre NATO (Bulgaria, Franța, Germania, Grecia, Italia, România, Spania, Turcia şi Marea Britanie), patru țări din Parteneriatul pentru Pace (Albania, Azerbaidjan, Croația şi Georgia), două țări din cadrul Dialogului Mediteranean (Algeria şi Israel) precum şi două țări cu statut de observator (Emiratele Arabe Unite şi Japonia).

Exercițiul a avut două etape distincte: prima, care s-a consumat la țărm unde, pe timpul staționării în port, la bordul navelor au avut loc ateliere de lucru, prezentări ale procedurilor şi echipamentelor de luptă, precum şi exerciții demonstrative de luptă împotriva minelor şi de acțiune în caz de dezastru. A doua etapă a fost reprezentată de activitățile desfăşurate pe mare, în perioada 24-30 iunie. Pentru fregata „Regina Maria" exercițiul Cooperative Mako a constituit un bun prilej de executare a ultimelor antrenamente în vederea participării la operația ACTIVE ENDEAVOUR. În cadrul aceluiaşi exercițiu, a avut loc şi evaluarea finală a navei pentru misiunea din Marea Mediterană. Evaluarea a fost făcută de o comisie de la Statul Major al Forțelor Navale, Centrul de Informatică, Simulare, Evaluare al Forțelor Navale şi Comandamentul Flotei şi a urmărit capacitatea echipajului de a acționa în diferite situații create, desfăşurarea exercițiilor de supraveghere maritimă, de interogare a unei nave civile şi boarding, precum şi modul de desfăşurare a comunicațiilor. Multe din activitățile desfăşurate pe mare, la COOPERATIVE MAKO 06, se vor regăsi şi în activitățile de la Active Endeavour.

BLACKSEAFOR

Inițiativa de cooperare navală în Marea Neagră

Inițiativa de Cooperare Navală din Marea Neagră – **BLACKSEAFOR** este o **inițiativă regională**, înscrisă în eforturile țărilor riverane de a întări încrederea, prietenia şi buna înțelegere între statele riverane, de a dezvolta cooperarea şi interoperabilitatea între forțele lor navale. Inițiativa înființării **a fost lansată** de Turcia la Reuniunea Comandanților Marinelor Militare din țările riverane Mării Negre, desfăşurată la Varna, în aprilie 1998 iar acordul a fost semnat pe data de 2 aprilie 2001 la Istanbul de reprezentanții tuturor celor 6 țări riverane. Din partea României a fost semnat de către Secretarul de Stat în Ministerul Afacerilor Externe, dl. Mihnea Motoc.

Acordul a intrat în vigoare în septembrie 2002, când cel de-al patrulea stat semnatar a depus instrumentele de ratificare. Au avut loc două runde de consultări politice: ianuarie 2004 la Ankara şi iulie 2004 la Moscova, cu participarea MAE şi DRMI din M.Ap.N., în care s-a pus problema completării misiunilor cu combaterea terorismului şi traficului de arme de distrugere în masă. S-a căzut de acord ca un grup de experți de rang înalt din MAE şi M.Ap.N. din cele şase țări participante să analizeze toate implicațiile şi să le prezinte la următoarea reuniune de consultări politice din prima parte a anului 2005, la Kiev.

BLACKSEAFOR este concepută ca **forță "la chemare**", care urmează să fie activată cel puțin odată pe an pentru exerciții, compusă din 4-6 nave din clasele distrugător, fregată, corvetă, navă de patrulare, dragor, navă amfibie sau navă auxiliară aparținând țărilor semnatare a acordului de constituire. Navele vor staționa în bazele lor permanente şi se vor reuni pentru instrucție în comun, anual cel puțin o dată timp de 2-4 săptămâni, într-un port

al țării gazdă stabilită prin rotație, sau pentru participarea la misiuni reale.

Misiunile BLACKSEAFOR sunt: • Căutare şi salvare pe mare; • Asistență umanitară; • Acțiuni contra minelor marine; • Protecția mediului marin; • Vizite de bune oficii; • Alte misiuni aprobate de către Părțile la acord.

Comitetul comandanților format din comandanții/şefii statelor majore ai forțelor navale ale celor 6 țări riverane se reuneşte anual pentru a aproba planul activării pentru anul următor precum şi documentele de conducere operațională. Acest organism aprobă, la nevoie, pe baza împuternicirii autorităților naționale intervenția BLACKSEAFOR pentru misiuni reale. Preşedinția comitetului şi activitatea de secretariat a reuniunii este asigurată prin rotație în ordine alfabetică, de către țara gazdă..

Comandantul BLACKSEAFOR este un contraamiral sau comandor numit prin rotație în ordine alfabetică de către autoritatea națională a țării gazdă şi investit pentru anul următor de către Comitetul comandanților o dată cu aprobarea planului anual. Acesta deține comanda tactică a grupului compus din navele oferite de către țările riverane pe timpul activării.

Şeful de stat major al BLACKSEAFOR este un comandor numit prin rotație de către autoritatea națională din țara care urmează să dețină în anul următor comanda BLACKSEAFOR şi este investit de către Comitetul comandanților. Acesta are în subordine pe timpul activării forței pe cei patru ofițeri de stat major care provin din celelalte 4 țări decât comandantul şi şeful de stat major şi execută atribuțiile uzuale ale unui stat major de grupare navală.

Statul Major al Forțelor Navale poate oferi anual nave care să participe la activarea BLACKSEAFOR, dintre navele nominalizate pentru a participa la operațiuni sub conducerea NATO/UE, care execută pregătire specifică acestor misiuni (corvete, dragoare, remorcher; fregata *Mărăşeşti* -ca navă comandant în 2005-2006).

Activarea BLACKSEAFOR

Prima activare a BLACKSEAFOR s-a desfăşurat în perioada 27 septembrie - 16 octombrie 2001, având ca țară gazdă Turcia, iar în program următoarele activități: ceremonia preluării comenzii de către primul comandant al BLACKSEAFOR, Cam. Nusret Guner, Turcia şi de activare a forței, instrucție în comun a echipajelor în port, exerciții pe mare: manevre tactice cu grupul de nave, comunicații, căutare şi salvare, lupta pentru vitalitatea navelor, vizitarea porturilor Istanbul, Varna, Constanța, Odesa, Novorosiysk şi Poti. România a participat la activare cu corveta *CAm. Horia Macellariu* (265), comandant căpitan-comandor Motoc Constantin; un ofițer de stat major - informare publică (locotenent-comandor Lupaşcu Ady) la bordul navei commandant – fregata turcească *Fatih*; un ofițer de legătură (căpitan-comandor Preda Liviu) la Autoritatea de Control Operațional - Statul Major al Forțelor Navale ale Turciei.

Cea de-a doua activare s-a desfăşurat în perioada 5-28 august 2002, având ca țară gazdă Ucraina, iar în program următoarele activități: ceremonia preluării comenzii de către comandorul Ihor Tenukh, Ucraina (avansat în gradul de contraamiral pe timpul activării) şi de activare a forței, instrucție în comun a echipajelor în port, exerciții pe mare: dragaj, căutare şi salvare, manevre tactice cu grupul de nave, comunicații, lupta pentru vitalitatea navelor, lupta împotriva terorismului.vizitarea porturilor Sevastopol, Gölčuk, Constanța şi Varna. România a participat la activare cu dragorul maritim *Lt. Nicolescu* (29)-comandant locotenent-comandor Lişman Cristian; un ofițer de stat major – logistică (locotenent-comandor Savu Constantin) la bordul navei

comandant – nava ucraineană *Slavutici*; un ofiţer de legătură (căpitan-comandor Ciorobea Constantin) la Autoritatea de Control Operaţional -Statul Major al Forţelor Navale ale Ucrainei.

A treia activare s-a desfăşurat în perioada 3-31 august 2003, având ca ţară gazdă Bulgaria, iar în program următoarele activităţi: ceremonia preluării comenzii de către contraamiralul Giorgi Gheorghiev, Bulgaria şi de activare a forţei, instrucţie în comun a echipajelor în port, exerciţii pe mare: acţiuni de asistenţă umanitară, căutare şi salvare, manevre tactice cu grupul de nave, comunicaţii, lupta pentru vitalitatea navelor, lupta împotriva terorismului, vizitarea porturilor Atya, Gölčuk, Constanţa, Sevastopol, Novorusiysk şi Poti. România a participat la activare cu corveta *CAm. Horia Macellariu* (265) - comandant căpitan-comandor Lepădatu Adrian, un ofiţer de stat major- operaţii (locotenent-comandor Voinea Sorin) la bordul navei comandant – nava bulgară *Smeli*, un ofiţer de legătură (căpitan Stan Marian) la Autoritatea de Control Operaţional - Statul Major al Forţelor Navale ale Bulgariei.

A patra activare în perioada august 2004 - august 2005, a constat pentru prima dată din două misiuni: Prima misiune a avut loc în luna august 2004 pentru schimbarea comenzii (a preluat Georgia de la Bulgaria) şi instruirea în comun. România a participat cu corveta *Contraamiral Horia Macellariu (265)* şi a încadrat funcţia de şef de stat major al grupării (comandor Niculae Vâlsan), a trimis un ofiţer de legatură la Statul Major al Forţelor Navale ale Georgiei. A doua misiune a avut loc în luna aprilie 2005 pentru instruire prin participarea la exerciţiul BLACKSEAPARTNERSHIP '05, organizat de Turcia. România a participat iarăşi cu corveta *265* şi a continuat să deţină poziţia de şef de stat major, până în luna august 2005.

În perioada 4 – 28 august 2005 s-a desfăşurat prima activare sub conducere românească. Aceasta a presupus un marş de instruire în Marea Neagră cu vizitarea porturilor Constanţa, Varna şi Eregli.

România a preluat comanda BLACKSEAFOR la data de 14 august 2005 şi a exercitat autoritatea de control operational. Statul Major al Forţelor Navale, prin intermediul Comandamentului Operaţional Naval, a coordonat planificarea, a organizat

Preluarea comenzii BLACKSEAFOR de către România (2005)

Comandanţii de nave BLACKSEAFOR în vizită la autorităţile locale

PHOTEX BLACKSEAFOR 2006

şi condus activitatea pe timpul activării în calitate de autoritate de control operaţional. La misiune a participat ca navă comandant fregata *Mărăşeşti*, având la bord pe comandorul Mârşu Alexandru, în calitate de COMBLACKSEAFOR.

Între 7 şi 28 aprilie 2006 s-a desfăşurat cea de-a doua etapă a celei de-a cincea activări a Grupului de Cooperare Navală în Marea Neagră – BLACKSEAFOR. Activarea a început în acest an în portul ucrainean Novoozerne unde au participat următoarele nave: fregata *Mărăşeşti* - nava comandant a Grupării, fregata turcă *Yldirim*, nava rusă de debarcare *Yamal*, nava de comandament *Slavutich* din Ucraina, dragorul bulgar *Shkval* şi vedeta de patrulare *Kutaisi*, purtătoarea pavilionului georgian. Etapa consecutivă s-a derulat pe mare unde s-au executat acţiuni de luptă împotriva minelor marine şi trecerea Forţei printr-un canal dragat. S-au mai desfăşurat activităţi de căutare şi salvare pe mare, de protecţie a Forţei navale împotriva ameninţărilor de suprafaţă şi aeriene, pe timpul nopţii atenţia concentrându-se pe antrenamente de supraveghere a traficului maritim şi autoprotecţie.

În perioada 30 iulie-26 august s-a desfăşurat **prima etapă a celei de-a şasea activări**, august 2006, a Grupului de Cooperare Navală în Marea Neagră, Blackseafor. Forţele Navale Române sunt reprezentate de corveta *Contraamiral Eustaţiu Sebastian*, comandată de căpitan-comandorul Constantin Olteanu, alături de care participă nave aparţinând statelor riverane Mării Negre: nava de desant *Kunikov* (Federaţia Rusă), nava de comandament *Slavutich* (Ucraina), fregata *Smeli* (Bulgaria) şi fregata *Turgutreis* (Turcia). În portul Novorossisk din Federaţia Rusă, unde s-a desfăşurat activarea Grupării, a avut loc şi ceremonialul de predare-primire a comenzii acesteia, România predând comanda Blackseafor, Federaţiei Ruse pentru un an. Pe durata instruirii în comun, navele au executat exerciţii de luptă antiaeriană şi împotriva navelor de suprafaţă, manevre şi evoluţii conform procedurilor NATO/PfP, exerciţii de comunicaţii, de căutare şi salvare pe mare, de luptă împotriva minelor, pentru menţinerea vitalităţii navelor şi de control a unei nave suspecte. Itinerariul Grupării Blackseafor a cuprins escale în porturile Novorossisk (Federaţia Rusă), Sevastopol (Ucraina) şi Batumi (Georgia).

Corveta *Eustaţiu Sebastian* (264) care a reprezentat România la prima etapă a celei de a şasea activări BLACKSEAFOR

PROGRAME MAJORE DE ÎNZESTRARE

Pentru realizare obiectivelor şi angajamentelor militare pe care România şi le-a asumat în cadrul Alianței Nord-Atlantice, Forțele Navale au în vedere programe de înzestrare pe termen mediu şi lung. În anul 2006 sunt propuse pentru inițiere 6 programe majore de înzestrare:

1. Modernizarea fregatelor tip 22, etapa a doua, cu o durată de derulare de 7 ani;

2. Realizarea sistemului SCOMAR (sistem de supraveghere maritimă) cu o durată de derulare de trei ani;

3. Achiziționarea a patru vânătoare de mine, cu o durată de derulare de nouă ani;

4. Achiziționarea a patru corvete, cu o durată de derulare de 10 ani;

5. Realizarea unui sistem integrat de comunicații pentru Forțele Navale, cu o durată de derulare de 10 ani;

6. Realizarea unui sistem de identificare amic-inamic, cu o durată de derulare de trei ani.

7. Achiziționarea de elicoptere ambarcate pentru fregatele tip 22.

În perspectivă sunt propuse pentru inițiere un număr de şapte programe majore de înzestrare:

1. Achiziționarea (realizarea) a patru remorchere maritime şi fluviale pentru asigurarea manevrelor în zonele portuare şi acțiunilor de salvare – durata de realizare a programului este de cinci ani începând cu anul 2010;

2. Achiziționarea unei nave logistice necesară pentru asigurarea suportului logistic al fregatelor, vânătoarelor de mine şi corvetelor - durata de realizare a programului este de trei ani începând cu anul 2015;

3. Modernizarea navelor purtătoare de rachete necesară pentru asigurarea interoperabilității sistemelor, de echipamente si armament cu NATO - durata de realizare a programului este de trei ani începând cu anul 2010;

4. Revitalizarea submarinului - durata de realizare a programului este de trei ani începând cu anul 2010;

5. Achiziționarea a trei submarine - durata de realizare a programului este de 10 ani începând cu anul 2015;

6. Achiziționarea unui sistem meteo-hidrologic pentru asigurarea transmiterii datelor specifice pentru modulul corespunzător din cadrul SCOMAR- durata de realizare a programului este de trei ani începând cu anul 2007;

7. Achiziționarea unui sistem de instruire prin simulare - durata de realizare a programului este de trei ani începând cu anul 2007.

UNIFORME ALE MARINEI ROMÂNE

Scurt Istoric

O primă etapă în domeniul uniformelor a fost cea marcată de două evenimente politice de mare însemnătate din a doua jumătate a secolului al XIX-lea: Unirea Principatelor (1859) şi Războiul de Independență (1877-1878). Regulamentul din anul 1873 care stabilea ținuta

Uniforme model 1854-1860 (colecția Muzeului Marinei Române)

marinarilor, cu influențe franceze (pomponul roşu al beretei soldaților de marină) şi engleze (galoanele de mânecă cu ochiul lui Nelson), după ce primele reglementări au fost decretate în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza (inclusiv introducerea culorii bleumarin pentru uniforma de marină), avea să fie completat prin prevederile unor decrete ulterioare. Emise în 1875 şi 1882, aceste decrete au reprezentat afirmarea deplină a uniformelor tradiționale, create în perioada anterioară. Aceste uniforme instituite prin regulamentele şi decretele amintite, au rămas în vigoare cu mici modificări, până la sfârşitul secolului al XIX-lea şi chiar în primele decenii ale secolului nostru.

După legea de organizare a armatei din 1872, uniformele fiecărei arme sunt ordonate prin regulamente puse în

Uniforme model 1877 (colecția Muzeului Marinei Române)

aplicare în 1873, pentru toate armele predominând culoarea bleumarin. În 1875, uniforma flotilei, aşa cum fusese stabilită anterior, a căpătat unele modificări. Se introduce coafa de pânză albă pentru învelitoarea bonetei. Pentru trupă, spențerul de ordonanță va fi bleumarin-închis, cu două rânduri de câte patru nasturi cu ancora în relief. La ofițeri fracul se închide la două rânduri de câte şapte nasturi ştanțați în relief, cu ancoră încoronată. Pentru distincția gradelor, locotenentul are la guler şi manşete câte o ancoră din canetil, maiorul are trei ancore. Epoleții, după modelul general, au fondul din pânză de fir auriu, cu o ancoră din metal alb şi stelele corespunzătoare gradului. Pantalonii de mare ținută sînt prevăzuți cu un lampas cu ancore, lat de 35 mm pentru ofițerii inferiori şi de 40 mm pentru ofițerii superiori. La manşetă, gradele se indicau cu galoane din fir auriu,în număr de la unu la cinci, începând cu sublocotenentul, până la locotenent-colonel. Vesta de mică ținută este din postav bleumarin-închis, la un rând de şapte nasturi mici, ca şi cea albă, de mare ținută. Bicornul este prevăzut cu galon de mătase neagră şi cu ciucuri din fir auriu la colțurile borurilor, liberi pentru ofițerii inferiori şi strânşi pentru ofițerii superiori. Centironul de mică ținută este ca cel de mare ținută dar din mătase neagră.

În 1882, se produc noi modificări pentru şpențerul trupei, care va fi închis la două rânduri de câte şase nasturi, iar gulerul va fi răsfrânt în față cu colțurile rotunjite. Gradele inferioare au pentru distincția meritelor un galon de mătase albastră, cusut deasupra semnului de grad. La ofițeri se modifică distincția gradelor de pe manşete, ofițerii inferiori având de la unul la trei galoane, iar ofițerii superiori au în plus un galon îngust pentru maior,două pentru locotenent-colonel şi trei pentru colonel - grad nou introdus în marina militară. La bicorn se introduc - pentru comandantul unei „reuniuni de bastimente” şi pentru comandantul flotilei - fulgi albi. La manta,

Uniforme din primul război mondial (colecția Muzeului Marinei Române)

ofițerii poartă trefle, asemenea celorlalți ofițeri ai armatei române.

În anul 1895 un nou regulament stabileşte o nouă descriere a uniformelor, aspectul general şi culorile rămânând în general neschimbate.

În 1916, pe baza experienței de război, şi de pe urma faptului că în toate armatele europene s-au introdus simplificări simțitoare la uniformele ofițerilor şi ale trupei, se stabileşte un model unic de uniformă pentru toate armele.

În 1921 se modifică uniforma marinei. Ofițerii vor purta tunica scurtă, din postav albastru-marin, încheiată la două rânduri de câte patru nasturi de marină, cu guler răsfrânt. Pentru indicarea gradului se folosesc galoanele țesute în zigzag, cu adăugarea că ofițerii superiori au denumiri noi: locotenet-comandor; căpitan-comandor şi comandor. Amiralii poartă un galon mai lat în țesătură în formă de frunze de stejar, deasupra căruia este cusut un galon din aceeaşi țesătură mai îngust şi apoi galonul de grad, cu țesătura ca la ofițerii inferiori şi superiori, un galon pentru contraamiral, două pentru viceamiral şi trei pentru amiral. La ofițerii de administrație şi guarzii de marină galoanele sunt din fir argintiu. Ochiul galoanelor rămâne liber, neaplicat pe panglică, ci direct pe manşetă. Elevii şcolii militare de marină au vestonul, tunica de vară, pantalonii, şapca şi mantaua ca ofițerii, cu deosebirea că pe mâneca tunicii se află, cusuți orizontal, patru nasturi de marină, iar doi verticali, la cusăturile laterale.

În 1930, pe lângă ținuta zilnică, reapar uniformele tradiționale de ceremonie, specifice fiecărei arme. Ele vor fi abandonate pe timpul războiului, când nu se va mai purta decât uniforma simplă, zilnică şi de campanie, cu noua cască de tip olandez.

În 1934, la marină se introduc unele modificări pe fondul stabilit în 1921. Astfel, redingota şi sacoul se încheie la două rânduri de câte patru

nasturi. Se introduce jachetul din postav bleumarin, cu două rânduri de câte trei nasturi, după forma celor de la regimentele de gardă, cu galoane pe mânecă. Jachetul alb, croit la fel, este facultativ şi are contra-epoleți cu galoane ca la bluza de vară. Comandorii şi amiralii poartă facultativ frac, dupa croiala celui civil, prevăzut cu patru nasturi de marină, având pe mâneci galoanele gradului.

Maiştrii militari poartă şi ei acum redingote, având cusut pe brațul stâng gradul, iar pe contra-epolet semnul de specialitate, ca şi la tunica de iarnă-închisă la un rând de cinci nasturi-la tunica de vară şi la sacou. Meritele distinctive de grad sunt acum din galon cu țesătură în zig-zag, cusute în unghi pe mânecă. La trupă, pe panglica bonetei, vor fi aplicate mai multe inscripții, după unități: „Divizia de Mare", pentru cei care aparțin unităților de uscat ale diviziei; „Divizia de Dunăre" pentru cei care aparțin unităților de uscat ale diviziei, diferitelor şcoli, nave de luptă, nave-şcoală, yahturi.

În 1940, la guarzii din marină apar galoane din fir auriu pe fond de mătase de culoarea armei, iar la centura de piele se poartă emblema armei respective, numai dragonul rămânând din fir argintiu. Infanteria marină va avea uniforma gri-bleu, ca a trupei de aviație, cu semnul distinctiv: ancora din postav albastru. Ținutele de ceremonie, cu tunică bleumarin, dolmanele şi ținuta de vară se desființează în 1941. Haina de piele rămâne în dotare numai pentru ofițerii din trupele motorizate, aviație şi marină.

Noi simplificări de uniforme au loc după anul 1948, rămânând tradiționale însemnele de armă de pe epoleți, uniforma simplificată fiind un element caracteristic întâlnit de acum înainte la toate armatele din lume.

În anul 1999, prin Ordinul ministrului de stat, ministrul apărării naționale s-a aprobat „L-6 Regulamentul de descriere şi port al uniformelor militare". Prin acest ordin a fost hotărâtă culoarea uniformelor pentru marină, astfel: bleumarin şi alb pentru ținuta de ceremonie; negru, alb şi bej.

Compunerea actuală a uniformelor

Uniforma de ceremonie - se poartă la ordinul comandantului şi facultativ în oraş în zilele de sărbătoare sau la operă, teatru, vizite, căsătorii, cinematograf, baluri şi la alte evenimente deosebite în familie şi este compusă din: şapcă albă, veston bleumarin, veston alb, pantalon bleumarin, pantalon alb, pantofi albi, pantofi negri.

Uniforma de oraş – se poartă în toate ocaziile când militarul se deplasează în oraş şi este compusă din: şapcă, căciulă (cadre militare, studenți şi elevi); bască (pentru studenți şi elevi); beretă marină (SGV); costum (cadre militare, studenți şi elevi) (SGV); cămaşă (cadre militare, studenți şi elevi); tricou marină (SGV); manta (cadre militare, studenți şi elevi); scurtă neagră cu misadă (cadre militare, studenți şi elevi); pantofi (cadre militare, studenți şi elevi, SGV); ghete marină (cadre militare, studenți şi elevi); centură (SGV); cravată (cadre militare, studenți şi elevi); fular alb (cadre militare, studenți şi elevi).

Uniforma de instrucție – este uniforma zilnică a cadrelor şi se poartă numai la serviciu, când nu s-a stabilit o altă uniformă şi este compusă din: capelă unică de instrucție, costum unic instrucție, scurtă unică de instrucție, cămaşă de instrucție, tricou alb marină, bocanci unici, centură, eşarfă albă. La ținuta unică de instrucție emblemele pentru coifură şi semnele de armă vor fi din material plastic de culoare neagră mată, iar însemnele de grad vor fi de culoare neagră.

metalic aurit cu vipușcă din paspoal negru pe margine având brodate cu fir metalic argintat stele în opt colțuri

Pentru **ofițerii de marină** însemnele de grad de pe mânecile vestoanelor sunt țesute din fir metalic aurit, pe două lățimi 25 și 8 mm, însemnele pentru epoleți sunt din galon de mătase galbenă montat pe manșon din paspoal negru.

Pentru **maiștrii militari de marină** însemnele de grad de pe mânecile vestoanelor sunt compuse din galon din mătase galbenă lat de 12 mm și stele metalice galbene cu anvergura de 15 mm, însemnele pentru epoleți sunt din galon din mătase galbenă montat pe manșon din paspoal negru.

Semnele de școlaritate în Forțele Navale se confecționează astfel:

- din paspoal de culoare roșie pentru studenții Academiei Navale;
- din paspoal de culoare galbenă pentru elevii Școlii de maiștri militari ai Forțelor Navale. Pe paspoal se aplică semne dreptunghiulare cu laturile de 40 și 8mm pentru fiecare an de școlaritate.

Semnele distinctive ale gradelor în Forțele Navale:

Pentru **amirali** însemnele de grad de pe mânecile vestoanelor sunt țesute din fir metalic aurit, pe trei lățimi 35, 25 și 12mm, epoleții sunt din galon din fir

ÎNSEMNE HERALDICE ALE UNITĂȚILOR DE MARINĂ

Nevoia de blazon

Pentru instituțiile cu tradiție, care își trag seva din adâncul istoriei, nevoia de blazon răzbate în zilele noastre mai acut ca niciodată. Este nevoia demonstrării apartenenței la tradițiile unei instituții, exprimată simbolic prin însemne heraldice. De-a lungul istoriei, drapelul a fost simbolul care a reunit sub faldurile sale eforturile de apărare a patriei şi a intereselor naționale. Alături de stemă şi imn, au constituit, prin puterea lor simbolică, un crez, o lege, un scop.

Scutul ilustrat al armatei

Prin Ordinul ministrului Apărării Naționale M 45 din 08.03.2004 privind organizarea şi funcționarea Comisiei de Heraldică şi Denumiri a Ministerului Apărării Naționale şi prin Normele metodologice privind elaborarea, adoptarea şi utilizarea însemnelor heraldice militare, s-a reglementat în armată modul de întocmire, aprobare şi utilizare a însemnelor heraldice. De la momentul elaborării acestor acte şi până în prezent, parte din instituțiile militare de marină au întocmit însemne care să le reprezinte activitatea, care să le identifice în multitudinea de structuri aflate pe toate nivelele ierarhice.

Însemnul heraldic al Statului Major al Forțelor Navale, împreună cu cele ale Ministerului Apărării Naționale, Statului Major General, Statelor Majore ale Forțelor Terestre şi Aeriene, a fost aprobat prin Hotărâre a Guvernului României, publicată în Monitorul Oficial nr. 731 din 13 august 2004.

Toate însemnele heraldice folosite de structuri ale armatei României sunt reprezentate pe un scut, aplicat pe pieptul unei acvile cruciate, cu aripile deschise şi capul întors spre dreapta. Aceasta ține în cioc o cruce ortodoxă, iar în gheare fulgerele lui Zeus. Astfel reprezentată, acvila devine un simbol generator de putere şi curaj, al siguranței sociale şi al apartenenței la creştinism.

Scutul Statului Major al Forțelor Navale este de nivel „armată”, are smalțul de culoare bleu-marin şi este mobilat cu o ancoră tip amiralitate, de culoare galbenă.

În general, smalțul scutului însemnelor heraldice ale unităților aflate în subordinea Statului Major al Forțelor Navale este de culoare bleumarin, culoare specifică marinarilor militari.

Începând cu acest an, pe măsură ce au fost aprobate de ministrul Apărării Naționale, însemnele heraldice au fost inscripționate şi montate la bordul navelor militare, pentru a conferi acestora identitate simbolică proprie.

COMANDAMENTUL FLOTEI

50
DIVIZIONUL 50 CORVETE

ACADEMIA NAVALĂ “MIRCEA CEL BĂTRÂN”

F 222
FREGATA REGINA MARIA

F 221
FREGATA REGELE FERDINAND

111
FREGATA MĂRĂŞEŞTI

MARINA MIL

Steagul de identificare

De la şarpele cu cap de lup – simbol urmat în luptă până la sacrificiu de daci – şi până la drapelele de luptă ale unităților din ziua de astăzi, armatele din spațiul carpato-danubiano-pontic şi-au purtat în vâltoarea bătăliilor stindardele.

Steagurile de identificare, instituite prin Ordinul M 84 al ministrului apărării naționale, promovează spiritul de corp şi de apartenență a structurii la un grup militar distinct. Simbolul astfel întocmit are dimensiuni standard, de 60 cm x 90 cm.

Steagul de identificare al Statului Major al Forțelor Navale este albastru şi are, pe avers scutul de pe însemnul heraldic al structurii şi denumirea acesteia, iar pe revers reprezentarea Sfintei Fecioare Maria, ocrotitoarea şi patroana spirituală a marinarilor militari.

Nevoia instituirii steagurilor de identificare a apărut în urma participării militarilor români la acțiuni în cadrul unor structuri multinaționale, peste hotare. Aceştia au simțit nevoia de a se grupa în jurul unui simbol care să îi reprezinte şi de care să poată fi mândri. Tot nevoia de identificare a dus la instituirea fanioanelor care, la dimensiuni de 21 cm x 14 cm, reprezintă în principal steagul e identificare şi are în plus, la partea superioară, o bandă roşu-galben-albastră. Obiecte de acest fel, ca şi plachetele, sunt des utilizate în cadrul schimburilor de cadouri simbolice pe timpul vizitelor delegațiilor străine în România sau a celor româneşti în străinătate.

Heraldica este ştiința auxiliară istoriei care se ocupă cu compunerea şi explicarea stemelor, fiind totodată ştiința care studiază, descifrează şi interpretează simbolurile. Este ştiința blazoanelor, arta de a descrie în mod metodic totalitatea devizelor, stemelor, mărcilor, ornamentelor interioare şi exterioare ale scutului unei familii, oraş, stat, corporație, instituție.

SIMBOLURI MARINĂREŞTI

Steagurile sunt foarte importante pe mare unde pot reprezenta diferența dintre viață şi moarte şi, în mod consecvent, regulile pentru folosirea acestora şi a altor pavilioane sunt impuse pretutindeni. În categoria steagurilor intră *pavilioanele* sau *mărcile*, ele fiind steaguri naționale care sunt arborate la pupa pe o vergă sau pe un capăt de vergă. Pentru unele state, pavilionul destinat marinei comerciale este diferit de cel al marinei de război (Marea Britanie, Germania, Rusia) însă la marea majoritate este acelaşi şi anume steagul național. Ele sunt folosite la modul general la ieşirea şi intrarea dintr-un port, atunci când navigă în ape străine sau când este somată de o navă de luptă să facă întocmai. Pe navele militare ele sunt arborate între ceremonialul de dimineață al ridicării pavoazului şi cel de seară, precum şi atunci când sunt angajate într-o bătălie. În aceste condiții, navele militare arborează mai multe pavilioane naționale, acest obicei datând din vreme corăbiilor. Tradiția menționează că atunci când o navă coboară pavilionul, aceasta înseamnă că este gata să se predea. Pentru că unul din catarge putea fi lovit de un proiectil, pavilioanele fluturau pe mai multe vergi ca nu cumva să se creadă că unul din acestea căzând o dată cu catargul, corabia iese din luptă.

Poziția cea mai privilegiată pe care se poate afla un steag este duneta de la pupa, arborată fie pe un port-stindard fie pe o vergă a unui arbore aflat la pupa. În zilele noastre când un vas se aflǎ pe mare arborează marca în pupa tribord. Regula care spune că nici un steag nu ar trebui să se afle mai sus decât cel național nu este respectată la bordul multor nave, deoarece orice steag care este arborat la pupa tribord în multe

Geac

Marca şefului Statului Major al Forțelor Navale

Marca trei stele

Marca două stele

cazuri este superior oricărei mărci sau pavilion de la bord.

Etichetele navale cer ca o navă comercială să ridice pavilionul propriu atunci cand trece pe langa una militară în semn de salut. La rândul ei, aceasta îi răspunde la salut în acelaşi fel.

Geacul este exclusiv un steag național folosit pe orice tip de ambarcațiune începând cu secolul al XVII-lea. Marea lor majoritate este bazată pe steagul statului respectiv dar cu diferite modificari de ordin stlistic. Geacul este arborat la prova şi se foloseste numai atunci când nava staționează sau la anumite ceremonii sau ocazii speciale.

Marca distinctivă sau marca de rang este flamura arborată la catarg de către un ofițer superior pe nava comandant/amiral. Acest semn distinctiv îşi trage rădăcinile din era de dinaintea radiotelegrafiei şi a radiotelecomunicațiilor, cand ordinele erau comunicate între nave prin pavilioane. Aceasta marcă desemna nava de la care trebuiau recepționate ordinele. Acest fel de mărci sunt folosite chiar şi de alte notabilități ale unui stat cum ar fi preşedintele, sau miniştrii secretari de stat, când se află la bordul unui vas de război, indicând navelor să mențină o alertă sporită. Astăzi, această marcă are rolul doar de a indica navelor când e momentul să răsplatească nava amiral cu onorurile cuvenite.

Marca comandament mare unitate

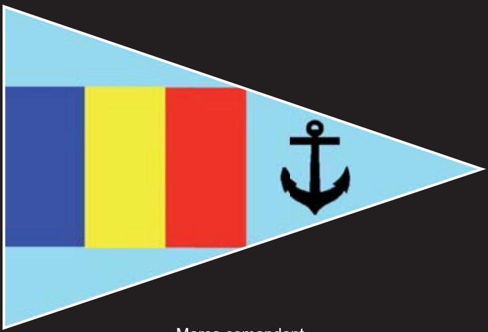

Marca comandant

Flamura reprezintă un pavilion triunghiular cu înălțimea foarte mare în raport cu baza. În codul internațional de semnale se disting Flamura ,,caracteristică codului" şi Flamurele numerice. Există şi flamura ridicată pe navele militare comandate de un ofițer, dacă la bord nu se află un comandant superior care are dreptul la o marcă de comandament. De asemenea, există şi Flamura de sfârşit de campanie, foarte lungă, care semnifică întoarcerea acesteia dintr-o călătorie îndelungată.

Sennior Officer Present Afloat Pennat (fanion Ofițer Superior la Bord) este stegulețul de semnalizare NATO cunoscut drept ,,Starboard", este verde lângă troliu şi întretăiat de o dungă albă pe diagonală. Originea acestui steag se trage din vechile practici marinăreşti. Această flamură este astfel arborată la tribord atunci când ea indică prezența unui ofițer superior la bord.

Pavoazul reprezintă un set de pavilioane folosite pentru ornarea festivă a navei. Micul pavoaz constă din pavilioanele naționale ridicate înainte de luptă la mărul tuturor catargelor. Marele pavoaz este constituit din micul pavoaz şi din pavilioane de saulă aşezate, pe culori, unul lângă altul, pe câte o singură saulă. În Marina Română pavilioanele sunt dispuse în aşa fel încât culorile dominante, de la prova la pupa, să fie roşu, galben şi albastru. Marele pavoaz se ridică la sărbători naționale, cu ocazia vizitei şefului statului etc. Pe timpul nopții, se ridică pavilionul electric.

MUZEUL MARINEI ROMÂNE

Muzeul Marinei Române este instituția specializată a Forțelor Navale, cu rol de formare a conştiinței istorice în rândul marinarilor militari şi al comunității locale. Este clasificat ca muzeu de importanță națională şi se înscrie astfel, pe lista celor mai importante instituții culturale din țară, fiind singura din această categorie din Dobrogea.

Instituție unicat în România prin specific, reprezentativă prin maniera elevată de valorificare a patrimoniului național, Muzeul Marinei Române abordează cu profesionalism şi diplomație colaborarea cu unități similare din rețeaua muzeală națională şi internațională. Exponatele şi fondul său documentar au inspirat istoricilor, muzeografilor, artiştilor şi cercetătorilor proprii, din instituțiile militare de învățământ ale Marinei ca şi din alte instituții de profil şi centre de cultură din armată şi societatea civilă, pagini inedite de istorie navală şi militară, precum şi lucrări de certă valoare artistică şi ştiințifică. Racordat la trecut dar mereu

în pas cu prezentul, Muzeul Marinei Române a venit în întâmpinarea cadrelor forțelor navale, a elevilor şi studenților marinari, a tinerilor în general, facilitându-le contactul direct cu simbolurile unei profesii de excepție.

Patrimoniu unicat în țară

Muzeul Marinei Române este organizat pe criteriul tematico-cronologic, în conformitate cu periodizările istoriografiei româneşti şi are patru secții - epocile veche, medie, modernă şi contemporană - prezentate pe parcursul a 22 de săli. Toate exponatele se constituie în argumente care vin să demonstreze continuitatea şi dezvoltarea navigației în Dacia romană şi, mai apoi, în perioada de formare a poporului român. Pânzarele moldave, machete de nave, arme originale, piese rare, datând din secolul al XV-lea, sunt numai câteva din exponatele cu ajutorul cărora istoria navigației în evul mediu românesc capătă verosimilitate şi culoare. Muzeul prezintă şi unul din cele mai valoroase obiecte aflate în patrimoniul său, o monoxilă în lungime de 10 metri, datând din secolul al XV-lea, descoperită în albia Crişului Alb. Un loc aparte este acordat corabiei-machetă *Marița.* În anul 1834, această navă purtând numele soției domnitorului Bibescu, construită în şantierul naval de

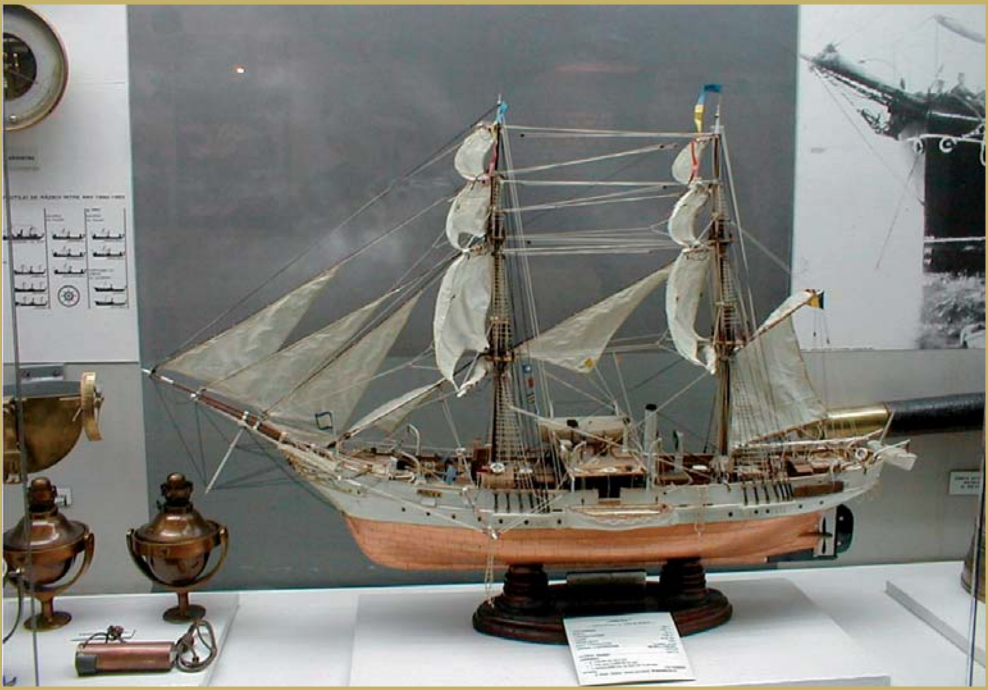

lângă Giurgiu, a părăsit portul Sulina, având la bord “300 chile mari de grâu”, cu destinația Constantinopol. Echipajul era românesc iar la catarg flutura pavilionul Munteniei. Evenimentul a deschis pentru românii conştienți de rostul Marinei Comerciale în viața unei națiuni, o epocă ”aşa de fericită”, încât ei se credeau iar vechii domni ai Dunării şi Mării Negre.

Participarea Marinei la ostilitățile celui de-al doilea război mondial este ilustrată cu fotografii, documente, obiecte care au aparținut unor personalități militare şi eroi căzuți în timpul conflagrației, mine, torpile, arme de diferite tipuri. În ceea ce priveşte misiunile Marinei Române în perioada 23 august - 5 septembrie 1944, când navele noastre au fost dezarmate de sovietici şi duse în porturile ruseşti din Marea Neagră, ele sunt prezentate prin lucrări artistice de amploare, panouri luminoase, metalo-plastii, ordine şi medalii conferite luptătorilor români de autorități române şi sovietice, grafice, documente.

Ultimele săli ale muzeului sunt dedicate perioadei de refacere a Flotei Militare şi Civile după 1947, proces care a demarat greu, mai ales datorită controlului sovietic exercitat în primii ani după război.

Cea mai de actualitate sală a expoziției afectează un spațiu deosebit ilustrării modernizării Forțelor Navale. Într-o impunătoare vitrină centrală, se află machetele fregatelor *Mărăşeşti,* (construită în şantierele naționale) şi *Regele Ferdinand*, achiziționată din Marea Britanie.

În ansamblu, Muzeul Marinei Române, prin zeci de machete reproducând toate tipurile de nave existente în Marina noastră militară şi comercială, de la începuturile ei şi până în zilele noastre, instrumente de navigație, documente şi fotografii, armament alb şi de foc, ancore, elice, lentile de faruri, drapele şi pavilioane, tablouri, exponate de o deosebită valoare ştiințifică şi documentară, conturează în

fața publicului interesat adevărata istorie a navigației române, dezvoltarea tehnicii navale, a relațiilor comerciale şi militare ale Marinei.

Secția Mangalia a fost înființată în anul 2004 ca o necesitate a punerii mai accentuate în valoare a tradițiilor Bazei Navale, a portului şi a şantierelor navale din localitate. Această primă filială a Muzeului Marinei Române va cuprinde o expoziție de armament şi tehnică navală, organizată pe servicii de luptă, care urmează să fie amenajată în localul fostei Infirmerii a garnizoanei Mangalia de pe strada Portului.

Tânăra generație, elevi şi studenți, cadre şi soldați gradați voluntari din garnizoanele de pe litoral, cercetători, jurnalişti, membrii delegațiilor militare străine, echipajele navelor care acostează an de an în portul Constanța şi un tot mai numeros public vizitator din țară şi din străinătate se bucură în Muzeul Marinei Române de tradiționala ospitalitate marinărească, de consiliere şi oferte culturale şi de agrement dintre cele mai atractive.

GRUPUL MASS-MEDIA AL FORȚELOR NAVALE

Apariția şi dezvoltarea structurilor de relații publice şi presă militară s-a bazat, în special, pe imperativul necesității menținerii şi promovării imaginii structurilor militare, precum şi pe cel care decurge dintr-o bună informare internă a audiențelor proprii. Promovarea şi susținerea intereselor prin aceste mijloace, într-o societate democratică, se poate face doar prin acordarea importanței relațiilor publice şi presei militare.

Grupul Mass-media al Forțelor Navale (GMMFN) contribuie prin mijloace specifice la îndeplinirea obiectivelor de imagine publică, informare internă a personalului şi realizare a transparenței activităților Forțelor Navale. Activitatea GMMFN se desfăşoară în conformitate cu principiile constituționale ale libertății presei şi ale libertății de exprimare şi de creație, cu respectarea prevederilor Planul de comunicare strategică al Ministerului Apărării.

Mijloacele de presă aflate la dispoziția Statului Major al Forțelor Navale reunite, începând cu 15 ianuarie 2002 în Grupul Mass - Media au creat diferite produse care au fost folosite pentru promovarea imaginii Forțelor Navale şi pentru informarea internă a personalului: albumul ”Marina Română în al doilea război mondial”, reviste de prezentare a Forțelor Navale în limba română şi engleză, pliante pentru diferite activități aniversare sau aplicații, articole de presă şi materiale radio - TV publicate/difuzate în mass-media civile şi militare, locale şi centrale.

Obiectivele activității de producție publicistică desfăşurate în cadrul Grupului Mass-Media, formulate în concordanță cu Instrucțiunile privind activitatea de relații publice în armată RP-1, Strategia de comunicare a Ministerului Apărării şi Planul activității de relații publice al Statului

Major al Forțelor Navale sunt structurate pe următoarele direcții: • Promovarea imaginii Forțelor Navale prin intermediul produselor mediatice realizate; • Informarea publică directă şi transmiterea informațiilor de interes public, referitoare la Forțele Navale, conform Legii 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public; • Informarea internă a personalului din toate structurile subordonate Statului Major al Forțelor Navale; • Informarea personalului pe timpul desfăşurării aplicațiilor, exercițiilor sau altor activități speciale şi asigurarea materialelor media necesare pentru reprezentarea Forțelor Navale.

Grupul Mass - Media al Forțelor Navale realizează în prezent următoarele produse mediatice:

Revista Marina Română a fost înființată la 15 iunie 1990. Încadrarea cu personal calificat a început în luna octombrie 1990, astfel încât primul număr a apărut pe 20 decembrie 1990, într-un tiraj de 2.000 de exemplare, toate fiind difuzate gratuit în

unități militare. În prezent, revista apare odata la două luni, într-o ținută grafică modernă, integral color, adresându-se atât personalului din unitățile militare cât şi publicului larg. Difuzarea se face în unitățile militare de marină. Poate fi accesată în format pdf. la adresa www.fortele-navale.ro

Emisiunea tv Scutul Dobrogei şi **emisiunea radio Scutul Dobrogei**

Prima redacție teritorială a fost înființată în anul 1991, pentru crearea şi menținerea imaginii publice a instituției militare în zona de sud-est a țării. În prezent, ea realizează o emisiune de televiziune cu durata de 30 minute, o dată la două săptămâni, difuzata pe postul local TV Neptun, sâmbăta de la ora 08.00 – 08.30 şi în reluare joi, între 12.30-13.00 şi o emisiune saptamânală de radio cu durata de 15 minute, difuzată pe postul Radio Constanța (miercuri, 14.10-14.25).

Pentru realizarea acestor produse mediatice, GMMFN colaborează cu: •comandanții şi ofițerii de relații publice ai unităților Forțele Navale; • ofițerii responsabili din Statul Major al Forțelor Navale; • Trustul de Presă al Ministerului Apărării; • structurile de presă ale categoriilor de forțe din MAp şi MAI; • structurile de presă civilă, naționale sau particulare, implicate în difuzarea produselor mediatice realizate de GMMFN; • Centrul Tehnic Editorial al MAp; • colaboratorii voluntari ai GMMFN;

De asemenea, GMMFN contribuie la mediatizarea imaginii Forțelor Navale la nivel național, prin colaborări cu redacțiile emisiunilor militare de radio şi televiziune şi redacțiile publicațiilor militare, subordonate Trustului de Presă al MAp şi Direcției Relații Publice.

Pentru informarea corectă şi oportună a publicului, GMMFN furnizează informații înregistrate şi date pentru redacțiile radio-Tv ale posturilor locale de radio şi televiziune, cu respectarea prevederilor legale privind protecția informațiilor şi apărarea prestigiului şi onoarei organismului militar.

Prin revista Marina Română, şi emisiunile de radio şi de televiziune Scutul Dobrogei, GMMFN va căuta să rămână în continuare o oglindă fidelă a activității desfăşurate de Forțele Navale, precum şi a stării de spirit a marinarului român.

ISBN (10) 973-7601-96-3
ISBN (13) 978-973-7601-96-4